

Giới thiệu Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?

Thể loại : hiện đại, tình cảm, showbiz, sủng, HE

Độ dài: 75 chương + 4 ngoại truyện

Edit: Cải Trắng + Cải Xanh

Đã 7 năm trôi qua kể từ ngày Lâm Hoan Hi theo đuổi Cảnh Dịch

Ngày thứ hai sau khi cưới, cô bị tai nạn giao thông, toàn bộ ký ức đều dừng lại ở tám năm trước.

Lâm Hoan Hi: Vợ tiên sinh này, tôi không biết anh.

Cảnh Dịch:)

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Lúc Cảnh Dịch chạy tới đã là 1 giờ sáng.

Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, anh một thân phong trần, trên vai hơi ẩm ướt do nước mưa.

Thấy người đến, thư ký Chu đã chờ ở đây rất lâu liền đứng dậy đi tới.

"Người đâu?" Cảnh Dịch hỏi, thanh âm khàn khàn, mang theo vẻ mệt mỏi rã rời.

Thư ký Chu thấp giọng nói: "Đang cấp cứu, chắc nhanh sẽ ra thôi."

Nghe được hai chữ trước, vẻ mặt lạnh lùng của Cảnh Dịch có chút biến hóa, anh ngẩng đầu nhìn chằm chằm phòng cấp cứu đang sáng đèn đỏ, trong mắt xuất hiện sự lo lắng, nhưng lại rất nhanh giấu đi.

Thư ký Chu thấy sắc mặt anh tái nhợt mắt thâm quầng, yết hầu căng lên: "Cậu đi nghỉ ngơi một lát đi, chờ đến lúc đi ra tôi gọi cậu..."

"Cậu đi nghỉ đi." Cảnh Dịch cắt đứt lời nói của thư ký Chu, "Hôm nay để cậu vất vả rồi, tôi ở đây trông chừng là được rồi."

"Không có chuyện gì, tôi cùng cậu chờ."

Cảnh Dịch cũng không miễn cưỡng, hai người một mỏi ngồi nghỉ ngơi trên ghế dài ngoài hành lang.

1 giờ sáng bệnh viện vắng vẻ, bên tai là tiếng mưa tí tách rơi ngoài cửa sổ, từng tiếng từng tiếng, để lộ ra sự lo lắng.

Ánh mắt Cảnh Dịch chuyển đến nhẩn cười trên ngón vô danh, vẻ mặt tối đi vài phần.

Hôm nay là ngày thứ hai anh và Lâm Hoan Hi lĩnh chứng, ba tiếng trước, thư ký Chu báo cho anh biết Lâm Hoan Hi xảy ra tai nạn xe, đang cấp cứu.

Lúc nhận được điện thoại Cảnh Dịch còn đang ở studio chụp hình, khi đó trong đầu anh nghĩ đây là chỉ là trò đùa dai của Lâm Hoan Hi, nhưng sợ hãi lại như giông bão kéo đến.

Anh sợ mất đi Lâm Hoan Hi.

Trong giới nghệ sĩ này Cảnh Dịch là người có tiếng và thế lực, tính cách hiền lành, từ khi cầm giải ảnh đế quốc tế, nhiều minh tinh và tiểu thị tui bắt đầu tiếp cận anh, muốn lấy Cảnh Dịch làm trụ cột, nhưng mà Cảnh Dịch lại không bị thuyết phục. Cho đến khi Lâm Hoan Hi xuất hiện, quang minh chính đại nói với anh, "Em vì theo đuổi anh mà vào vòng lẩn quẩn này", cô nói từ năm 18 tuổi đã thích anh, nói cái gì mà nếu không ngủ cùng Cảnh Dịch thì không làm người, sau đó dùng da mặt dày, trở thành người đại diện của Cảnh Dịch, về sau nữa, Lâm Hoan Hi bỏ lên giường anh, bỏ đến vị trí Cảnh phụ nhân này.

"Cậu uống nước đi." Thư ký Chu sợ Cảnh Dịch không chịu đựng được, đưa chai nước vẫn chưa mở nắp đến trước mặt Cảnh Dịch.

"Không cần." Cảnh Dịch lắc đầu, vẻ mặt tương đối cô đơn, anh hơi cúi đầu, môi nhẹ nhàng chạm vào nhẩn cười trên ngón vô danh.

Đợi cô tỉnh lại, Cảnh Dịch sẽ nói cho Lâm Hoan Hi bản thân mình yêu cô nhiều như thế nào....

Sáng sớm trời nắng ấm, những luồng sáng xuyên qua cửa sổ rơi vào phòng.

Lâm Hoan Hi vừa tỉnh lại không lâu đang từ từ chống người dậy, trên tay cô còn cầm ống truyền dịch. toàn thân bủn rủn không có một chút sức lực nào. Lâm Hoan Hi cảm thấy đầu nặng nề, không thể hoàn thành động tác này, cô chỉ có thể chuyển động con người quan sát xung quanh hoàn cảnh nơi mình đang ở, hình như cô đang ở bệnh viện, phòng bệnh được lắp đặt thiết bị xa hoa, vừa nhìn là biết ở một đem phải tiêu không ít tiền.

Lâm Hoan Hi nhìn chăm chăm bó thạch cao ở chân trái, ánh mắt đăm đăm.

Đây là tình huống gì vậy?

Tối hôm qua cô còn đang xem , sao vừa tỉnh lại đã bị trọng thương đến gần cốt rồi, còn băng bó đầy người?

Xuyên không... rồi?

Hay là....

Bị cướp....rồi?

Lâm Hoan Hi giờ tay lên đỡ trán, kết quả vừa động vào, Lâm Hoan Hi bị đau liền kêu thành tiếng.

Trong lúc cô đang nhe răng trợn mắt, chốt cửa chuyển động, một người đi vào.

Lâm Hoan Hi nhìn chăm chú, ánh sáng mặt trời dịu nhẹ, thân ảnh thon dài của hấn bao phủ trong đó, hiện ra hơi chói mắt.

Lâm Hoan Hi nháy mắt mấy cái, cứ nhìn như vậy, hoàn toàn làm cho Lâm Hoan Hi như người mất hồn.

Người đàn ông khí chất rất tốt, không những da trắng mà bộ dáng còn thanh tú, đôi mắt kia nhìn Lâm Hoan Hi giống như có ngôi sao, rất chói mắt. Hấn vừa đi về phía Lâm Hoan Hi vừa câu môi cười, lúm đồng tiền bên gò má đặc biệt quyến rũ.

Tìm Lâm Hoan Hi ngừng đập nửa giây, trong nháy mắt cảm thấy như trái tim nở đầy những đóa hoa xinh đẹp.

Hấn bước từng bước đến cạnh Lâm Hoan Hi, tay dài duỗi ra, kéo ghế ngồi trước giường bệnh, đôi mắt trong suốt nhìn cô: " Cô thấy khá hơn chút nào không? "

"...."

Thật muốn chết, đến cả thanh âm còn hút hồn như vậy.

Lâm Hoan Hi tim đập như sấm, mắt trần có thể thấy da thịt trắng nõn ửng đỏ.

Trang Phong thấy cô không được tự nhiên, cau mày một cái, khuôn mặt dịch gần lại mấy centimet: " Có phải khó chịu chỗ nào không? Cô chờ tôi, tôi đi gọi bác sĩ qua đây."

Thấy người muốn đi, Lâm Hoan Hi vội vàng không chế lại: " Không phải.... không cần đâu, chỉ là..... có chút nóng."

Vừa mở miệng, Lâm Hoan Hi lại bàng hoàng, sao lại cảm giác thanh âm khác khác? Chẳng lẽ.... chẳng lẽ cô xuyên không thật rồi, hay là bị cướp?

Lâm Hoan Hi chưa kịp suy nghĩ nhiều, hấn đã cười nói: " Vậy thì, Hoan Hi cô nằm nghỉ ngơi đi, chờ một lát Dịch ca tới thăm cô, anh ấy đang hỏi bác sĩ trưởng về bệnh tình của cô."

Hấn gọi mình là Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi thở phào nhẹ nhõm, xem ra không phải là bị xuyên không, cũng không bị cướp.

Cô cẩn thận quan sát tỉ mỉ thanh niên ngồi trước mặt, xít lại gần càng phát hiện thanh niên này càng anh tuấn. Sống mũi thẳng, lông mày rậm, lông mi cong vút, khỏe mỗi theo thói quen giương lên, khí chất long lanh như ánh mặt trời giữa trưa.

Lâm Hoan Hi trong lòng bồn chồn, ngón tay lại vì khăn trương mà siết chặt chần đắp trên người: " Anh... trông thật đẹp trai."

Nói xong, Lâm Hoan Hi xấu hổ cúi đầu.

Trang Phong sùng sốt, lúm đồng tiền bên gò má càng sâu: " Chị dâu, đáng đáp chị cũng đẹp mà."

Lâm Hoan Hi được khen là đẹp lại càng xấu hổ không biết làm sao, nhưng một giây tiếp theo, ngượng ngùng trên mặt từ từ tàn đi, ánh mắt nhìn hấn ngây ra, " Anh... anh gọi tôi là gì? "

Trang Phong cười tủm tỉm: " Chị dâu. "

" Chị...chị gì?"

Trang Phong cười tủm tỉm lặp lại một lần nữa: " Chị dâu. "

Lâm Hoan Hi vừa sợ vừa kinh ngạc: " Anh.... anh đừng gọi linh tinh, tôi còn là học sinh trung học, còn chưa.... còn chưa có người yêu đâu! "

Cô vừa nói như vậy, nụ cười của Trang Phong cứng lại, lúc này mới ý thức được có chỗ không đúng.

Đang lúc Trang Phong muốn mở miệng, cửa lại được đẩy vào.

Lâm Hoan Hi ngược mắt lên nhìn, người đàn ông đứng ở cửa bóng dáng cao to, áo sơ mi trắng hơi nhăn, tóc của anh còn hơi loạn, hai mắt đỏ bừng như là một đêm không ngủ. So với Trang Phong dễ thân như ánh mắt mặt trời, người này làm cho Lâm Hoan Hi cảm thấy có hơi u ám.

Lúc này tầm mắt của anh bỗng nhiên tập trung nhìn Lâm Hoan Hi trên giường bệnh, Lâm Hoan Hi hô hấp như nghẹn lại, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh.

Lâm Hoan Hi cảm thấy lạnh cả người, bởi vì người vừa tới làm cho Lâm Hoan Hi nghĩ tới thầy chủ nhiệm nghiêm khắc của mình, hai người cho người khác một cảm giác giống nhau.

Cô nắm chặt tay, vẫy tay với anh một cái: " Anh... chào anh. "

Bộ dáng rụt rè, nhìn có chút đáng thương.

Cảnh Dịch chuyển động chân mày, mơ hồ cảm thấy Lâm Hoan Hi có cái gì không đúng.

Trang Phong nói: " Chị dâu có hơi không bình thường, để em đi gọi bác sĩ đến đây. "

Nghe hấn lại gọi mình là chị dâu, Lâm Hoan Hi sắc mặt trầm xuống: " Thấy dung mạo tôi đẹp cũng không thể gọi lung tung được, cũng đã nói tôi không phải chị dâu của anh. "

Cảnh Dịch nhíu chặt chân mày.

Trang Phong bất đắc dĩ nói: " Nhìn đi.... rất không bình thường. "

Trước đây Lâm Hoan Hi nghe Trang Phong gọi cô là chị dâu, liền vui vẻ như đứa trẻ 200 cân, bây giờ thì, vẻ mặt bất mãn còn ghét bỏ.

Trang Phong đột nhiên có dự cảm xấu, cảnh này làm cho hấn không thể không nghĩ tới phim truyền hình tám giờ tối.

Trang Phong chỉ Cảnh Dịch đứng bên cạnh, cẩn thận hỏi: " Cô biết đây là ai không? "

Lâm Hoan Hi: " Cũng không phải là chồng của tôi. "

Trang Phong: " Anh ấy chính là chồng của cô. "

" "

Phòng bệnh lập tức rơi vào trầm mặc.

Lâm Hoan Hi giật mình kinh ngạc, môi run rung, đầu óc trống rỗng: " Anh... anh đừng nói nhảm. "

Cô... cô sao có thể giả cho thầy chủ nhiệm chứ! Không có khả năng! Hơn nữa, người đàn ông này nhìn cũng phải ba bốn mươi tuổi, tuổi cũng đủ làm cha cô rồi.

Trang Phong thờ dãi: " Tôi đi gọi bác sĩ đến. "

Nói xong, Trang Phong xoay người rời đi.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch.

Cảnh Dịch tiến lên mấy bước, ánh mắt nhìn xuống Lâm Hoan Hi đang cuộn mình hai tay ôm đầu, bởi vì cả đêm không uống nước, giọng nói hơi khàn: " Thật sự không nhớ anh là ai sao? "

Lâm Hoan Hi run lấy bầy, viền mắt đỏ bừng, tràn đầy nước mắt: " Vị tiên sinh này, tôi không biết anh. "

Được gọi là vị tiên sinh này Cảnh Dịch á khẩu không nói được gì.

Anh nhớ đến bộ dáng mắt mặt của Lâm Hoan Hi trước đây đứng dưới tầng hát tình ca; cũng nhớ kỹ Lâm Hoan Hi mỗi khi giờ trò gian cầu hôn mình, có thể nói Cảnh Dịch là "bị ép" bắt dắc dĩ kết hôn cùng Lâm Hoan Hi.

Kết quả thì sao?

Mới vừa lĩnh chứng bà xã nói không biết anh.

Bây giờ tuyệt vọng nhất là Lâm Hoan Hi.

Từ nhỏ đến lớn cô là một đứa trẻ ngoan, gia đình hòa thuận, cha mẹ yêu. Bởi vì bộ dáng xinh đẹp, mỗi ngày đến trường đều có nam sinh huyết sao về phía Lâm Hoan Hi, tiết thể dục còn được đàn anh hoặc đàn em đưa thư tình, là một học sinh giỏi, Lâm Hoan Hi chưa từng có ý nghĩ yêu sớm, cô chỉ muốn thi lên đại học, tìm việc tốt, sẽ cùng đàn ông giống như Trang Phong kết hôn.

Nhưng mà...

Tình dậy lại hoàn toàn thay đổi rồi...

Toàn thân cô bị thương, đầu óc dần độn, được cho biết là có chồng..

Chồng còn..

Lâm Hoan Hi cẩn thận liếc mắt nhìn Cảnh Dịch.

Chồng còn có sắc mặt cứng đờ.

Tất cả tuyệt đối không phải sự thật!

Nghĩ vậy, Lâm Hoan Hi xoay người muốn xuống giường.

Thấy hành động của cô, trái tim Cảnh Dịch lộp bộp, dường như là cơ thể anh theo bản năng bảo vệ Lâm Hoan Hi, bởi vì khăn trang mà gân xanh trên trán lòi ra, thanh âm mang theo lo lắng không dễ phát hiện: "Em làm gì thế? Ngã xuống thì sao bây giờ?"

Lâm Hoan Hi sợ nhất là đàn ông nghiêm khắc, lập tức có nề nếp, nôm nớp lo sợ nói: "Tôi... tôi muốn đi soi gương."

Cảnh Dịch nhũn mày: "Soi gương?"

Lâm Hoan Hi gạt đầu, nghiêm túc nói: "Vị tiên sinh này, nói ra có lẽ anh không tin tôi, nhưng tôi cảm thấy mình xuyên qua rồi."

Cảnh Dịch: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Sau khi làm một đợt kiểm tra toàn thân xong, bác sĩ đã rút ra kết luận của mình: Lâm Hoan Hi bị thương phần đầu dẫn tới mất trí nhớ, là vĩnh viễn hay tạm thời thì bác sĩ chưa thể xác nhận được. Điều đáng mừng là cô chỉ bị thương ngoài da, ngoại trừ mất trí nhớ thì không còn gì đáng ngại, nghỉ ngơi mấy ngày nếu không phát hiện vấn đề gì thì có thể xuất viện.

Trên tay anh cầm tờ giấy chẩn đoán bệnh, nội tâm anh vô cùng nặng nề.

Cảnh Dịch dùng lực vo tờ giấy lại, sau đó cứ do dự mãi mới cho nó vào túi mình.

Trang Phong vẫn luôn đứng chờ ở cửa, thấy Cảnh Dịch đi ra liền chạy nhanh tới bên cạnh anh, nhìn sắc mặt tái xanh nhợt nhạt của anh, Trang Phong cũng đoán được phần nào kết quả chẩn đoán.

"Bác sĩ nói như thế nào? Có thể chữa khỏi cho chị dâu không?" Trang Phong hỏi, vẻ mặt hiện rõ vẻ phiền muộn.

Ấn đường anh giật giật mấy cái, liếc xéo hẩn một cái: "Đừng có mà ăn nói linh tinh, cái gì mà còn cứu chữa được không, cô ấy đâu phải mắc bệnh nan y."

Trang Phong làm ra vẻ không sợ chết: " Em đoán là không khác mấy so với bệnh nan y đâu. "

Nói xong, Trang Phong cảm nhận được Cảnh Dịch có chút u ám.

Hắn cẩn thận hỏi lại: " Thật sự mất trí nhớ sao? "

Thanh âm Cảnh Dịch nhàn nhạt: " Ừ. "

" Bác sĩ nói có thể tốt lên không? "

" Chưa nói. "

" Đó chính là không thể tốt lên được. "

"... "

Nhìn Cảnh Dịch rũ mi mắt xuống, sắc mặt hơi u ám, Trang Phong thức thoi ngậm miệng lại. Nhưng không được tới hai giây sau lại mở miệng mà lại nhai: " Dịch ca, không phải em lẩm miệng đâu... "

Tâm tình Cảnh Dịch vốn đã không tốt, lại nghe hắn lại nhai bên tai thành ra bức bối, ngữ khí cũng hơi tức giận: " Vậy thì cậu im miệng lại đi. "

Trang Phong làm như không nghe thấy lời anh, đảo mắt nhìn xung quanh xong tiến tới gần bên tai anh nói: " Anh nhìn chị dâu bây giờ xem, hôn lễ tháng sau phải làm sao? Không phải em đã kích anh nhưng sau khi mất trí nhớ chị dâu chẳng có chút tình cảm gì với anh, khẳng định sẽ không chịu kết hôn với anh, không chừng còn xem anh là bọn buồn người đây... "

Nói xong lời cuối cùng ngữ khí Trang Phong hình như có hơi vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Cảnh Dịch lặng im, lúc này trong lòng anh như có một tảng đá nghìn cân đè lên, ngay đến cả hô hấp cũng khó khăn.

Quan hệ của Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi là yêu đương lén lút vì Lâm Hoan Hi là người đại diện của anh, bình thường hai người có dính vào nhau thì truyền thông cũng không hề nghi ngờ, nhưng thật ra có không ít fan ghép cặp anh với Lâm Hoan Hi.

Trừ bỏ người thân và bạn bè ra thì bên ngoài không một ai biết là hai người bên nhau. Mà sau khi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn hai người định tới khi làm đám cưới sẽ công bố ra bên ngoài, nhưng anh tính không bằng trời tính, ai ngờ chỉ sau hôm đăng ký kết hôn Lâm Hoan Hi liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

" Để nói sau đi..." Hơi thở anh có hơi nặng nề: " Tôi đi thăm cô ấy. "

" Em đi với anh. "

Trang Phong lơ luôn vẻ mặt không tình nguyện của Cảnh Dịch, mặt dày đi theo sau anh, kỳ thật hắn vô cùng tò mò ký ức của Lâm Hoan Hi đã dừng lại ở giai đoạn nào.

*

Giờ phút này, Lâm Hoan Hi đang nằm trên giường bệnh, bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Cô nghĩ tới nghĩ lui một lúc, trước khi phát sinh ra chuyện này, Lâm Hoan Hi đang học lớp 11, còn một năm nữa là thi đại học rồi, cho nên Lâm Hoan Hi luôn dốc hết sức cố gắng học tập, ngày hôm qua cũng giống như mọi ngày, tan học về nhà làm bài tập, cố gắng làm một đứa con ngoan của mẹ, giúp mẹ làm việc nhà. Cuối cùng thì làm mấy đề thi thử của trường rồi lăn ra ngủ quên, tất cả đều rất bình thường.

Chính là...

Lâm Hoan Hi sờ đầu đang được cuốn vải của mình, giờ thì phát hiện mình đang ở chỗ này.

Đúng lúc này thì y tá đẩy cửa bước vào, ôn tồn nói với cô: " Lâm tiểu thư, tôi tới rút kim. "

Cô ngẩng đầu lên nhìn, bình truyền dịch đã gần tới đáy.

Động tác y tá nhẹ nhàng lấy kim ra, lại cẩn thận đắp lại chăn cho cô, nét mặt tươi cười dịu dàng, điều này làm cho lòng Lâm Hoan Hi cảm thấy ấm áp.

" Chị y tá..."

Thấy Lâm Hoan Hi kêu mình bằng chị, cô y tá trẻ tuổi có hơi sững sốt, sau đó mỉm cười hỏi cô: " Làm sao vậy? "

" Em muốn đi WC, chị có thể đỡ em đi không? "

" Được, em cẩn thận một chút nhé. "

Phòng bệnh ở đây có nhà vệ sinh riêng, y tá đỡ Lâm Hoan Hi đi vào còn dặn dò cô: " Tôi đứng ở cửa đợi em, em đi xong thì gọi tôi một tiếng nhé. "

" Không cần không cần, em có gãy chóng rồi, chút nữa sẽ tự mình đi được. "

Y tá vốn hơi do dự đứng ở cửa, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiên trì của cô cuối cùng cũng gật đầu đi ra khỏi phòng bệnh.

Thấy người đi rồi, Lâm Hoan Hi liền khóa trái cửa nhà vệ sinh lại, chống gậy đi tới trước bồn rửa tay.

Cô lúc này đang mặc quần áo dành cho bệnh nhân, có hơi rộng một chút, che lại hết đường cong trên cơ thể. Cô nhớ là cô có một mái tóc đen nhánh vô cùng đẹp, cô thường hay buộc tóc đuôi ngựa, dù cô nằm viện đi chăng nữa thì nó cũng chỉ hơi rối thôi. Nhưng giờ phút này cô lại thấy đầu tóc mình giống như bà cổ nội vậy, uốn đuôi, đang xõa ra tứ tung.

Lâm Hoan Hi có một đôi mắt đào hoa, ở dưới mắt trái còn có một nốt ruồi nhỏ vô cùng mê người, trong gương đôi mắt đào hoa đó đang đối diện với cô, mang theo vẻ hoang mang và mờ mịt.

Đây là khuôn mặt cô, nhưng cũng không phải khuôn mặt cô.

Càng quan trọng hơn là...

Lâm Hoan Hi đưa tay lên sờ ngực mình, mẹ nó to thế! Thật là kinh người!

Cô nghĩ một giấc dậy dường như tất cả đều thay đổi, đang từ cup A còn thành được cup D, thực sự là vượt qua cả những tiến hóa trong lịch sử nhân loại.

Nhìn cũng nhìn đủ rồi, một tay cô chống gậy, một tay cô tự sờ ngực mình, vô cùng khó khăn đi ra khỏi nhà vệ sinh. Mà đúng lúc đó cửa phòng bệnh cũng mở ra, Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi mặt đối mặt.

Tay cô để trên ngực mình còn không bỏ xuống, nhìn Cảnh Dịch bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Hàng mi Cảnh Dịch khẽ run rẩy, tầm mắt anh trượt xuống ngực cô, dừng lại một chút, sau đó anh đẩy luôn Trang Phong ở đằng sau ra ngoài. Động tác vô cùng lưu loát, còn tiện tay đóng luôn cửa lại.

Lâm Hoan Hi vẻ mặt ngờ ngác nhìn anh, đại não trống rỗng.

Cảnh Dịch sai bước chân dài, phút chốc đã đứng trước mặt cô.

Lúc này Lâm Hoan Hi mới cảm nhận được đứng trước người đàn ông này cô mười phần cảm thấy áp bách, khi mà anh đứng bên cạnh cô, người cao 1m65 như cô hoàn toàn bị bóng anh bao phủ.

Anh không nói lời nào, chỉ đưa mắt nhìn cô.

Trong lòng Lâm Hoan Hi cảm thấy khẩn trương. Chỉ là tự dưng cô xoa xoa ngực mới làm dịu đi cảm giác căng thẳng của mình. Nhưng xoa xoa một lúc, Lâm Hoan Hi cảm thấy sai sai, lập tức rút tay lại, có hơi xấu hổ rồi.

Hành động của cô đều được thu vào mắt anh, nháy mắt, trong lòng Cảnh Dịch liền dịu dàng trở lại, nhưng sau đó lại cảm thấy đau khổ. Cảnh Dịch đau khổ vì cô không nhớ anh là ai, đau khổ vì tình cảm của bọn họ giờ chẳng khác nào bọt biển.

" Vị tiên sinh này, sao anh lại tới đây? "

Lâm Hoan Hi không khách khí biểu hiện thái độ không chào đón Cảnh Dịch.

Sắc mặt anh rất bình tĩnh, làm như không nghe thấy lời cô nói, anh khom lưng bế Lâm Hoan Hi lên. Đột nhiên bị bế lên làm Lâm Hoan Hi thét chói tai, chốc lát, thân thể cô được đặt trên giường.

Cảnh Dịch kéo ghế ra, ngồi xuống bên cạnh giường cô.

Tiếp theo, cô thấy anh lấy từ trong túi quần mình một tờ giấy nhún nhúm ra đưa cho cô.

Ánh mắt Lâm Hoan Hi đảo qua một lượt, cô xem qua thì chẳng hiểu được mấy nhưng cô bắt được trọng điểm của tờ giấy này rồi.

[Vết thương gây mất trí nhớ]

Bệnh nhân: Lâm Hoan Hi

"... "

Lâm Hoan Hi ra sức chớp chớp mắt, ừm, trên tờ đơn này là tên cô không sai.

Lâm Hoan Hi vẫn chưa xác định được, chỉ vào chóp mũi mình mà hỏi: "Đang nói tôi hả? "

Cảnh Dịch: "Chẳng lẽ em cho rằng có người có tên quê mùa như em hả? "

Bị nói tên mình quê mùa Lâm Hoan Hi có chút ủy khuất, nhưng cũng không thể phản bác lại, bởi vì tên cô... đúng là chẳng có chút ưu nhã gì cả.

Lâm Hoan Hi điều chỉnh lại dáng ngồi, hắng giọng: "Vị tiên sinh này..."

Cảnh Dịch cắt đứt lời cô, thanh âm lạnh nhạt: "Anh tên Cảnh Dịch, anh là chồng của em, bình thường em toàn gọi anh là cục cưng, bảo bối, lão công."

Hồ hấp Lâm Hoan Hi có hơi khó khăn, như không làm chủ được mình cô lại đưa tay sờ ngực: "Cảnh tiên sinh, tôi không nhớ anh..."

Cảnh Dịch hơi nâng mí mắt lên: "Bởi vì em mất trí nhớ, anh sẽ không trách em."

"..."

Được rồi, giờ thành lỗi của cô!

Lâm Hoan Hi chính là rộng lượng không thêm so đo với Cảnh Dịch: "Vậy, vậy hiện tại là lúc nào?"

"Ngày 15 tháng 4 năm 2017" Ngữ khí anh bình ổn.

Lâm Hoan Hi vô cùng ngạc nhiên.

Năm 2017?!

Thời gian của cô, nhanh như vậy sao? Thoáng chốc đã tới 8 năm sau?

"Vậy... Năm nay tôi bao nhiêu tuổi rồi?" Lâm Hoan Hi hỏi, cô cảm thấy mình sắp khóc được rồi.

"25 tuổi."

"Không thể nào." Lâm Hoan Hi nhanh chóng phủ định: "Tôi không thể đã 25 tuổi được."

Cảnh Dịch nói: "Vậy em cho rằng em bao nhiêu tuổi?"

Lâm Hoan Hi vỗ vỗ ngực, vẻ mặt chắc chắn: "Thiếu nữ vĩnh viễn 17 tuổi."

Cảnh Dịch trầm mặc.

Cuối cùng anh cũng biết ký ức của cô dừng ở đâu rồi.

Cảnh Dịch còn nhớ lần trước Lâm Hoan Hi có nhắc qua với anh về lý do cô thích anh.

Lâm Hoan Hi nói lúc đó cô 18 tuổi, thi trượt đại học cho nên tương lai cô trước mắt vô cùng mờ mịt, sau đó cô thấy anh diễn bộ phim [Thiếu niên thành thị]

Đó là bộ phim truyền hình đầu tiên anh tham gia, dáng người Cảnh Dịch thon dài, luôn mặc một chiếc áo xám cũ và quần jean trắng, trong phim anh là cậu thiếu niên vượt qua núi lớn, cố gắng đứng lên từ chỗ vấp ngã, từng bước đi vào thành phố hoàn thành giấc mơ học ở đây.

Lâm Hoan Hi nói: "Ánh mắt trên màn ảnh của Cảnh Dịch rất mê người, cô bị vây hãm trong đó, không cách nào thoát ra."

Rồi sau đó, cô còn viết một bức thư nói rằng cô cảm thấy thất vọng về kết quả thi đại học của mình, cô muốn chia sẻ một chút với anh, rồi cô gửi bức thư này tới nhà anh. Cô vốn không nghĩ anh sẽ hồi âm, ai mà ngờ rằng anh lại hồi âm, còn cổ vũ cô nữa.

Bởi vậy, cô liền mê muội Cảnh Dịch không thể thoát ra nổi, thế không bò lên giường nam thần không làm người!

Tuổi 17 của Lâm Hoan Hi khá là yên bình và vui vẻ, thích hình tượng con trai ấm áp như ánh mặt trời, sẽ không vì xem [Thiếu niên thành thị] mà yêu phim truyền hình, lúc đó chỉ thích xem [Vườn sao băng] hay [Tiệm cà phê hoàng tử] mà thôi.

Thấy Cảnh Dịch hơi hoảng hốt, cô cẩn thận hỏi lại:

"Cảnh tiên sinh, tôi thật sự là vợ anh sao?"

Cảnh Dịch yên lặng nhìn Lâm Hoan Hi một cái, lấy cái túi của mình ở trên bàn, lấy bên trong ra một cuốn sổ màu đỏ.

Sau khi lật giấy kết hôn anh vẫn luôn cầm cuốn sổ này bên người, còn cầm tới phim trường khoe một vòng nữa.

"Này. "

Lâm Hoan Hi dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cuốn sổ, sau khi mở sổ nhìn thấy chữ ký của mình cùng cái đóng dấu màu đỏ, cô cười không nổi.

Khó chịu.

Ủy khuất.

Muốn khóc.

Lâm Hoan Hi cảm thấy đầu mình bắt đầu đau, lại không biết sao lại đau, nhưng cô cảm thấy không dễ chịu chút nào, nước mắt cô không nhịn được nữa bắt đầu chảy xuống.

Lâm Hoan Hi khóc nức nở, một bàn tay thon dài cầm giấy trắng đưa tới trước mặt cô.

Cô không nhận lấy, đôi mắt đỏ ửng nhìn anh: " Chúng ta...Chúng ta đã làm chuyện kia chưa? "

Cảnh Dịch nhướn mày: " Cái nào? "

Lâm Hoan Hi hơi nhắm mắt lại, cảm thấy xấu hổ: " Chính là...cái kia đó. "

Cảnh Dịch cuối cùng đã hiểu: " Làm tình? Có. "

Lâm Hoan Hi sững sờ vài giây, lại càng khóc to hơn.

Cảnh Dịch về mặt chẳng thay đổi gì còn tiếp tục vỗ thêm nhát nữa: " Rất nhiều lần. " Lại thêm dao nữa: " Đều là em chủ động. "

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Edit: Cài Xanh

Lâm Hoan Hi dùng một đêm để chấp nhận sự thật chuyện mình mất trí nhớ, còn trở thành người đã có chồng. Thực ra trong lòng cô cũng không nguyên ý chấp nhận, cô thà tin rằng mình xuyên qua, bị cướp, trọng sinh, mà không phải trở thành vợ của " thầy chủ nhiệm ".

Hiện tại anh còn muốn ở bệnh viện quan sát, ngoại trừ Trang Phong và một người là thư ký Chu ở bên ngoài, còn có cả người giúp việc thì bên cạnh Lâm Hoan Hi chỉ còn Cảnh Dịch, vậy cha mẹ cô ở đâu, Lâm Hoan Hi cũng không dám hỏi.

Đầu xuân trời trong lành, từng tia nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ trong suốt, tạo nên một bức tranh lộn xộn trên mặt đất với những đốm vàng.

Lâm Hoan Hi liếc mắt nhìn Cảnh Dịch đang ngồi trên ghế sofa, người đang ông chân vắt chéo, hai tay xương cốt rõ ràng đặt trên đầu gối, anh đang chớp mắt, khuôn mặt đẹp trai thiếu sức sống.

Đây thật sự là chồng của cô?

Lâm Hoan Hi không nén nổi nghi ngờ.

Quả thực đáng đáp của Cảnh Dịch đẹp, khí chất cao quý, nhưng lại có cảm giác kiêu ngạo, cho nên Lâm Hoan Hi không thích anh lắm.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Lâm Hoan Hi, lông mi Cảnh Dịch hơi run, ánh mắt rời trên người cô.

" Sao lại nhìn anh chằm chằm như vậy? "

Trong lòng Cảnh Dịch rất chờ mong Lâm Hoan Hi có thể nói ra năm chữ: Bởi vì anh đẹp trai.

Kết quả....

" Cảnh tiên sinh, khi nào thì ngài đi? " Lâm Hoan Hi ánh mắt trông mong nhìn Cảnh Dịch, " Ngài không bận sao? Nghe nói ngài là đại minh tinh mà, không phải minh tinh đều là người vô cùng bận rộn sao? "

Cảnh Dịch nắm chặt nắm tay, hàng lông mày từ từ hiện ra vẻ bất mãn, lại bị anh giấu đi, Cảnh Dịch vân đạm phong khinh nói: " Công việc không quan trọng bằng vợ."

Nhìn bộ dạng không phải là chuẩn bị đi.

Lâm Hoan Hi mắt mắt thờ dài, im lặng một lúc, nói: " Cảnh tiên sinh, tôi có thể dùng điện thoại của ngài một chút không? "

Cô đang chờ mong cho nên lại trở nên lúng túng.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh của của Cảnh Dịch vang lên: " Điện thoại của anh chỉ có vợ anh mới được xem."

Lâm Hoan Hi: "..."

Lâm Hoan Hi: " Vậy coi như tôi không cần."

Nói xong, cô nhắm mắt lẳng lặng nằm trên giường.

Cho dù Lâm Hoan Hi không nói gì, nhưng Cảnh Dịch cũng nhìn ra tâm tình cô không được tốt.

Rất kỳ diệu, Lâm Hoan Hi trước khi mất trí nhớ như là một yêu tinh, cả ngày quấn lấy anh, có cơ hội là làm nũng với anh, tay miệng cùng sử dụng đồ chiếm tiện nghi. Có thể nói trong tình cảm này, Lâm Hoan Hi ở vị trí chủ đạo, mà Cảnh Dịch trầm lặng nội tâm lại âm thầm hưởng thụ sự kiểm soát của cô ấy đối với mình.

Bây giờ Lâm Hoan Hi mất trí, cho dù là ký ức hay tính cách đều quay lại lúc mười bảy tuổi, cô không còn làm nũng với anh, cũng không có bất cứ cừ chi thân mật gì với anh, thậm chí... không hề yêu anh.

Cảnh Dịch lại cảm thấy trong lòng phiền toái và bất an, anh là một người cố chấp, nhận định một người chính là cả đời, nhận định một đoạn tình cảm sẽ thật bền lâu, nhận định Lâm Hoan Hi... thì chính là Lâm Hoan Hi.

" Đây." Cảnh Dịch lấy điện thoại ra đưa qua, " Mật khẩu màn hình là sinh nhật của em."

Lâm Hoan Hi hí hóp mắt, thấy trên tay anh là cái điện thoại màu đen tắn ra tia sáng của kim loại, Lâm Hoan Hi hơi động lòng, nghĩ đến câu nói của anh lúc nãy, lại kiêu ngạo không cầm lấy: " Tôi không cần, người nào đó nói chỉ là vợ mới có thể dùng điện thoại của anh ta."

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Hoan Hi tràn đầy vẻ khó chịu, khóe môi Cảnh Dịch hơi nhếch lên, anh thu lại nụ cười, đặt điện thoại trên tủ đầu giường: " Anh đi ra ngoài một chút, một lúc sau quay lại."

Tiếng nói vang lên, Cảnh Dịch xoay người ra khỏi cửa.

Lâm Hoan Hi nhìn về phía cửa, lại đợi một lúc, xác định anh sẽ không đi vào Lâm Hoan Hi mới không kiềm chế được cầm lấy điện thoại, như vậy anh cũng không biết là cô đã dùng.

Tập trung nhìn màn hình, Lâm Hoan Hi ôm thái độ hoài nghi nhập ngày sinh nhật mình vào, tình một tiếng, điện thoại được mở/

Cho đến khi thấy ảnh nền điện thoại, Lâm Hoan Hi mở to hai mắt.

Là một đôi nam nữ, người phụ nữ mặc bikini màu xanh đậm, màu sắc đó làm tôn lên là da tuyết trắng của cô, tóc cô còn hơi ướt, hai cánh tay ôm chặt cổ người đàn ông, thân thể cùng người đàn ông đó dính chặt vào nhau không thể tách rời, cô hôn anh, mà anh nhìn vào ống kính, vẻ mặt như trước không chút gọn sóng, giữa hàng lông mày lại toát ra một chút dịu dàng.

Nam là Cảnh Dịch, nữ là Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi sợ đến mức tay run run, không dám nhìn màn hình nữa, liền ấn vào icon weibo.

Lúc thấy số người hâm mộ của Cảnh Dịch, Lâm Hoan Hi sợ đến mức giật mình.

56 triệu!

Bây giờ tôi có thể nói chuyện với anh một chút được không!

Lâm Hoan Hi nhấn vào phần phổ biến, mắt liền thấy được đầu đề câu chuyện -- #Người đại diện của Cảnh Dịch gặp tai nạn xe#, tiếp theo là #Lâm Hoan Hi gặp nạn#

Gặp nạn?

Lời này nghe sao không thấy thoải mái nhỉ?

Cô nhấn vào trang đầu, trong đó có chi tiết tin tức của cô, cư dân mạng luôn giữ thái độ phản nhiễu là mong cô sớm khỏe.

Tiếp đó, Lâm Hoan Hi xấu hổ tìm kiếm Trang Phong, thanh tìm kiếm rất nhanh hiện ra trang chính của Trang Phong, ảnh đại diện của hắn là hình tiểu trư nhìn giống cái máy sấy, phía dưới là dòng chữ trắng [Bạn không nên chọc giận tôi khi mới 5 tuổi mà trong tay lại cầm vũ khí có sát thương lớn]

Lâm Hoan Hi mất trí nhớ không rõ cái gì gọi là biểu tình bao, chẳng qua là cảm thấy rất thú vị, quên luôn đây là điện thoại của Cảnh Dịch, cứ như vậy mà lưu về điện thoại.

Weibo có thể nhanh chóng khiến Lâm Hoan Hi hiểu rõ những gì cô đã quên, ngoại trừ một số điều cần thiết bên ngoài, Lâm Hoan Hi cũng biết quan hệ của Trang Phong và Cảnh Dịch.

Trang Phong là ca sĩ, là ngôi sao tuổi còn nhỏ mà đã được debut cho nên có rất nhiều fan mẹ, mà Cảnh Dịch lại là diễn viên, theo lý thuyết hai người không bao giờ gặp nhau, nhưng hết lần này đến lần khác Trang Phong lại là fan nào tàn của Cảnh Dịch, da mặt dày lấy được phương thức liên lạc và cơ hội hợp tác, từ đó bắt đầu làm người hâm mộ cuồng nhiệt.

Có một blogger có ý cắt ghép thành một video.

Trong video, phóng viên hỏi Trang Phong có quan hệ như thế nào với Cảnh Dịch, khi đó Trang Phong mặc một áo khoác màu đen, mang theo kính mắt tròn viền bạc, hướng về phía ống kính cười quyến rũ: " Tôi và Dịch ca quan hệ rất tốt, chúng tôi là bạn bè thân thiết."

Tiếp theo hình ảnh rời đến mặt của Cảnh Dịch, người đàn ông mặc âu phục về mặt lạnh nhạt quay về phía máy ảnh, mắt như hồ sâu.

Phóng viên hỏi: " Trang Phong nói anh và hắn quan hệ rất tốt, hai người là bạn bè thân thiết, có đúng vậy không? "

Cảnh Dịch giọng nói lạnh lùng: " Không phải, chúng tôi không quá quen."

Tự mình làm mất mặt, vô cùng xấu hổ.

Sau đó, sau đó người hâm mộ của Trang Phong lưu lại bộ dáng lúc đó của hắn thành hình ảnh, phía dưới ghi chữ --- Trang Phong bán ngốc, mong muốn đơn phương.

Xem xong video Lâm Hoan Hi ừy khuất thay Trang Phong, Trang Phong đáng yêu như ánh mặt trời, Cảnh Dịch dựa vào cái gì mà coi thường người ta?

Tắt weibo đi, Lâm Hoan Hi mở phần bấm số, ở góc trên hiện ra một dãy số quen thuộc, đây là số điện thoại nhà của cô, nhưng mà cô không dám gọi...

Lâm Hoan Hi cắn môi, nhìn chăm chăm mấy chữ số, viên mắt không khỏi chua xót.

Cô khịt khịt mũi, cẩn thận thoát ra, đặt điện thoại lên tủ, sau đó nằm xuống vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lâm Hoan Hi vừa mới nằm xuống không lâu, cửa phòng bệnh bị người đẩy ra.

Cảnh Dịch thông thả bước vào, cầm điện thoại lên, ngược mắt nhìn Lâm Hoan Hi: " Lúc anh không có mặt, em có lên xem điện thoại của anh không đấy? "

Lâm Hoan Hi chột dạ nhưng vẫn mạnh miệng: " Không có, chính trực như tôi chưa bao giờ nhìn lên đồ của người khác."

Cảnh Dịch nhíu mày: " Kỳ quái, vậy cái tiểu trư Bội Kỳ* này sao lại chạy đến album ảnh của anh? "

(*): Là con lợn Peggy, cũng chính là cái ảnh đại diện weibo của anh Trang Phong đó.

Lâm Hoan Hi: "...."

*

Sau vài ngày ở bệnh viện, thân thể Lâm Hoan Hi cũng không còn gì đáng ngại nên làm thủ tục xuất viện.

Đây là lần đầu tiên cô ra cửa sau hơn nửa tháng.

Mấy người theo thường lệ đi ra từ cửa sau, Cảnh Dịch đeo khẩu trang và kính mắt mang theo túi lớn túi nhỏ, thân mật hộ tống bên cạnh cô.

Lên xe bảo mẫu, xe từ từ lăn bánh.

Cảnh Dịch tháo khẩu trang và kính râm xuống, từ trong túi lấy ra một viên ngậm đưa đến: " Đây, để phòng say xe."

Lâm Hoan Hi hơi say xe, cô cầm lấy viên ngậm, mùi chanh nhàn nhạt kích thích mũi cô, sau đó, Lâm Hoan Hi nghe Cảnh Dịch nói: " Cha mẹ em hôm nay đã đến đây."

"...."

Anh còn nói: " Phòng chừng đã đến nhà chúng ta rồi."

Lâm Hoan Hi.... lòng như tro nguội.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Cài Xanh

Cô ngồi trên ghế, lưng thẳng tắp, vè mặt cứng ngắt.

Lâm Hoan Hi nhìn qua cửa sổ, đập vào mắt là lớp lớp tòa nhà cao tầng, ngựa xe như nước, đối với Lâm Hoan Hi đây là cảnh vật xa lạ, cô như đang ở trong một thế giới không thuộc về mình, cô đơn đến sợ hãi.

Lâm Hoan Hi há hốc mồm, cổ họng có hơi khô khốc: " Bọn họ.... bọn họ biết tôi bị tai nạn xe không? "

"Ừ." Cảnh Dịch nhẹ nhàng đáp, " Chắc là đã xem tin tức, trước đó anh cũng chưa nói gì."

Lâm Hoan Hi là một người con có hiếu, mỗi lần bị cảm hay sinh bệnh cũng không nói cho người nhà mà đi loanh quanh ở ngoài, chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu.

Cảnh Dịch cũng biết Lâm Hoan Hi mất trí nhớ không biết nên lấy thái độ nào để đối mặt với cha mẹ, vì vậy bèn giấu diếm, cho đến khi tin tức của Lâm Hoan Hi được đăng lên, bọn họ mới gọi điện đến hỏi tình hình như thế nào. Thực ra cha mẹ Lâm Hoan Hi đã muốn đến thăm con gái, Cảnh Dịch sợ Lâm Hoan Hi chưa chuẩn bị xong, vì vậy bảo bọn họ là để Lâm Hoan Hi xuất viện thì hãy tới.

".... Vậy họ biết tôi bị mất trí không? " Lâm Hoan Hi gõ đầu một cái, trong ánh mắt tràn đầy bất an.

" Anh cũng chưa nói gì, chờ em tự nói cho họ biết."

" A."

Lâm Hoan Hi chán nản cúi đầu.

Trong lòng cô sợ.

Không ai sẽ không sợ hãi.

Cô muốn gặp cha mẹ, nhưng sợ họ thay đổi bộ dáng, không còn là đáng yêu trong lòng cô, càng sợ phải nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của họ vì mình.

Cảnh Dịch liếc nhìn Lâm Hoan Hi, cô im lặng, anh vô cùng ghét mái tóc trắng che khuất khuôn mặt cô, có thể thấp thoáng thấy anh mắt u ám của cô.

" Không phải sợ." Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cảnh Dịch quanh quẩn bên tai Lâm Hoan Hi, " Mẹ sẽ không ăn thịt em."

Lâm Hoan Hi ngẩng đầu lên, nét mặt thay đổi: " Tôi...mẹ? "

Cảnh Dịch dùng giọng điệu đương nhiên nói: " Em là vợ anh, mẹ em chính là mẹ anh."

Lâm Hoan Hi môi hơi động, lẩm bầm: " Vô liêm sỉ..."

Bị Cảnh Dịch nháo như vậy, Lâm Hoan Hi vốn đang khần trương trong nháy mắt đã được giải tỏa, cô một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thoải mái không ít. Đừng nói là mất trí nhớ, cho dù cô có xuyên không đến tám năm sau, mẹ cô thì vẫn là mẹ cô!

Thấy cô không còn vẻ mặt căng thẳng, Cảnh Dịch nhếch môi cười, sau đó từ từ nhắm mắt.

*

Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi mua nhà ở khu biệt thự Hoa Giang Tôn nằm ở ngoại ô phía Đông, đây là khu biệt thự tốt nhất mà cũng yên tĩnh nhất thành phố A, sống ở đây đa số là mình tinh hay quan lớn, nếu không thì cũng là đại gia nào đó bao dưỡng tình nhân hay tiểu thụy tươi.

Hoa Giang là nơi vắng vẻ nhưng cũng thanh tịnh và đẹp đẽ, sau khi xuất trình thẻ thông hành với bảo vệ, xe bảo mẫu từ từ đi vào.

Xe dừng ở trước một nhà màu trắng, Cảnh Dịch dẫn Lâm Hoan Hi xuống xe.

Khi thấy ngôi biệt thự xinh đẹp trước mắt, Lâm Hoan Hi trong lòng thổn thức, cô sinh ra trong một gia đình bậc trung, những ngôi nhà to như này chỉ thấy trong phim.

" Đây là nhà anh? "

Cảnh Dịch sửa lại nói: " Nhà của chúng ta."

Cô không nói chuyện, đi theo sau anh.

Cảnh Dịch đang chuẩn bị nhập mặt khẩu để mở cửa, lúc này cửa lại được đẩy ra, Lâm Hoan Hi cúi đầu, đối mặt với cô là cặp mắt đào hoa giống nhau như đúc.

Cậu bé năm sáu tuổi, mặc quần yếm, mái tóc dày đen kịt, còn nhỏ tuổi nhưng lại cao, ngũ quan lại có chút tương tự với Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi che ngực, run lẩy bẩy hỏi Cảnh Dịch: " Anh... Anh chưa nói tôi đã sinh một đứa con trai lớn như này...."

Cô không có khả năng chấp nhận.

Cảnh Dịch vẽ mặt bình tĩnh: " Tên nó là Lâm Minh Tông, em trai của em."

"...."

Em trai...

Lâm Minh Tông ngẩng đầu nhìn Lâm Hoan Hi, giọng trẻ con non nớt: " Chị, chuyện cười của chị thật buồn cười."

Lâm Hoan Hi: "...."

Khó chịu.

Ủy khuất.

Muốn khóc.

Vậy mà cha mẹ lại sinh cho cô một người em trai lớn như vậy.

Lâm Hi Hi sững sờ tại chỗ, cùng Lâm Minh Tông mắt to tròn mắt nhỏ, trong lát, một thanh âm quen thuộc truyền vào tai.

" Bé con về rồi sao? "

Đây là giọng nói của mẹ cô.

Lâm Hoan Hi nhìn theo hướng thanh âm truyền đến, khuôn mặt này đã không còn trẻ như trong trí nhớ của cô, ngay cả tóc cũng ngắn hơn nhiều, chỉ duy nhất là khí chất thanh lịch dịu dàng không thay đổi.

Lâm Hoan Hi khòe miệng khẽ run, không kìm nén được muốn khóc.

Uông Lộ Thanh vẫn chưa phát hiện ra Lâm Hoan Hi có điểm khác thường, cười tủm tỉm dặt tay cô, dặn dò Cảnh Dịch: " Máy ngày này con chăm sóc nó cũng mệt mỏi rồi, mau vào phòng nghỉ ngơi đi."

Cảnh Dịch nhìn Lâm Hoan Hi, nói: " Không một đầu mẹ, cha đâu rồi? "

Cha được Cảnh Dịch gọi vô cùng thuận miệng, đồng thời làm tan đi lo lắng ban đầu của Lâm Hoan Hi.

Vào phòng khách, Lâm Hoan Hi nhìn cha của mình, bộ dáng của ông không khác với trong trí nhớ của cô là bao, ông Lâm là quân nhân nên sống lưng thẳng tắp, khuôn mặt anh tuấn.

Lâm Hoan Hi nhìn cha mình, lại nhìn mẹ, cuối cùng nhìn về phía em trai, nói: " Hai ngài....thật sự là càng già càng dẻo dai."

Uông Lộ Thanh vốn da mặt mỏng nhất thời bị ý nghĩ này của Lâm Hoan Hi làm đỏ mặt, bà cầm cánh tay Lâm Hoan Hi: " Cảnh Dịch nói gì đó...."

Lâm Hoan Hi ủ rũ cúi đầu, không nói lời nào.

Lâm Văn Xương cau mày, từ trước đến nay ông rất nghiêm khắc với con trai, giáo dục lại càng nghiêm, nhưng luôn để ý đến con gái, lập tức nhìn ra Lâm Hoan Hi có chút khác lạ.

Lâm Văn Xương hỏi: " Bé con làm sao vậy? Có chỗ nào khó chịu sao? "

Cha Lâm vẫn luôn nhớ con gái, từ khi biết Lâm Hoan Hi bị tai nạn xe cộ đến bây giờ vẫn chưa từng chợp mắt.

Lâm Hoan Hi há hốc mồm, không dám nói.

Cảnh Dịch thay Lâm Hoan Hi nói: " Cô ấy mất trí nhớ, thiếu đi ký ức mấy năm, cho nên.... đã quên cha mẹ sinh Tông Tông."

Thanh âm vang lên, phòng khách rơi vào im lặng.

Lâm Minh Tông nghe nói Lâm Hoan Hi đã quên cậu, đôi mắt mở to, trong chớp mắt, viền mắt đỏ hoe.

Uông Lộ Thanh thấy cô cúi người, bộ dáng buồn bã, đau lòng không nói thành lời.

Lâm Văn Xương đề vào tim tràn đầy khiếp sợ và thống khổ, hỏi Cảnh Dịch: " Bác sĩ nói có thể chữa được không? "

" 50 - 50 " Bàn tay ấm áp Cảnh Dịch đặt lên đầu cô, " Nhưng không sao, con sẽ chăm sóc cô ấy."

Cảm giác được Cảnh Dịch động vào, thân thể Lâm Hoan Hi khẽ run, phản xạ có điều kiện tránh tay của anh, đi tới bên cạnh Uông Lộ Thanh, thấy được động tác của cô, Uông Lộ Thanh lộ ra vẻ ngạc nhiên, cẩn thận nói: " Quên luôn cả con sao? "

Yết hầu anh chuyển đầu, nhẹ nhàng gạt đầu.

Uông Lộ Thanh hoàn toàn là buột miệng nói.

Con gái thích Cảnh Dịch nhiều như nào, bà đều biết.

Nghĩ đến lúc đó, Uông Lộ Thanh thấy con gái từ bỏ chuyên ngành, vì Cảnh Dịch mà một mình đến thành phố xa lạ, lẫn lộn trong vòng giải trí tốt xấu lẫn lộn. Bởi vì hai người thân phận khác biệt. Lâm Văn Xương từng dùng thủ đoạn ngăn cản hai người ở cùng nhau. Kết quả con gái từ trước đến nay vẫn luôn nghe lời mà bây giờ lại chống đối Lâm Văn Xương, từ đó trở đi có hơn nửa năm không về nhà. Sau không có biện pháp nào khác, Lâm Văn Xương cuối cùng thỏa hiệp, để tùy ý.

Nhưng mà....

Hiện tại hai người lại được biết con gái mất trí nhớ, còn đã quên Cảnh Dịch người mà mình thích nhất.

Thành thật mà nói, Lâm Văn Xương vừa thương cảm lại vừa cảm thấy có chút vui vẻ nho nhỏ.

" Không có chuyện gì không có chuyện gì...." Uông Lộ Thanh lau nước mắt nơi khóe mắt, kéo tay Lâm Hoan Hi an ủi, " Nói không chừng hai ngày nữa sẽ tốt, hai ngày này mẹ ở cùng con, con không phải sợ, nhé."

Bàn tay mẹ ấm áp, sự an ủi của bà làm cho Lâm Hoan Hi vốn đang lo lắng liền bình tĩnh lại, cô gạt đầu, cười với Uông Lộ Thanh.

Uông Lộ Thanh xoa mặt Lâm Hoan Hi: " Con vừa xuất viện, đừng dễ mệt, để Tông Tông dẫn con lên tầng nghỉ ngơi, mẹ cùng Cảnh Dịch nói chuyện."

Lâm Hoan Hi quả thật có hơi mệt, Lâm Minh Tông dắt cô lên tầng, đợi bóng dáng Lâm Hoan Hi hoàn toàn biến mất, Uông Lộ Thanh mới lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

" Cảnh Dịch ngồi đi, nói với chúng ta có chuyện gì xảy ra. "

Cảnh Dịch cũng không nói dối, nói rõ chuyện tai nạn xe từ đầu đến cuối.

Khi đó là buổi tối, Lâm Hoan Hi đi siêu thị mua đồ, không nghĩ tới lại va vào tài xế say rượu, đâm thẳng vào xe cô, mà tài xế kia còn có chút lương tâm, xảy ra chuyện cũng không bỏ trốn, còn gọi xe cấp cứu.

Cha Lâm mẹ Lâm nghe được như vậy thì kinh sợ, may mắn Lâm Hoan Hi không gặp rắc rối gì.

" Vậy bây giờ con định làm gì? Con biết Hoan Hi nhà chúng ta đã quên con...."

Lâm Văn Xương nói tiếp: " Không bằng để tôi dẫn bé con về thị trấn Nguyệt Nha ở một thời gian ngắn, nói không chừng ở quê sẽ tốt hơn."

Từ thành phố A đến thị trấn Nguyệt Nha gần một ngày đường, đi đi lại lại rất bất tiện, nghe ý tứ này của Lâm Văn Xương, hiển nhiên là muốn đón con gái về.

Cảnh Dịch lắc đầu: " So với thị trấn Nguyệt Nha, vợ con ở đây cũng tốt."

Anh không gọi tên Lâm Hoan Hi, mà gọi là vợ.

Gương mặt Lâm Văn Xương hoàn toàn đen, ông vốn không ưa Cảnh Dịch, rất bất mãn với cậu, thấy cậu có ý định giữ con gái lại quyết không cho đưa đi, ông không hài lòng nhưng cũng không có biện pháp gì. Điểm quan trọng nhất là, Lâm Văn Xương không nói lại anh.

"Vội lát nữa hỏi ý kiến của con gái, nó muốn theo chúng ta đi thì đi, không muốn đi thì ở lại đây."

Cảnh Dịch: "..."

Không cần suy nghĩ đáp án, Lâm Hoan Hi nhất định là chọn cha mẹ.

Ánh mắt Cảnh Dịch lóe lên, nói với Uông Lộ Thanh: "Hoan Hi vừa xuất viện, bác sĩ nói cần phải nghỉ ngơi, hai ngày tới không thể đi chuyển, nếu cô ấy muốn đi, vì an toàn cũng không thể đi. Theo con thấy hai người cứ ở cùng Hoan Hi mấy ngày, đến lúc đó bàn bạc lại cũng không muộn."

Uông Lộ Thanh suy nghĩ một lúc, cũng cảm thấy nên như vậy, dù thế nào thì sức khỏe con gái cũng là quan trọng nhất.

Cảnh Dịch lại nói: "Tông Tông sắp khai giảng rồi đúng không?"

Lâm Văn Xương nghe vậy vẻ mặt cứng lại, Lâm Minh Tông năm nay sáu tuổi, chính là lúc chuẩn bị lên tiểu học, tính thời gian thì... cuối tuần khai giảng...

"Ôi chao, con không nói thì ta cũng quên." Uông Lộ Thanh cau mày, "Phải làm sao bây giờ... Chúng ta không thể để Tông Tông về một mình được."

Cảnh Dịch không để ý ánh mắt bất mãn của cha Lâm, bình tĩnh nói: "Cho nên con nghĩ, hai người đưa Tông Tông về trước. Chờ Hoan Hi khỏe lại, kiểm tra lại không có vấn đề gì, con sẽ dẫn cô ấy về thị trấn Nguyệt Nha, đến lúc đó đi hay ở sẽ tùy cô ấy."

Uông Lộ Thanh suy nghĩ một lúc, cảm thấy biện pháp này cũng tốt, có lẽ lại lo lắng con gái mất trí ở cùng Cảnh Dịch sẽ không vui liền ưu sầu nói: "Hoan Hi sẽ đồng ý?"

"Cho nên làm phiền ngài khuyên cô ấy, từ nhỏ cô ấy rất nghe lời ngài, ngài nói nhất định cô ấy sẽ nghe. Và lại...." Nét mặt Cảnh Dịch hơi cô đơn, lại nhanh chóng được anh giấu đi, "Cho dù như thế nào, con cũng là chồng cô ấy, coi như những ký ức đã quên, chúng con cũng thật sự là vợ chồng, tóm lại là cô ấy có cảm tình với con."

Đã nói đến nước này, Uông Lộ Thanh cũng đồng ý: "Được, lúc nữa ta sẽ nói với nó. Cảnh Dịch con cũng đừng đau buồn, nói không chừng mấy ngày này Hoan Hi sẽ nhớ ra thôi."

"Ừ."

Cảnh Dịch gật đầu, hoàn toàn không để ý đến Lâm Văn Xương vẻ mặt u ám bên cạnh.

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Cha Lâm nghe xong muốn đánh người!)

Cảnh tiên sinh nếu không mở miệng, mà một khi vừa mở miệng liền quay người khác vòng vòng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Edit: Cái Xanh

Lâm Minh Tông dắt Lâm Hoan Hi vào phòng ngủ, ảnh cưới treo trên đầu giường rất bắt mắt, trong hình người con gái trang điểm đẹp đẽ, đẹp như tranh vậy, trên khuôn mặt toát ra sự dịu dàng và hạnh phúc.

Trong lòng Lâm Hoan Hi khẽ thay đổi, ánh mắt nhìn đi nơi khác không nói gì.

Phòng ngủ được thiết kế theo phong cách ấm áp, đồ dùng và đồ trang trí đều là những thứ Lâm Hoan Hi thích nhất, trước kia cô sửa chữa toàn thể đã mất không ít công sức, nhưng mà lúc này Lâm Hoan Hi hoàn toàn không có ấn tượng.

Lâm Minh Tông vỗ vỗ lên giường, động tác vén chăn lưu loát, chớp đôi mắt to nhìn cô: "Chị, chị nằm đi."

Một tiếng chị được gọi rất thân mật, cô không được tự nhiên cho lắm.

Lâm Hoan Hi mới vừa ngồi xuống giường, Tông Tông liền ngồi xổm xuống cầm dép của Lâm Hoan Hi ra, sau đó đặt chân cô lên giường, rồi lại cẩn thận kéo chăn lên đắp cho cô.

Lâm Hoan Hi: "...."

Tông Tông rất vui vẻ đi rót cốc nước đặt cạnh đầu giường cho Lâm Hoan Hi, lại lấy quả quýt trong giỏ hoa quả ra rồi bóc vỏ, cậu cúi đầu, rất nghiêm túc cẩn thận bóc vỏ quýt rồi bóc sợi trắng trên quả đi, cuối cùng đưa múi quýt đến bên mép Lâm Hoan Hi: "Chị, a nào ---"

Lâm Hoan Hi: "...."

Sau khi tỉnh lại có thêm một người chồng còn chưa tỉnh, bây giờ còn có thêm cậu em trai, hơn một cậu em còn chưa tỉnh, vậy mà cậu em này lại vừa đẹp trai lại còn hiểu chuyện, cô nhớ khi mình sáu tuổi chỉ biết chảy nước mũi chơi đùa đất nặn.

"Em tên là....cái gì mà?"

Tông Tông méo miệng, ủy khuất nói: "Lâm Minh Tông, nữ danh là Tông Tông...."

"Tông Tông...." Lâm Hoan Hi nhúc nhúc đầu, giọng nói hơi mất tự nhiên, "Xin lỗi, chị đã quên rất nhiều chuyện, em đừng buồn...."

Giữa hai người được ràng buộc bởi huyết thống, cho dù Lâm Hoan Hi không nhớ Tông Tông, hành động đó cũng không khiến nhóc con này khổ sở.

"Không có việc gì." Tiểu đại nhân Tông Tông kéo tay Lâm Hoan Hi, "Chị đừng buồn, bây giờ em chỉ mới năm tuổi, sau này còn rất nhiều thời gian ở cùng chị, tuy là chị đã mất đi ký ức của mấy năm, nhưng em sẽ luôn ở bên cạnh chị."

Tông Tông vẻ mặt nghiêm túc, không giống nói dối.

Nói xong, Tông Tông liếc nhìn ra cửa, xác định là không có người đi vào.

Cậu nhìn Lâm Hoan Hi, nhỏ giọng nói: "Chị, chị cũng quên chú Cảnh Dịch luôn rồi sao?"

".... Sao em lại gọi anh ta là chú?"

Tông Tông hừ một tiếng, có hơi khinh thường nói: "Chú đấy lớn hơn em hai mươi sáu tuổi, không phải gọi chú thì là gì chứ?"

Lâm Hoan Hi: "...."

Gọi anh rể được mà....

Tông Tông cúi vào gần Lâm Hoan Hi: "Vậy chị muốn biết chuyện của chú Cảnh Dịch không?"

".... Không quá muốn biết."

Tông Tông: "Chị không muốn cũng phải."

Lâm Hoan Hi có vẻ hứng thú: "Lời này là ý gì?"

Tông Tông: "Trên TV nói người ta chọn quên đi một số chuyện không muốn nhớ lại, bởi vì những chuyện đó mang đến cho người ta đau khổ. Chị nghĩ xem, bây giờ chị quên chú Cảnh Dịch, rõ ràng chú ấy khiến chị không vui. Thật ra là.... ai bảo chú ấy không tốt với chị."

Lâm Hoan Hi hơi trở mặt: "Anh ta... không tốt với chị sao?"

Tông Tông gật đầu, nghiêm trang nói: "Chị, chị và chú ấy ly hôn đi!! Em trưởng thành rồi sẽ chăm sóc chị."

"...."

Không đợi Lâm Hoan Hi trả lời, một bàn tay to từ phía sau vươn đến, túm cổ áo cậu như xách con gà mà xách lên.

Tông Tông nháy mắt mấy cái, vừa rồi hai người trò chuyện quá nhập tâm, hoàn toàn không để ý Cảnh Dịch đã đi vào.

Cảnh Dịch vẻ mặt không thay đổi xách cậu ra ngoài cửa, không để ý vẻ mặt không vui của Tông Tông, lạch cạch đóng cửa lại, mà thôi là khóa trái.

Ánh mắt Cảnh Dịch rơi trên người Lâm Hoan Hi, anh có đôi mắt đẹp, lúc không nói chuyện thật là bức người, cảm giác được tầm mắt của anh, Lâm Hoan Hi khẽ rụt cổ, không hiểu sao lại chột dạ.

"Cảnh tiên sinh...."

"Hả?"

" Cha mẹ tôi nói gì với anh thế? "

Cảnh Dịch nhếch mí mắt, vẻ thờ ơ nói: " Bảo chúng ta ly hôn, ai bảo anh không đối xử tốt với con gái bọn họ chứ."

Ánh mắt Lâm Hoan Hi sáng lên: " Thật sự sao? "

Sắc mặt Cảnh Dịch trầm xuống, độc ác nói: " Giả!! "

Lâm Hoan Hi: "...."

Anh ngồi xuống ghế sofa đối diện giường: " Vừa rồi cùng hai người trao đổi một số việc, cuối tuần Tông Tông khai giảng, bọn họ phải đưa Tông Tông về trước."

" Hả? "

" Tông Tông chuẩn bị nhập học, trường học phải dạy nó đạo lý làm người, ví dụ như không được khích bác ly gián, phá hỏng hôn nhân người khác."

"....."

Cảnh tiên sinh trong lòng cực kỳ oán hận, anh biết rằng kiểu gì nhóc con kia nhân lúc mình không ở đây sẽ rót thuốc mê cho Lâm Hoan Hi mà, để cô suy nghĩ đến việc ly hôn với anh.

Lâm Hoan Hi chột dạ nằm trên giường không nhúc nhích, cô cẩn thận kéo chăn lên từng tí từng tí một, cuối cùng lại che cả miệng mũi, giống như cương thi.

Trong chốc lát, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Ưông Lộ Thanh: " Cảnh Dịch, bé con, ra ăn cơm đi. "

Lâm Hoan Hi như được đại xá, như cá chép bật dậy từ trên giường, động tác lưu loát đứng dậy ra cửa.

Chờ người đi rồi, người ngồi trên ghế sofa lông mi khẽ run, anh đi đóng cửa lại, sau đó lấy từ ngăn kéo một bì màu đỏ, đây là giấy kết hôn của Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch nhìn xung quanh, động tác cẩn thận giấu giấy kết hôn dưới giường, anh suy nghĩ một lúc, cảm thấy không ổn, vì vậy lại đi vào WC.

Làm đi làm lại một lúc lâu, thấy Cảnh Dịch chưa xuống Ưông Lộ Thanh lại đi lên: " Cảnh Dịch, xuống ăn cơm đi."

" Xin lỗi, con xuống ngay."

Người đàn ông anh tuần lau đi bụi trên đầu gối, sửa lại ông tay áo đi ra ngoài.

" Ở trong đó làm gì vậy? " Ưông Lộ Thanh nhìn vào bên trong, " Có phải không thoải mái chỗ nào không? "

" Không có gì, chỉ là cát vài đò."

" Cát đò đó? "

" Ừ." Cảnh Dịch gật đầu, " Liên quan đến thân gia (bản thân và gia đình)."

Ưông Lộ Thanh cũng không hỏi tới đến cùng: " Mau xuống đi, mọi người đều chờ con đấy."

Hai người một trước một sau đi xuống, Cảnh Dịch không nhìn Tông Tông đang cắn răng nghiêng lợi và vẻ mặt phẫn hận của Lâm Văn Xương, kéo ghế ngồi bên cạnh Lâm Hoan Hi, động tác tự nhiên.

" Bé con vừa xuất viện không thể ăn nhiều dầu mỡ, mẹ làm mấy món chay mà con thích ăn nhất, ăn nhiều một chút nhé." Ưông Lộ Thanh vẻ mặt thương yêu gấp thức ăn cho Lâm Hoan Hi: " Ăn xong đi ngủ sớm một chút, ăn ngủ tốt mới có thể mau khỏi."

Nhìn một bàn đầy thức ăn, mũi Lâm Hoan Hi hơi chua xót.

Cũng rất kỳ lạ, cô lại cảm giác như đã lâu không cùng gia đình ngồi ăn bữa tối.

Ăn ăn, Tông Tông ngồi đối diện ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nói: " Chị, cùng cha mẹ về thị trấn Nguyệt Nha nhé, hoa mẫu đơn ở thị trấn đã nở, em nhớ chị rất thích hoa mẫu đơn."

Tông Tông vừa nói xong, Cảnh Dịch đã trầm giọng nói: " Hậu hoa viên chúng tôi trồng rất nhiều." anh ngược mắt lên: " Các loại đều có, không hề kém hơn so với thị trấn Nguyệt Nha."

Tông Tông tuổi còn nhỏ, cũng không thể phản bác lại anh, cậu chu miệng, không vui cúi đầu ăn.

" Hoa mẫu đơn ở quê có thể so với ở đây không, dù thế nào thì ở nhà cũng tốt."

Đổi mặt với giọng điệu oán hận của cha vợ, Cảnh Dịch tuyệt đối không khách khí: " Chỗ này cũng là nhà của Hoan Hi."

Lâm Văn Xương: "...."

Tông Tông: "... "

Lâm Hoan Hi: "... "

Lâm Văn Xương nói không lại liền tức giận, cùng Tông Tông cúi đầu ăn.

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên quý dị, Lâm Hoan Hi và com, khoe mắt liếc nhìn Cảnh Dịch ở bên cạnh. Người đàn ông cao lớn ngược sáng, đường nét của gò má anh rất đẹp, lông mi dài rũ xuống.

Tìm Lâm Hoan Hi khẽ động, đặt đĩa xuống nhìn về phía Ưông Lộ Thanh: " Mẹ, con có thể ngủ cùng mẹ không? "

Nghe cô nói xong, tay cầm đĩa của Cảnh Dịch hơi run.

" Được chứ, để mẹ và con...."

Không đợi Lâm Văn Xương nói hết, chân Ưông Lộ Thanh ở dưới bàn đã đạp cho ông một cước, từ trước đến nay Lâm Văn Xương sợ vợ, sắc mặt thay đổi liên tục, cúi mặt ăn com.

" Không được, mẹ muốn ngủ cùng chồng mình, cha con không thể rời mẹ được."

"...."

Tìm kiếm mẹ không có kết quả, Lâm Hoan Hi nhìn về phía Tông Tông: " Vậy con ngủ cùng Tông Tông, chúng ta trao đổi tình cảm "

Ánh mắt Tông Tông sáng lên: " Được chứ, nếu như...."

Ưông Lộ Thanh lại đạp vào chân Tông Tông, Tông Tông từ trước đến nay luôn sợ mẹ nên cũng im miệng.

" Tông Tông đài dâm còn đạp người, con vừa xuất viện, đừng ngủ cùng nó."

" Há? " Lâm Hoan Hi về mặt không thể tin, " Em lớn như vậy còn đài dâm sao? "

Tông Tông không tình nguyện nói: " Vâng...."

Cảnh Dịch gấp một gấp rau xanh: " Đái dầm là bởi vì thần kinh chưa trưởng thành, ăn nhiều rau dưa có thể phòng ngừa."

Tông Tông không thích nhất là ăn rau xanh: "...."

Cảnh Dịch đặt bát xuống, động tác ưu nhã rút giấy lau tay, sau đó sờ lên tóc cô: " Ăn điểm tâm xong đi nghỉ ngơi, đúng lúc anh có thể kể cho em một số chuyện trước kia của chúng ta. "

Lâm Hoan Hi: "...."

Cảnh Dịch cười sâu sắc: " Bác sĩ nói như vậy sẽ giúp em khôi phục trí nhớ."

Lâm Hoan Hi: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit: Cài Xanh

Ăn com xong ngồi nói chuyện cùng cha mẹ một lúc, Lâm Hoan Hi cảm thấy hơi mệt nên nói lại cùng người nhà một tiếng rồi về phòng.

Cảnh Dịch đang cùng Lâm Văn Xương xem TV, đúng lúc để Lâm Hoan Hi đi tắm.

Cô đóng cửa cẩn thận, xác định sẽ không có người đi vào, mới cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm rất rộng, Lâm Hoan Hi hiếu kỳ nhìn xung quanh, cởi bỏ quần áo, mấy ngày nay ở bệnh viện cô chỉ lau qua người, cũng không cần tắm rửa, khiến đến lúc dòng nước ấm áp chảy xuống người, Lâm Hoan Hi thỏa mãn thở ra.

Qua tấm gương bị mờ hơi nước, Lâm Hoan Hi thấy cơ thể tinh tế của mình ở thất lưng xăm một dòng chữ tiếng anh, phía trước chữ còn điểm xuyết một hình mặt trăng nho nhỏ màu đen.

Lâm Hoan Hi khó khăn để nhận ra dòng tiếng Anh đó: Tomorrow comes never, dịch sang tiếng Trung có nghĩa là [Không phụ thuộc vào ngày mai]

Lâm Hoan Hi lau nhẹ vào hình xăm, cảm xúc gấp ghềnh, hiển nhiên là ở đó có vết sẹo.

Cô khẽ cau mày, hình xăm này là để che vết sẹo, nhưng Lâm Hoan Hi không nhớ từ lúc nào mà có vết sẹo này, có thể là thời gian mà cô không nhớ kia chăng?

Lâm Hoan Hi không để ý lắm, dựa vào giác quan thứ sáu cảm lấy ly súc miệng màu hồng trên kệ và bàn chải đánh răng, nhưng lại không thấy kem đánh răng đâu, cô tìm xung quanh cũng không thấy, sau đó mở tủ trong phòng tắm, khi vừa mở ra, một cái hộp màu xanh đặt ngay ngắn đập vào mắt Lâm Hoan Hi, trên hộp có thể thấy rõ ba chữ - bao cao su.

Mí mắt Lâm Hoan Hi giật giật, im lặng một lúc lâu, tay chân luống cuống đặt lại vị trí cũ, cô suy nghĩ một chút thấy không thích hợp, lại lấy ra rồi vứt vào thùng rác.

Làm xong tất cả, Lâm Hoan Hi thở phào một hơi.

Lúc này trong gương khuôn mặt của cô gái đã đỏ, cô vỗ vỗ mặt đang nóng lên, nghe được âm thanh ngoài phòng tắm, Lâm Hoan Hi quay đầu nhìn lại, xuyên qua cửa phòng tắm, có thể thấy mờ mờ bóng dáng người đàn ông.

Trong lòng Lâm Hoan Hi khẽ động, sốt ruột hoảng sợ vội vàng đánh răng rửa mặt.

Rửa mặt xong Lâm Hoan Hi thay bộ đồ ngủ màu trắng, kiểu dáng kín đáo.

Lâm Hoan Hi liếc môi khô khốc, cẩn thận mở cửa ra.

"Tắm xong rồi sao?"

"Ừ." Cô cúi đầu không nhìn ánh mắt của Cảnh Dịch, chạy thẳng tới trên giường, kéo chăn đắp lên người.

Cảnh Dịch thu ánh mắt lại, xoay người vào phòng tắm.

Phút chốc, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, một lúc sau, tiếng nước dừng lại, anh đã tắm xong rồi.

Lâm Hoan Hi ngồi xếp bằng, hai tay đặt trên đầu gối lẳng lặng nhìn Cảnh Dịch đi ra từ phòng tắm.

Cảnh Dịch vừa tắm xong mặc áo choàng tắm màu tím, tóc chưa được lau khô rũ xuống những giọt nước rơi xuống theo cổ áo rộng mở từ từ lướt qua lồng ngực rắn chắc.

"Anh có thể mặc quần áo vào không?" Lâm Hoan Hi ngược mắt nhìn, "Có hơi bất nhã."

Cảnh Dịch tay cầm khăn lông khựng lại, giống như là không nghe thấy cô nói, trực tiếp cởi áo choàng tắm, thẳng thắn đối diện với Lâm Hoan Hi.

Cảnh Dịch cao gần 1m90, eo nhỏ và đôi chân dài, cơ bụng sáu múi, khiến người ta có suy nghĩ quái lạ.

Lâm Hoan Hi khiếp sợ với hành động đột nhiên khoe cơ thể này của anh, kết hợp với áo mưa trong phòng tắm, Lâm Hoan Hi sợ đến mức chui vào trong chăn.

Cách một lớp chăn, thanh âm Lâm Hoan Hi hơi nặng nề: "Anh lưu manh! Tôi còn là khuê nữ hoa cúc*."

(*): *Vì hoa cúc có sức chịu đựng giá nên người ta ví với người có tiết tháo.*

Cảnh Dịch hừ một tiếng, mở tủ lấy quần áo ngủ thay: "Em sớm đã không phải là khuê nữ hoa cúc."

Lâm Hoan Hi... không nói nổi.

Cô đã quên chính mình năm nay 25 tuổi, đã là vợ người ta, không phải là cái gì hoa cúc, cũng không phải là khuê nữ gì gì nữa.

Lâm Hoan Hi rầu rĩ từ trong chăn chui ra, "Vậy anh cũng không thể như vậy, tôi còn chưa chuẩn bị sẵn sàng."

Cảnh Dịch nghe xong rất muốn cười: "Anh làm sao? Em muốn chuẩn bị cái gì?"

" Chính là...." Lâm Hoan Hi nói lấp, " Chính là cái đó... chuẩn bị cái đó."

" Cái gì? "

Lâm Hoan Hi đỏ mặt: " Giữa nam nữ.... cái đó đó...."

Cảnh Dịch nhếch mí: " Anh chỉ thay quần áo, em đã liên tưởng đến loại này rồi? "

Anh khẽ cười, nhìn Lâm Hoan Hi với ánh mắt sâu xa, " Nói như vậy em rất có hứng thú với cơ thể của anh à."

"...."

Sao người bị đùa giỡn lại là cô chứ?

Lâm Hoan Hi nói chuyện vụng về, nói không lại anh, chỉ nằm trên giường không nhúc nhích, vờ như không nghe thấy anh nói.

" Anh không động vào em."

Một lúc sau, bốn chữ lạnh lùng này truyền vào trong tai.

Lâm Hoan Hi thờ phào, vừa bình tĩnh lại, vị trí bên cạnh đã lún xuống, tiếp theo, chân trên người Lâm Hoan Hi bị người kia kéo đi.

Cô quay đầu, đối mặt với Cảnh Dịch đang ngủ.

Lâm Hoan Hi hơi lui về phía sau: " Anh làm gì thế? "

Cảnh Dịch không mở mắt: " Ngủ."

Lâm Hoan Hi nhỏ giọng hỏi: " Chúng ta ngủ cùng nhau? "

Anh khẽ nâng mí mắt: " Nếu không... thì sao? "

Lâm Hoan Hi mím môi: " Tôi muốn đi tìm Tông Tông ngủ..."

"....."

Rất rõ ràng, cô không muốn ngủ cùng giường với Cảnh Dịch.

Cảnh Dịch nhắm mắt nhìn khuôn mặt dưới ánh đèn ngủ mờ nhạt, trong lòng bức bối, vốn tưởng rằng sau khi cưới sẽ là thời gian ân ái ái ái, kết quả thì sao? Chưa đến một tháng, cô muốn phân giường ngủ với anh, nói không chừng hai ngày nữa sẽ muốn ly hôn. Nghĩ như thế, giấy kết hôn giấu đi là quyết định chính xác.

" Tông Tông đã ngủ rồi, em cứ coi như anh là tượng gỗ đi."

" Tôi sợ nhất là tượng gỗ, giống như Mary Shaw."

(*): *Mary Shaw là nhân vật của phim The Silence.*

" Vậy em cứ coi anh như gối ôm."

Nhìn bộ dáng của anh lúc này có vẻ không chịu thỏa hiệp.

Lâm Hoan Hi cũng không có biện pháp, Cảnh Dịch là chồng cô, đây là nhà anh....

Cô có chút không vui nằm xuống, giọng nói nhỏ nhẹ: " Vậy anh đừng lộn xộn, gối ôm sẽ không động đây."

Cảnh Dịch: "...."

Không lâu sau, có thể nghe thấy tiếng hô hấp vững vàng của người bên cạnh Cảnh Dịch.

Vốn Cảnh Dịch đang nhắm mắt lại giả vờ như thiếp đi đang từ từ mở hai mắt, ánh mắt dày đặc nhìn lưng Lâm Hoan Hi.

Thời gian cô nằm viện, lúc cô ngủ anh luôn nhìn cô như vậy.

Lâm Hoan Hi đã từng nói với Cảnh Dịch, chỉ cần ở cạnh Cảnh Dịch, ánh mắt của cô luôn không thể chống cự mà đi theo anh, cho dù anh ở đâu, cho dù bên cạnh có bao nhiêu người. Nhưng mà Cảnh Dịch dễ dàng nhận thấy cái nhìn của cô, Cảnh Dịch sớm đã quen với sự chú ý của công chúng, thói quen trở thành tiêu điểm.

Mỗi tối ở bệnh viện, Cảnh Dịch luôn nghĩ, có phải những lúc Lâm Hoan Hi không ngủ được cũng sẽ nhìn anh chăm chú, dùng ánh mắt yêu thương mà anh không biết.

Cảnh Dịch cẩn thận dịch về phía Lâm Hoan Hi, anh vươn tay, đang muốn ôm eo Lâm Hoan Hi, anh tưởng rằng Lâm Hoan Hi đã ngủ nhưng đột nhiên cô lại mở miệng: " Anh đừng di chuyển...."

Cảnh Dịch rút tay lại, nhìn lưng cô.

" Cảnh tiên sinh...."

" Sao thế."

Lâm Hoan Hi vặn nút mở đèn bàn: " Tôi không ngủ được. "

Trong lòng cô lo lắng, không biết là lo lắng vì sau này, hay lo lắng vì Cảnh Dịch bên cạnh.

" Từ từ nhắm hai mắt lại sẽ ngủ được."

Lâm Hoan Hi giống như không nghe được anh nói, lầm bầm nói: " Tôi... tôi thật sự là vợ anh? "

Cảnh Dịch mở hai mắt: " Ý của em là giấy kết hôn kia là làm giả? "

"...."

Cô khẽ than thở: " Tôi nghĩ rằng tôi vẫn là cô gái mười bảy tuổi, sao có thể kết hôn với thầy chủ nhiệm được."

Cảnh Dịch nhíu mày: " Thầy chủ nhiệm? "

Ý thức được mình lỡ miệng, Lâm Hoan Hi xấu hổ, vội vàng bổ sung cứu chữa: " Ý của tôi là anh rất phong độ."

Cảnh Dịch: "...."

Mắt cô rũ xuống, vuốt vuốt ngón tay mình: " Tôi không ngủ được..."

Trong lòng rất sợ, nhưng không dám nói.

Người bên cạnh chỉ im lặng, lúc Lâm Hoan Hi cho rằng Cảnh Dịch đã ngủ, người đàn ông đưa cho cô một cái điện thoại."

" Cho em, tìm một trò chơi rồi chơi, chờ đến lúc em dùng não mệt rồi sẽ buồn ngủ."

Lâm Hoan Hi: " Đây là anh đang trá hình nói tôi đàn."

Cảnh Dịch lộ ra vẻ mặt vui vẻ: " Rất tự biết mình đấy."

"...."

Anh lại nằm xuống: " Chơi xong thì ngủ đi, ngủ ngon."

Lâm Hoan Hi nhớ trường học có mấy người đã dùng điện thoại thông minh, mỗi ngày đều khoe khoang trước mặt cô. Dựa vào trí nhớ, Lâm Hoan Hi mở ứng dụng cửa hàng, tìm kiếm trò chơi.

Kỳ tích noãn noãn* nhìn có vẻ dễ chơi, quần áo đẹp dễ hấp dẫn ánh mắt Lâm Hoan Hi, nhưng không phải dùng đến trí não, đây cũng không phải điện thoại của cô....

(*): *Game Ngôi sao thời trang.*

Lâm Hoan Hi lưu luyện tất trang, lại mở ra trang khác, tên này nghe rất khí phách, hình như là game tổ đội, cô chưa bao giờ chơi trò chơi này, sợ hãm hại đồng đội, lướt qua, cuối cùng Lâm Hoan Hi vui vẻ chơi đấu địa chủ.

(*): *Game Liên quân mobile.*

Ba người một bàn, đấu trí, là trò chơi dùng não, không xấu.

Lâm Hoan Hi mở ra một thanh.

"Gọi địa chủ. "

"Không cướp. "

"Không gấp đôi. "

"Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút."

"Tôi một lá bài! "

Một phút sau, mà hình thay đổi.

Lại mấy phút sau, Lâm Hoan Hi thua thành thứ hai.

Lại mấy phút sau, Lâm Hoan Hi thua thành thứ ba.

Cô gục vai, không tin được mở thành thứ tư, vừa mới mở ra, một cánh tay vươn ra cướp điện thoại của cô.

Lâm Hoan Hi nhìn Cảnh Dịch ngạc nhiên: " Không phải anh ngủ rồi sao? "

Cảnh Dịch mặt không đổi sắc nói: " Âm thanh như là khóc tang cho anh thế này, sao mà ngủ được."

Lâm Hoan Hi không phục nói: " Trò chơi này rất khó đấy, anh có bản lĩnh thì thắng thử xem..."

" Nếu anh thắng em cho anh cái gì? "

Lâm Hoan Hi thuận miệng đáp: " Tùy anh muốn cái gì, nếu anh thua phải ngủ sô pha."

Anh nhếch khóe miệng: " Được, em không được đổi ý."

Nhìn dáng vẻ chắc chắn của anh, trong lòng Lâm Hoan Hi hơi sợ, không phải anh là cao thủ đánh bài chứ?

Sự thật chứng minh Lâm Hoan Hi đã suy nghĩ quá nhiều, sau ba lần, Cảnh Dịch hoàn toàn mất thiện cảm với trò chơi này, vô cùng chán ghét!!

Anh rũ mắt xuống, Lâm Hoan Hi đắc ý ngồi dậy: " Anh thua ba thành rồi, đầu hà lan cũng mất."

Cảnh Dịch xóa trò chơi, tắt điện thoại: " Ngủ."

" Sô pha."

"...."

Anh nắm chặt tay, không tình nguyện ôm gối xuống giường, vừa đi, điện thoại trên bàn lại rung lên, là Trang Phong gửi Wechat.

[Trang Phong: Dịch ca anh chơi đánh bài sao? Vậy mà một ván anh cũng không thắng?]

Cảnh Dịch cầm điện thoại lên trả lời: [Là vợ tôi chơi]

[Trang Phong: Ôi chao, chị dâu cũng có sở thích này sao. Đợi ngày mai tôi đến nhà anh, ba chúng ta cùng chơi đánh bài! Đúng lúc có thể bồi đắp tình cảm [bút tâm.jpg*]

* (笔芯/bút tâm): Từ hài âm với "bỉ tâm - 比心" nghĩa là tay làm thành hình trái tim ý =)))

[Cảnh Dịch: Cút]

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit: Cài Xanh

Cảnh Dịch không nghĩ tới mới sáng sớm mà Trang Phong đã tới rồi.

Người mở cửa là Ưông Lộ Thanh, mặc dù Trang Phong che nửa mặt lại đeo kính râm, nhưng Ưông Lộ Thanh chỉ cần liếc mắt là nhận ra đây là Tiểu Thiên Vương đang hot.

Trùng hợp rằng Uông Lô Thanh là nhóm fan mẹ của Trang Phong, nhìn Trang Phong sừng sốt mấy giây, giống như mấy cô gái trẻ bị đóng băng, kích động hô: " Trang Phong ---- "

Trang Phong lấy mắt kính xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn, hần mím cười với Uông Lô Thanh, lúm đồng tiền mê người hiện ra: " Dì mạnh khỏe, cháu là bạn của Cảnh Dịch."

" Chào cậu chào cậu, mau vào nhà đi." Uông Lô Thanh vội vàng nhường đường, vẻ mặt tươi cười.

" Ngài là mẹ của chị dâu à?! " Trang Phong thay dép xong, " Không nghĩ tới ngài không những trẻ mà còn xinh đẹp như vậy."

Được idol khen Uông Lô Thanh suýt chút nữa không tìm được phương hướng, nhưng ngoài miệng vẫn luôn khiêm tốn: " Đâu có đâu có, tôi cũng gần năm mươi rồi."

Trang Phong mím môi cười, đặt quà tặng trên tay lên bàn, nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi, nhưng tiểu tử đang ăn sáng kia lại lom lom nhìn hần.

Trang Phong rất hiếm khi thấy cậu bé nào lại xinh xắn như thế, hần vừa mới nhìn đã thích rồi, lập tức cười tùm tùm làm quen: " Em là em trai của chị Hoan Hi đúng không?! Anh là Trang Phong."

Tông Tông lác lác chân nhỏ, cúi đầu ăn cháo không để ý đến hần.

" Anh đang nói với con đây, không có lễ phép gì cả."

Nghe mẹ giáo huấn, Tông Tông hơi bĩu môi, vẫn là đáng vẻ không vui: " Chào anh, em là Lâm Minh Tông."

Trang Phong vuốt nhẹ tóc Tông Tông, hơi ngược mắt lên, đối mặt với ánh mắt u ám của Cảnh Dịch.

Đối mặt với ánh mắt không hoan nghênh của người đàn ông này, Trang Phong vẫn tươi cười chào đón: " Buổi sáng tốt lành nha, Dịch ca. Chị dâu đâu? "

Vừa dứt lại, Lâm Hoan Hi tóc tai bù xù vẫn còn đang ngáp xuất hiện ở cầu thang, vốn dĩ hai mắt cô còn đang mơ mơ màng màng nhưng khi nhìn thấy Trang Phong liền thanh tỉnh. Lâm Hoan Hi cố gắng để mình không ngáp, hét lên một tiếng chói tai, tay chân luống cuống chạy lên tầng.

" Chị dâu làm sao vậy? "

" Cậu dọa cô ấy." Cảnh Dịch nói, " Không có chuyện gì thì về đi! Hôm nay không phải cậu muốn tham gia chương trình tạp kỹ sao? "

Trang Phong vẻ mặt đần độn: " Vì để qua thăm anh và chị dâu, em đã cố ý đẩy lùi lịch trình, có phải rất cảm động không? "

Cảnh Dịch: "....."

Ăn hết miếng cháo cuối cùng, đôi mắt to của Tông Tông đảo lia lịa, cậu nhìn Cảnh Dịch một lúc, rồi lại nhìn Trang Phong, lau miệng một cái rồi cười xấu xa.

Tông Tông từ trên ghế nhảy xuống, thay đổi vẻ mặt lạnh nhạt lúc nãy, thân thiết không gì sánh được kéo tay Trang Phong: " Phong ca ca đừng đi, ở cùng Tông Tông chơi nhé."

Tông Tông chính là một thiên sứ nhỏ, Trang Phong cúi người ôm cậu lên: " Được, ngày hôm nay Phong ca ca sẽ chơi cùng em."

Thấy hần đồng ý, Tông Tông quay đầu đi làm mặt quỷ với Cảnh Dịch.

Cảnh Dịch cười lạnh: "À, Phong ca ca."

Trang Phong cảm thấy nhức đầu, dường như cảm nhận được thái độ thù địch của Cảnh Dịch với mình.

" Trang Phong đã ăn sáng chưa? "

Trang Phong ngượng ngùng nói: " Sáng sớm đi vội, vẫn chưa ăn ạ."

Uông Lô Thanh lộ ra vẻ mặt đau lòng: " Như vậy sao được chứ, không ăn sáng rất hại thân thể, qua đây cùng chúng ta ăn chúng đi."

" Vậy cháu không khách khí nữa nhé." Trang Phong thả Tông Tông xuống, bản thân lại tìm một chỗ ngồi.

Vì vậy lúc Lâm Văn Xương xuống tầng, thì thấy trong nhà nhiều hơn một người, người này tướng mạo có chút quen thuộc. Lâm Văn Xương tập trung tinh thần nhìn hần, lập tức nhận ra đây là ca sĩ gì mà vợ mình hâm mộ hơn năm nay. trong nháy mắt, vẻ mặt Lâm Văn Xương trầm xuống.

Lúc Uông Lô Thanh còn chưa hâm mộ Trang Phong, mỗi ngày Uông Lô Thanh đều cùng Lâm Văn Xương đi ra ngoài đi dạo, chơi cờ, tâm sự quốc gia đại sự, nhưng sau khi hâm mộ Trang Phong, không ra ngoài, cờ không chơi, nói chuyện trên trời dưới đất lại biến thành chuyện Trang Phong mới ra

album gì, Trang Phong đẹp trai như thế nào. Tội tệ nhất là, bản tin thời sự lúc nào ông cũng không thể xem, cứ đến giờ là Ưông Lộ Thanh chuyển kênh giải trí.

Lâm Văn Xương chỉ có một ấn tượng với Trang Phong đó là --- cướp vợ của ông.

"Sao bây giờ ông mới xuống, tôi hô gọi ông mấy tiếng rồi."

Lâm Văn Xương về mặt u ám ngồi xuống: "Lớn tuổi, tai nghe không rõ."

Ưông Lộ Thanh liếc mắt nhìn Trang Phong, mím môi cười cười, cầm bát lên lấy cháo cho ông, nói: "Đâu có, trong lòng tôi ông vĩnh viễn là tiểu tử hai mươi tuổi!"

Lâm Văn Xương không nói gì, nhưng trong lòng lại thoải mái không ít.

Tông Tông đã sớm quen với hành động chán ngấy của hai người này mỗi buổi sáng rồi, nên chỉ ngồi im lặng một bên chơi trò chơi.

Qua một lúc, Lâm Hoan Hi từ trên tầng đi xuống.

Cô đã thay cái váy hoa, tóc dài quấn lên, lộ ra cổ nhỏ xinh đẹp, rõ ràng là cẩn thận trang điểm lại.

Lâm Hoan Hi hơi nhấc mí mắt lên nhìn Trang Phong, rồi lại vội vàng thu lại, cô cúi thấp đầu, bộ dáng ngượng ngùng như tiểu cô nương, Lâm Hoan Hi vòng qua Cảnh Dịch, ngồi xuống vị trí bên cạnh Trang Phong.

Cảnh Dịch chịu đựng nhũn mảy, trong lòng rối loạn.

"Đó là vị trí của mẹ."

"Không có chuyện gì, mẹ ngồi ở đây một chút là được." Nói rồi, Ưông Lộ Thanh dời ghế đến bên cạnh Trang Phong.

Bên cạnh Trang Phong lần lượt là Lâm Hoan Hi và Ưông Lộ Thanh, bên cạnh Cảnh Dịch trống không, vốn cảm xúc của Lâm Văn Xương đã được vỗ yên nay lại quay về sự u ám.

"Cậu không sợ chen lấn sao!" Lâm Văn Xương nói ra tiếng lòng của Cảnh Dịch, "Chen đến mức tiểu tử này hông luôn thì sao."

Trang Phong: "Chú không có chuyện gì đâu, cháu không bị ép, cảm giác rất an toàn."

Lâm Văn Xương: "...."

Cảnh Dịch: "...."

Coi như trong lòng không hài lòng, Cảnh Dịch cũng không thể làm ra hành động gì trước mặt cha mẹ Lâm Hoan Hi, anh rũ mắt, im lặng ăn cháo, chân dưới bàn đạp vào chân Trang Phong.

Trang Phong về mặt không hiểu nhìn Cảnh Dịch: "Dịch ca, anh đá em à? Đau quá nha."

Nói xong, Cảnh Dịch đón nhận ánh mắt của hai người phụ nữ.

"Cánh tiên sinh, anh đá Trang Phong làm gì?"

Cảnh Dịch trầm giọng: "Không cẩn thận đá trúng thôi."

Trang Phong tâm trạng tốt cười cười: "Không có chuyện gì, Dịch ca lần sau cẩn thận hơn là được."

Cảnh Dịch nắm chặt thìa, lần này dùng sức hơn so với lần trước đá chân Trang Phong, đối mặt với vẻ mặt méo mó vì đau của Trang Phong, Cảnh Dịch không hề xấu hổ nói: "Xin lỗi nhé, tôi lại không cẩn thận đá trúng rồi."

Trang Phong cảm thấy ủy khuất, trong mắt chứa lệ, trong miệng vẫn ăn cháo.

"Không có chuyện gì, Dịch ca cũng không phải anh có ý..."

Có quý mới tin đấy!!!!

Rõ ràng là có ý!!!!

Bữa ăn này niềm nở nhất vẫn là Lâm Hoan Hi và Ưông Lộ Thanh, hai người cứ mỗi phút lại hỏi Trang Phong muốn ăn gì, gấp thêm đồ ăn vào bát Trang Phong.

Trang Phong sinh ra đã là cô nhi, chưa từng hưởng thụ qua đãi ngộ như vậy từ người nhà, trong lòng cũng không cảm thấy bất cứ, đối với sự chăm sóc

của Ương Lộ Thanh rất vui vẻ hưởng thụ, nhưng ánh mắt nóng bỏng của Lâm Hoan Hi lại khiến hấn ăn không tiêu.

Mấy ngày trước lúc ở bệnh viện, Lâm Hoan Hi mắt trĩu luôn dùng ánh mắt mê muội như vậy nhìn hấn, phải biết rằng Lâm Hoan Hi đã từng rất không thích Trang Phong, theo lời nói của cô, Trang Phong chính là là "Nam tiểu tam", đến đây cướp chồng của cô, tuy hấn là em của Cảnh Dịch, từng có chung một ý tưởng với Cảnh Dịch, nhưng tuyệt đối sẽ không làm người thứ ba! Cũng không cướp chồng của Lâm Hoan Hi.

Nhưng bây giờ phản quá lớn, Trang Phong khó mà chấp nhận được.

"Chị dâu, em mang theo quà tặng chị."

Trang Phong đã ăn uống no đủ buông bát đĩa, lấy quà trên bàn trà đưa đến.

"Quà?" Lâm Hoan Hi hai mắt sáng ngời, "Cho tôi?"

"Ừ." Trang Phong lấy từ trong túi một cái hộp vuông hồng hồng đưa cho cô, "Chị mở ra nhìn xem"

Lâm Hoan Hi kích động cầm lấy, cẩn thận mở bọc ra, mở nắp ra, một cái điện thoại màu hồng đập vào mắt.

"Đây là Iphone mới nhất, hai ngày trước trợ lý của tôi tranh được, điện thoại của chị không phải bị hỏng do tai nạn rồi sao."

"Ôi chào, cảm ơn cậu nhé." Lâm Hoan Hi cầm điện thoại, trên mặt lộ ra nụ cười rực rỡ nhất trong nhiều ngày qua.

Cảnh Dịch lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt sâu xa.

Trang Phong và Lâm Hoan Hi đang vui vẻ đầu ể ý tới ánh mắt của Cảnh Dịch, cô vội vàng mở nguồn máy, nhưng quá trình sử dụng phức tạp cô không biết làm từ đâu. Trang Phong thấy vậy, tiến lên một bước dạy Lâm Hoan Hi.

Cảnh Dịch đặt bát đĩa xuống, kiểu bát sứ tinh xảo va chạm cùng mặt bàn phát ra tiếng động lạnh lạnh.

Lâm Hoan Hi bỗng nhiên ý thức được cái gì, ngẩng đầu nhìn về phía anh, cô nháy mắt mấy cái, hơi mím môi, đẩy điện thoại lại, lời nói mang theo áy náy: "Tôi cũng không cần đâu...."

"Hả?" Đôi mắt đẹp của Trang Phong mở lớn, "Không thích sao? Máy này rất khó mua."

"Cậu cũng nói khó mua rồi..." Cô nhẹ nhàng nói, "Khăng định rất đắt, tôi từ chối nhận, cậu cầm dùng đi. Hơn nữa, cứ như vậy nhận quà của người khác cũng không tốt lắm"

Có người tặng quà cho cô rõ rất vui, nhưng quà tặng cũng phân nặng nhẹ, cô không có công gì, cứ như vậy nhận quà cũng không thích hợp.

Trang Phong cau mày, nhìn điện thoại không biết làm như nào cho phải.

Giằng co một lúc, bên tai truyền đến giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của người đàn ông: "Cầm đi, lần trước giúp tiểu tử này đàm luận được một hợp đồng, coi như là báo đáp."

Trang Phong nghe xong vẻ mặt cứng đờ, rất nhanh khôi phục lại vẻ mặt tự nhiên: "Đúng vậy, Dịch ca giúp em không ít việc, chỉ là một cái điện thoại thôi, không cần để ý đâu."

Nếu đã nói đến mức này, Lâm Hoan Hi nếu như không nhận nữa thì lại làm kiêu.

Cô cúi đầu nghịch điện thoại, rất nhanh biết sử dụng, mở cửa hàng ra tìm trò chơi kỳ tích noãn noãn hôm qua.

"Sim ở trong ngăn kéo trên tầng một lúc nữa lắp vào."

"Ừ." Lâm Hoan Hi không để ý lời nói của Cảnh Dịch, gạt đầu qua loa.

Ăn sáng xong, Cảnh Dịch dọn dẹp bát đĩa.

Trang Phong theo Cảnh Dịch đi vào phòng bếp, liếc mắt nhìn anh, thấy Lâm Hoan Hi không chú ý, mới thấp giọng nói: "Sao tôi lại không biết anh giúp tôi ký hợp đồng hở?"

Đặt bát đĩa vào máy rửa bát, Cảnh Dịch mở vòi nước rửa tay, anh rũ mắt, lông mi hơi rung rung: "Không phải cậu muốn trở thành người mẫu đặc biệt của SUN sao, tôi có thể giúp cậu tranh thủ được cơ hội này."

Trang Phong bị lời nói của anh làm hoảng sợ không ít.

SUN là thương hiệu trang phục quốc tế, Trang Phong luôn tâm tâm niệm niệm muốn trở thành người mẫu đặc biệt của SUN, nhưng với độ nổi tiếng lúc này của hấn hoàn toàn không có khả năng bắt được cơ hội.

Cảnh Dịch ngược mắt, nói: " Tôi chỉ có một yêu cầu."

Trang Phong đã vui vẻ không tìm được phương hướng: " Anh nói đi anh nói đi! Cái gì tôi cũng đồng ý! "

Cảnh Dịch: " Ở trước mặt chị dâu cậu cứ khen tôi là được, còn có..." hơi dừng lại, " Lần sau đừng tới nhà tôi."

Trang Phong: "....."

??????????

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Edit: Cải Xanh

Có người từng nói làm việc kiếm tiền, trừ tai họa cho người.

Cảnh Dịch cho Trang Phong lợi ích, Trang Phong phải ở trước mặt Lâm Hoan Hi thể hiện thật tốt.

Đó chính là nịnh hót.

Hắn rửa sạch hoa quả rồi đặt lên bàn, nhiệt tình không gì sánh được đi về phía Lâm Hoan Hi.

" Chị dâu? "

" Há? " Lâm Hoan Hi đang cúi đầu chơi trò chơi, nghe được Trang Phong gọi cô, lập tức tắt điện thoại, ngoan ngoãn nhanh nhẹn nhìn hắn.

Trang Phong ý cười càng sâu: " Gần đây chị và Dịch ca thế nào rồi? "

Lâm Hoan Hi nhúu mày trầm tư nói: " Khó nói lắm."

Cô không muốn cùng Cảnh Dịch ở cùng một chỗ, những Cảnh Dịch hết lần này tới lần khác lại tiếp cận cô, tổng kết bằng hai chữ chính là --- kỳ lạ.

" Chị biết không? Dịch ca vì chị, vai diễn vất vả lắm mới tranh thủ được cũng từ chối rồi, chuyên tâm ở nhà chăm sóc chị, người đàn ông tốt như này bây giờ rất ít thấy đấy! "

Cảnh Dịch vừa từ phòng bếp đi ra nghe hắn nói như vậy, mí mắt hung hăng giật một cái.

Chó má thật, vất vả lắm mới tranh thủ được vai diễn kia, vai diễn đó cũng chỉ có ba cảnh, bởi vì có chút giao tình với đạo diễn, Cảnh Dịch một phen tiền thù lao cũng không lấy, trước khi tới bệnh viện đã diễn xong một cảnh cuối cùng.

Nhưng mà hoàn toàn chính xác là anh đã từ chối hết thông báo gần nhất, vợ ở nhà mất trí còn ai có thời gian mà đi làm chứ.

Lâm Hoan Hi nghe xong trong lòng cũng không gọn sóng, chỉ nhàn nhạt à một tiếng.

Trang Phong hơi liếc nhìn Cảnh Dịch, mắt hắn sáng như đuốc, khiến Trang Phong thấy xấu hổ.

" Chị dâu..."

Trang Phong đang chuẩn bị tiếp tục, Lâm Hoan Hi lại cắt đứt lời nói của hắn: " Vũ đạo này thật là đẹp mắt."

Trang Phong vừa cúi đầu, thấy Lâm Hoan Hi đang xem video mà hắn nhảy trên Weibo.

Trong video, Trang Phong mặc áo khoác bạc đính kim sa*, ánh đèn rực rỡ, dưới khán đài khán giả liên tục thét chói tai.

(*): những mảnh lấp lánh nhỏ được dùng như đồ trang trí

Trang Phong đôi mắt khề cong: " Có phải tôi rất lợi hại không? "

" Ủ! " Lâm Hoan Hi liên tục gật đầu, " Rất rất lợi hại! Lần sau tôi có thể đi xem anh biểu diễn không? "

"Được chứ, trước đó em sẽ để cho chị vị trí VIP. "

Hai người trò chuyện vui vẻ, không chút nào để ý Cảnh Dịch ở sau lưng.

Cảnh Dịch đứng yên sau ghế sofa, bóng dáng cao to tạo thành một bóng đen đen, che phủ cả Lâm Hoan Hi đang ngồi trên ghế sofa.

Anh hơi rù rứt, con ngươi phản chiếu ra cảnh vật nhàn nhạt.

Tay Lâm Hoan Hi đang di chuyển trên điện thoại dừng lại, từ từ ngẩng đầu, trong nháy mắt chống lại ánh mắt sâu xa của người đàn ông.

Ánh mắt kia rất dọa người, Lâm Hoan Hi tay run một cái, điện thoại suýt chút nữa rơi xuống đất.

Ánh mắt Cảnh Dịch rơi trên người Trang Phong: "Trang Phong, buổi chiều cậu còn có lịch trình! "

"Tôi không có...." Nhìn sắc mặt Cảnh Dịch, Trang Phong cố gắng nuốt lại lời nói, "A tôi có, tôi về trước nhé, chị dâu đường bệnh thật tốt, tôi... tôi đi đây."

Giọng nói vang lên, Trang Phong cầm đồ đạc vội vàng rời đi.

Uông Lộ Thanh cầm đồ trang miệng đi ra, vẻ mặt buồn bực: "Sao lại đi rồi? "

Tông Tông đang gấp máy bay giấy nói: "Nếu còn không đi, chú Dịch muốn ăn thịt người luôn rồi."

"Nói gì đó! " Uông Lộ Thanh đánh vào cái ót Tông Tông một cái, "Gọi anh rề, không biết lớn nhỏ gì cả."

"Cùng anh đi lên tầng." Cảnh Dịch cầm tay Lâm Hoan Hi.

Lòng bàn tay anh rất rộng, xương tay thon dài, móng tay cắt gọn sạch sẽ.

Nhìn tay này, Lâm Hoan Hi vẻ mặt cảnh giác: "Ban ngày, lên tầng làm gì? "

"Lắp sim điện thoại."

"..... À."

Lâm Hoan Hi cầm điện thoại di động, không tình nguyện đi theo sau Cảnh Dịch.

Hai người một trước một sau đi vào, liền vang lên tiếng khóa cửa lạch cạch, Cảnh Dịch đã khóa trái cửa lại.

Nghe được thanh âm này Lâm Hoan Hi run run, ôm điện thoại vẻ mặt không biết phải làm sao.

Cảnh Dịch đi về phía giá sách, mở ngăn kéo lấy ra một cái hộp nhỏ đựng thẻ sim be bé, đưa tay ra về phía Lâm Hoan Hi: "Đưa điện thoại cho anh."

Cô rất ngoan ngoãn đưa điện thoại qua.

Cảnh Dịch lắp thẻ sim xong, định xem còn thời gian sử dụng hay không, lại phát hiện máy cô có mật mã, Cảnh Dịch nhìn cô: "Mật mã."

Lâm Hoan Hi không trả lời, đặt ngón tay mình lên nút home, vang lên một tiếng ting, điện thoại đã được mở khóa.

"Đúng rồi, mở bằng vân tay cũng rất thuận tiện."

Cảnh Dịch: "...."

Anh hừ lạnh một tiếng, đối mặt với Cảnh Dịch đang không vui, Lâm Hoan Hi có chút buồn bực, cô cũng không làm cái gì, không chọc vào anh, tại sao lại mất hứng?

Sim đã kiểm tra xong, vô số thông báo tin nhắn và cuộc gọi nhờ liên tiếp hiện lên.

Cảnh Dịch nhìn qua, phần lớn đều là mình tính mà Lâm Hoan Hi quản lý, nếu không phải bạn thân hay phóng viên, anh sẽ xóa các thông báo, sau đó đăng nhập vào Weibo và Wechat của Lâm Hoan Hi, trong nháy mắt vô số cuộc trò chuyện nhảy lên không thể đếm hết được.

Lâm Hoan Hi có hai có hai Wechat, một cái là cá nhân, một cái là công việc.

Ảnh đại diện của tài khoản công tác rất đơn giản, còn ảnh đại diện của tài khoản cá nhân lại quang minh chính đại dùng ảnh của Cảnh Dịch, nhìn góc độ đó có thể thấy nhân lúc Cảnh Dịch không để ý cô đã chụp lên.

Cảnh Dịch thấy cuộc trò chuyện của bọn họ dừng lại ở ngày tai nạn xảy ra, cũng là buổi tối trước khi Lâm Hoan Hi ra ngoài.

[Cảnh ca ca của em Hoan Hi: Ông xã, em muốn đi ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn, một lúc nữa em sẽ gửi trái cây* nha! Có phải rất mong chờ không!

(*): Trái cây ở đây là ảnh nude đó ạ chị Hoan Hi thật mạnh mẽ =)))

[Cảnh ca ca:.....]

[Cảnh ca ca của em Hoan Hi: Sao rồi sao rồi, có phải mong chờ đến nỗi không nói thành lời không!]

[Hệ thống: Cảnh Dịch không phải bạn bè của bạn, hãy thêm bạn với đối phương trước.]

[Cảnh ca ca của em Hoan Hi:.....Này]

[Hệ thống: Cảnh Dịch không phải bạn bè của bạn, hãy thêm bạn với đối phương trước.]

[Cảnh ca ca của em Hoan Hi:.....[Nam nhân không có một ai tốt.jpg]

Nhìn chằm chằm vào cuộc trò chuyện cách đây không lâu, trong lòng Cảnh Dịch bỗng nhiên chua xót, mỗi lần ra ngoài đóng phim, Lâm Hoan Hi luôn quấy rầy bằng cách gửi tin nhắn, có đôi khi anh thấy phiền sẽ cho cô vào danh sách đen, chờ một lúc thì kéo ra ngoài. Cảnh Dịch từ trước đến nay luôn ít nói, mỗi lần đều là Lâm Hoan Hi tự mình lăm nhăm, rất ít khi anh trả lời cô.

Cảnh Dịch đang nhìn điện thoại chăm chú, một cánh tay trắng trắng cướp điện thoại đi.

Lâm Hoan Hi dùng ánh mắt trách cứ nhìn anh: " Anh cái người này sao lại xem trộm tin nhắn của người khác, thật không lễ phép."

Cảnh Dịch phục hồi lại tinh thần, chăm chú nhìn cô: " Em cũng xem điện thoại của anh còn gì, nói thế nào đây? "

Lâm Hoan Hi vẻ mặt cứng đờ, kiên trì nói: " Em không xem! Em chỉ chơi đánh bài thôi! "

Cô phồng má, ôm điện thoại nằm ỳ trên giường.

Lâm Hoan Hi thấy Wechat cá nhân của mình chỉ có vài liên hệ, trừ bỏ cha mẹ và Trang Phong, những người khác cô không quen, Wechat công việc có ít nhất trăm liên hệ, nào là đạo diễn, minh tinh, MC, đối với những người này Lâm Hoan Hi không hề ấn tượng.

" Em đăng một tin lên Weibo đi."

Lâm Hoan Hi quay đầu nhìn anh: " Tin gì? "

" Báo bình an."

Lâm Hoan Hi vào Weibo, nhất thời được quan tâm mà càng hoảng sợ.

16 triệu?

Cô không ngờ lại có nhiều người như vậy!

Nhìn vào bình luận của trạng thái đầu tiên, có hơn năm mươi nghìn bình luận, vẻ mặt cô hoảng sợ: " Tôi tôi tôi.... nổi tiếng như vậy sao? "

" Tạm tạm."

Thanh âm anh rất bình tĩnh.

Nhưng thực tế, Lâm Hoan Hi rất nổi tiếng.

Cô là người đầu tiên vượt qua cuộc thi Hoa hậu và là người cuối cùng bước vào vòng tròn người đại diện này.

Trước đây Lâm Hoan Hi vì tiếp cận Cảnh Dịch, báo danh vào cuộc tuyển chọn Hoa hậu thành phố, dựa vào ngũ quan xinh xắn cùng với vóc dáng hoàn mỹ. Lâm Hoan Hi đạt được giải nhất, sau đó có cơ hội chụp cùng Cảnh Dịch bìa tạp chí với chủ đề .

Cảnh Dịch thừa nhận, lần đầu tiên thấy Lâm Hoan Hi, anh đã bị cô hấp dẫn.

Khi đó toàn thân Lâm Hoan Hi tỏa ra nhiệt huyết của tuổi trẻ, cô như ánh dương rực rỡ, không thể khiến người ta ngừng đưa mắt nhìn cô.

E rằng lần đầu tiên cùng thần tượng hợp tác, khi đó Lâm Hoan Hi vô cùng khẩn trương, nhưng không làm ảnh hưởng tới quá trình.

Vừa mới xuất đạo mà có thể hợp tác với minh tinh nổi tiếng, Lâm Hoan Hi tự nhiên cũng sẽ được quan tâm không ít, đồng thời cũng phải chịu công kích từ đám fan náo loạn của Cảnh Dịch, mặc dù Cảnh Dịch đã trả lời với sự việc lần này, nhưng mà ác ý của người hâm mộ và truyền thông đối với cô cũng không ngưng hẳn.

Nguyên nhân chính là như vậy, muốn cho Lâm Hoan Hi vừa tiến vào giới giải trí phải lui quân. Khi đó đúng lúc Cảnh Dịch hết hợp đồng với công ty, sau khi hết hạn hợp đồng Cảnh Dịch và vài đạo diễn cùng bạn thân hợp tác mở phòng làm việc, Cảnh Dịch thấy thương cảm với tiểu cô nương này, đề bằng hữu ra mặt ký hợp đồng nghệ sĩ với cô, nhưng lại không nghĩ đến Lâm Hoan Hi lại không muốn làm nghệ sĩ, mà lại muốn làm người đại diện.

Cô bắt đầu từ nền móng, từng bước từng bước bò lên chỗ cao.

Cảnh Dịch nhìn cô từ hạt bụi nhỏ bé nở rộ thành đóa hoa hồng chói mắt, nhìn cô đối mặt với phóng viên từ khi không biết xử lý như thế nào cho đến khi thành thạo, nhìn cô từng bước trở thành sự ủng hộ lớn nhất của anh.

Nhưng mà Cảnh Dịch chưa từng hỏi cô: Là sao lại muốn trở thành người đại diện, hay là... chỉ vì muốn ở bên cạnh anh.

"Tôi tôi tôi..." Lâm Hoan Hi cảm điện thoại chạy đến bên cạnh Cảnh Dịch, đôi mắt mong chờ nhìn anh, "Tôi đang như nào đây? Tôi phải nói gì?"

Cảnh Dịch hồi phục lại tinh thần, đáng vẻ thấp thòm của Lâm Hoan Hi bây giờ so với lần đầu tiên cùng anh chụp tạp chí giống nhau như đúc.

Bỗng nhiên, trong lòng Cảnh Dịch như được rót mật.

"Em biết không..."

"Hả? Cái gì?" Lâm Hoan Hi ánh mắt mờ mịt.

"Lần đầu tiên em cùng anh chụp tạp chí, chạy đến hậu trường hỏi anh... hỏi anh rằng: Một lúc nữa muốn chụp tư thế nào."

Lâm Hoan Hi cảm thấy nhức đầu: "Tôi không nhớ rõ...."

Cảnh Dịch khóe môi hơi nhếch lên: "Cuối cùng em còn gọi anh một tiếng ông xã."

Lâm Hoan Hi:???????

Cảnh Dịch còn nói: "Em gọi anh một tiếng ông xã nữa đi, anh đang giúp em."

Lâm Hoan Hi: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: Cải Xanh

"Anh nói tôi gọi anh là gì?"

Cảnh Dịch lặp lại một lần nữa: "Ông xã."

Lâm Hoan Hi nội tâm vẫn cho rằng mình là thiếu nữ mười bảy tuổi vẫn chưa kết hôn: "...."

Sắc mặt cô trầm xuống, ôm điện thoại nằm lại lên giường, trong miệng lẩm bẩm: "Không giúp tôi thì thôi, ai mà thèm, tự tôi cũng biết đăng."

Cảnh Dịch khóe môi cong lên, giọng nói nhàn nhạt: "Vậy em phải chú ý ngôn từ, nếu như nói nhầm anh cũng không giúp em được."

Những lời này thành công uy hiếp Lâm Hoan Hi, hai mắt cô nhìn chằm chằm màn hình, cẩn thận suy nghĩ lại lời muốn nói.

Lâm Hoan Hi cho tới bây giờ chưa từng là người có tiếng tăm, nhiều nhất cũng chỉ làm gương mặt tiêu biểu của khóa học, miễn cưỡng xem như là người tâm phúc trước mắt lão sư, bây giờ muốn cô phát biểu trước hơn mười triệu người trên Weibo, Lâm Hoan Hi thật sự làm không được.

Cô sợ rằng mình nói sai, sau đó sẽ bị người ta đánh giá.

Lâm Hoan Hi cẩn thận liếc mắt nhìn Cảnh Dịch, người đàn ông ngồi trên ghế mềm, chân dài vắt chéo, dù bận vẫn nhàn rỗi nhìn cô.

Hàm răng trắng tinh của Lâm Hoan Hi hơi di chuyển xuống môi dưới, hơi há mồm, phát ra thanh âm như tiếng muỗi kêu: "Ông x.....xã."

Cảnh Dịch lông mày nhếch lên: "Cái gì? Anh không nghe rõ."

Lâm Hoan Hi mặt dày kêu lên: " Ông xã xã xã xã....."

Cô lặp lại chữ cuối cuối, rõ ràng là rất giận với hành vi đùa giỡn vô lại này.

Nhìn Cảnh Dịch vẫn trầm mặc, Lâm Hoan Hi vẻ mặt lo lắng: " Tôi gọi rồi, anh không thể nói chuyện không giữ lời được! "

Cảnh Dịch cười khê: "Đưa điện thoại cho anh."

Cô cầm điện thoại chạy chậm tới, cung kính đặt điện thoại vào lòng bàn tay anh, vẻ mặt chờ mong nhìn anh.

Cảnh Dịch rũ mắt xuống, ngón tay thon dài tinh tế gõ trên màn hình, chỉ trong chốc lát, trạng thái đã được đăng trên Weibo.

[Lâm Hoan Hi V: Tôi chỉ bị thương nhẹ, cảm ơn mọi người đã quan tâm.]

Vừa đăng lên Weibo đã nhận được mấy nghìn bình luận.

" Lên xem bình luận, xem bọn họ nói gì? "

Cảnh Dịch ngược mắt nhìn cô, mở bình luận ra.

--- Không có chuyện gì là tốt rồi, Hi bảo bảo đừng thương thật tốt nhé.

--- Chỉ có mị cảm thấy phong cách của Weibo này có hơi không đúng sao?

--- Lầu trên không cô đơn đâu, tôi luôn cảm thấy Weibo này là cán bộ đăng.

--- Cũng cảm thấy là Cảnh Dịch đăng, Hi muội muội bình thường đầu là trách trách rồi la hét.

--- Đúng rồi, lần này ngay cả biểu tình bao (mặt troll) cũng không có.

--- Bình thường còn có cả biểu tình bao, nói đi, người rớt cuộc là yêu quái phương nào!!

Phong cách bình luận rất hài hòa, tạm thời không có người mắng chửi cô.

Lâm Hoan Hi ngạc nhiên hỏi: " Biểu tình bao là cái gì? "

Cảnh Dịch thoát ra: " Là hình ảnh rồi ở dưới thêm vài chữ, chính là biểu tình bao."

Lâm Hoan Hi rất kinh ngạc: " Còn có việc này sao? "

Nói rồi, cô cầm điện thoại, mở máy ảnh ở điện thoại dơ về phía mặt Cảnh Dịch tách tách một tiếng.

Cảnh Dịch có vẻ ngoài rất tốt, toàn thân cao thấp kèm theo gương mặt đẹp trai, nếu như không có những app chỉnh ảnh, cũng có thể chụp được bức ảnh hoàn mỹ, Lâm Hoan Hi thậm chí còn thấy lỗ chân lông tế nhị trên mặt anh.

Lâm Hoan Hi cười hề hề, nghịch điện thoại một hồi, đưa ảnh ra trước mặt anh.

" Đây không phải là biểu tình bao? "

Trong hình ảnh, mặt Cảnh Dịch không thay đổi nhưng bị chèn thêm hai chữ: Thờ ơ.

Cảnh Dịch: "...."

" Em không cần bắt anh làm thí nghiệm."

" Cũng không mất miếng thịt nào...." Lâm Hoan Hi hừ một tiếng, sau khi lên Weibo tìm ba chữ biểu tình bao, còn lưu thêm mấy cái ảnh về máy.

Cô đang nghịch rất vui vẻ, chuông điện thoại vang lên, tên hiển thị là Chu Châu, cô mở mị đưa điện thoại cho Cảnh Dịch: " Đây là ai vậy? "

Cảnh Dịch liếc mắt nói: " Thư ký Chu, thời gian ở bệnh viện em đã gấp."

Nói rồi, cầm lấy điện thoại ấn nghe.

" Hoan Hi, tôi đã thấy cô đăng Weibo rồi, thân thể khá hơn chút nào chưa? "

" Là tôi. "

Trong loa hô hấp thư ký Chu dừng lại nửa giây, sau đó, giọng nói đang buông lỏng cũng trở nên nghiêm túc, hiển nhiên là kiêng dè Cảnh Dịch: " Dịch ca, em muốn nói chuyện về Hoan Hi được không "

" Cũng được, vẫn hoạt bát loạn khiêu*. Đột nhiên gọi đến có chuyện gì sao? "

(*): *Vui vẻ hoạt bát, ở đây anh Dịch ý nói Hoan Hi không sao.*

Thư ký Chúc không dám động dãi, trực tiếp vào thẳng vấn đề: " Truyền thông bên kia rất để ý tai nạn lần này, nhiều lần liên hệ em muốn phỏng vấn Hoàn Hi, muốn biết tình huống của cô ấy. Trước đó em lấy lý do Hoan Hi vừa xuất viện, thân thể không khỏe để từ chối. Bây giờ cũng đã lâu như vậy, không thể tiếp tục từ chối, cho nên em muốn hỏi, chúng ta tổ chức một buổi họp báo nào đó? Trước mặt mọi người cho một lời giải đáp, tránh cho đám phóng viên kia lại viết vớ vẩn."

Lâm Hoan Hi là người đại diện kim bài trong vòng giải trí này, danh khí không kém so với đại minh tinh, lần này đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ, đương sự cũng không ra mặt, ngoại giới đã nghị luận tai nạn xe cộ lần này là cố ý, mục đích là muốn Lâm Hoan Hi từ bỏ vòng giải trí này.

Hàng lông mày Cảnh Dịch nhíu chặt, ngón tay gõ nhẹ trên đầu gối, im lặng một lúc, nói: " Cha mẹ Hoan Hi còn ở đây, nếu không có gì thì cuối tuần sẽ về. Cậu báo trước cho phóng viên biết, bảo bọn họ cố gắng chờ, đến lúc đó sẽ thông báo thời gian chính thức."

" Được, em đi làm ngay."

" Ừ."

Cảnh Dịch đang muốn cúp điện thoại, thư ký Chu bên kia lại nói: " Đứng rồi, hôn lễ của hai người... bây giờ phải làm sao? Bên kia gọi điện cho em, nói mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, nhưng mà...."

Lâm Hoan Hi mất trí chuyện này thư ký Chu cũng biết, là nhân viên của Lâm Hoan Hi, nói không đau đầu là giả.

Tay Cảnh Dịch cầm điện thoại hơi nắm chặt: " Trước tiên hủy bỏ nơi đã định."

" Được, em sẽ làm ngay."

Cảnh Dịch cúp điện thoại, mặt than nhìn về phía Lâm Hoan Hi.

Vừa rồi thư ký Chu nói cô nghe rất rõ ràng, lúc này Lâm Hoan Hi kéo góc áo hần, vẻ mặt cẩn thận giống như đứa trẻ phạm lỗi.

Cảnh Dịch lúc này mới giật mình, trí nhớ Lâm Hoan Hi bây giờ ở năm mười bảy tuổi, không có vẻ tùy tiện kia, không phải là Lâm Hoan Hi không sợ trời không sợ đất, đối mặt với ký ức trống rỗng, so với anh cô càng khó chịu hơn.

Cảnh Dịch có chút không nề, nhẹ nhàng thở dài, đứng dậy vuốt tóc cô: " Không có chuyện gì, có anh đây rồi."

Lâm Hoan Hi nuốt nước bọt, hỏi: " Anh vừa nói.... phóng viên? "

" Ừ."

" Tôi... tôi cũng phải đi? "

" Em là nhân vật chính, đương nhiên phải đi. "

" Nhưng mà tôi...."

" Để anh nói." Anh cắt đứt lời cô, thái độ cứng rắn, " Có anh, em không phải sợ."

Lâm Hoan Hi đương nhiên sợ, đột nhiên ký ức cô không còn một mảnh, sạch sẽ đến mức giống như chưa từng trải qua, cho nên so với việc mất trí nhớ, Lâm Hoan Hi thà tin rằng mình đã xuyên không.

Lâm Hoan Hi ủ rũ ngồi trên giường, cô chỉ xem họp báo trên TV, tình cảnh lúc đó rất lớn, vừa nghĩ tới chính mình cũng sẽ phải làm như thế, Lâm Hoan Hi trong lòng không khỏi rụt rè.

" Chuyện em mất trí không thể nói cho phóng viên."

" Tại sao? "

" Vòng giải trí này không ít người muốn đối nghịch với chúng ta, nếu như bọn họ biết em gặp chuyện, đảm bảo sẽ xuống tay với em."

Nghe vậy, Lâm Hoan Hi càng khản trương hơn.

".... Vậy tôi phải làm sao? Đến lúc đó phóng viên hỏi tôi.... Tôi cũng không trả lời được." Cô lo lắng vuốt ngón tay, " Cảnh Dịch ca, chúng ta.... không thể không đi sao? "

Lúc này cô lại ngoan ngoãn gọi anh là Cảnh Dịch ca.

Cảnh Dịch thừa nhận, dung hô này khiến anh cảm thấy thỏa mãn, toàn thân vui vẻ.

Nhưng mà anh vẫn vô tình nói: " Không thể."

Lâm Hoan Hi bấu mỗi, liên tục thở dài, lại ngẩng đầu lên, đôi mắt mong chờ nhìn Cảnh Dịch: " Vậy tôi phải làm sao? "

" Nghĩ biện pháp nhớ lại."

" Biện pháp gì? "

Cảnh Dịch ánh mắt lóe sáng: " Xem phim."

Lâm Hoan Hi hai mắt tròn trăng, cả tai và mặt cô đều đỏ lên, hàm răng suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi: " Tôi chưa từng xem! " sau đó lại nói, " Thôi được, tôi... tôi xem thử một lần."

Cảnh Dịch vẻ mặt thay đổi: " Anh nói là phim điện ảnh, em muốn đi đâu."

Lâm Hoan Hi: "....."

Cảnh Dịch lại nói: " Em tuổi nhỏ mà chỉ biết xem phim? Ai dạy cho em? "

Lâm Hoan Hi vừa thẹn vừa giận, mạnh miệng nói: " Anh quản tôi làm gì."

"Ồ, em chưa từng xem với anh."

"....."

Mùi dấm nồng đậm, Lâm Hoan Hi rất phiền muộn.

Đàn ông quả nhiên là tâm tình không tốt, ngay cả thanh âm cũng u ám rồi: " Đi theo anh."

" Đi đâu? "

Cảnh Dịch tức giận nói: " Đi xem phim bình thường."

Lâm Hoan Hi: "...."

Lòng dạ hẹp hòi...

Cô lại không gây rối.

Lâm Hoan Hi theo Cảnh Dịch ra cửa, lúc này Tông Tông chạy tới tìm Lâm Hoan Hi đi chơi.

" Chị chị! " Tông Tông giang hai tay nhào về phía Lâm Hoan Hi, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui vẻ.

" Tông Tông...."

Lâm Hoan Hi đang chuẩn bị đón nhận cái ôm của Tông Tông, về mặt Cảnh Dịch tối sầm, ý vào thân thể cao to, anh nghiêm mặt ngăn Lâm Hoan Hi ở sau lưng.

Cảnh Dịch từ trên cao nhìn xuống Tông Tông: " Tông Tông, chị không thể chơi cùng em."

" Vì sao? "

Cảnh Dịch: " Vợ của anh muốn cùng anh xem phim."

Tông Tông hỏi: " Xem gì ạ? Em cũng muốn cùng nhau xem."

Cảnh Dịch lắc đầu: " Không thích hợp với thiếu nhi, trẻ con không thể xem."

Lâm Hoan Hi: "...."

Tông Tông:???

Nói xong, Cảnh Dịch ôm Lâm Hoan Hi lên tầng ba.

Tầng ba lắp đặt phòng chiếu phim, Cảnh Dịch ôm Lâm Hoan Hi vào cửa, sau khi mở đèn, cảnh tượng trong phòng đập vào mắt.

Ở giữa phòng là sofa mềm mại, quay về phía màn ảnh lớn, ở bên cạnh còn có quầy bar, bên trong bày cảnh loại rượu không rõ tên.

Cảnh Dịch kéo ngắn kéo ra, ở đó có một đồng đĩa phim, anh thành thực tìm ra một đĩa có ghi bốn chữ

Chính là bộ phim này, đã làm cho Lâm Hoan Hi trở thành fan não tàn của anh.

"Đề anh mở."

"Ừ." Lâm Hoan Hi ngồi trên ghế sofa, ngơ ngác nhìn màn ảnh.

Mở phim xong, Cảnh Dịch tắt đèn.

Lâm Hoan Hi cảm giác vị trí bên cạnh lún xuống, hơi nghiêng đầu, một vùng tối tăm, dường như cô có thể thấy đường nét trên gò má và đôi mắt mê người của anh.

Trong lòng Lâm Hoan Hi khẽ động, tập trung nhìn màn ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Edit: Cái Xanh

Mưa bụi mờ mờ, ngọn núi mờ ảo, thiếu niên đi trong bùn lầy, cậu vác trên lưng cái bao màu xám, bóng dáng gầy gò lão đạo.

Phong cảnh xa dần, dường như nghe được tiếng vọng từ trong núi sâu truyền tới, từng tiếng từng tiếng gõ vào tim khán giả.

Từ đầu đến năm phút sau không có lời thoại nào, ống kính phóng từ xa tới gần, rồi lại kéo ra xa, trong màn hình bóng dáng Cảnh Dịch dần dần biến mất, hình ảnh chuyển tiếp đến ngôi nhà đá cũ nát.

Cảnh Dịch mười mấy tuổi khuôn mặt như họa nước, tóc cắt đầu đinh, ngũ quan trong sáng khôi ngô, giống như con quạ có cặp lông mi dài bao quanh cặp mắt đen nhánh kia, là một thiếu niên khí chất sạch sẽ thuần túy.

Lâm Hoan Hi bỗng nhiên nhìn Cảnh Dịch ngồi bên cạnh.

Cảnh Dịch ba mươi tuổi đã tẩy hết lớp trang điểm, ánh mắt anh không hề giống như thiếu niên ngây thơ trong ống kính, khí chất trưởng thành lại giàu sức quyến rũ.

Lâm Hoan Hi yên tĩnh xem < Thiếu niên thành thị >, là một câu chuyện thực tế kể về một cậu bé muốn rời khỏi núi đến thành phố học tập, nhưng trong nhà lại có bà nội bị đàng trí, người cha luôn tìm cậu để gây sự, trừ việc đó ra, trong nhà rất nhiều việc đồng áng cho cậu làm.

Cậu muốn đi, nhưng trên lưng lại gánh vác nhiều trách nhiệm.

Trong kịch bản Cảnh Dịch nói tiếng địa phương, giọng nói lại đặc biệt rõ ràng trong suốt.

Lâm Hoan Hi xem một lúc thì cảm thấy buồn chán, cô nhìn qua Cảnh Dịch ngồi bên cạnh, người đàn ông đang đắm chìm trong kịch bản, vẻ mặt chăm chú.

Lâm Hoan Hi thu lại tầm mắt, mở điện thoại lên lên lên mở game Kỳ tích noãn noãn.

Đang say mê chơi game, bên tai lại truyền đến thanh âm của Cảnh Dịch: "Thú vị không? "

"Thú vị."

Trả lời xong, tay cầm điện thoại của Lâm Hoan Hi ấn nút khóa màn hình, cô ngẩng đầu lên, nhìn Cảnh Dịch xấu hổ cười: "Ha ha...."

Lúc đầu Cảnh Dịch không vui vì cô thất thần, mà Lâm Hoan Hi lại dùng cặp mắt đào hoa kia nhìn anh, cười cười với anh, hết thấy bất mãn lúc này đều tan biến thành hàng vạn hàng nghìn sự dịu dàng.

Thích một người, chính là lúc cô ấy nhìn bạn, trong lòng của bạn cũng vui vẻ.

" Không nhớ ra? "

" Ừ...." Lâm Hoan Hi gật đầu, " Thành thật mà nói.... tôi cảm thấy tạo hình của anh có hơi xấu."

Cảnh Dịch: " Xấu chỗ nào? "

Rõ ràng trước đây cô nói hình tượng của anh trong phim này là đẹp trai nhất mà!

" Mùi vị cận bã của đất." sợ đã kích Cảnh Dịch, Lâm Hoan Hi còn nói, " Nhưng mà anh diễn đưa bé ở nông thôn, tôi cũng có thể hiểu cho."

Cảnh Dịch: "...."

Anh sầm mặt xuống tắt màn hình đi, sau đó mở đèn, trong nháy mắt, trong phòng trở nên sáng sủa.

" Lâm Hoan Hi."

Đột nhiên bị gọi đầy đủ họ tên Lâm Hoan Hi trả lời tràn đầy khí thế: " Có! "

" Anh nhắc nhở em, hợp báo chậm nhất là thứ hai, nếu như em không nhớ nổi...."

Nghe xong, khuôn mặt Lâm Hoan Hi trong nháy mắt xụ xuống.

" Vậy phải làm sao bây giờ? Tôi thực sự không nhớ ra."

Im lặng trong chốc lát, xung quanh Lâm Hoan Hi như lóe lên vàng sáng, ánh mắt nháy nhót, " Cảnh tiên sinh, hay là tôi đi tìm xe đâm một lần nữa? Không chừng sẽ có tiến triển."

Trong nháy mắt vẻ mặt Cảnh Dịch trở nên nghiêm túc.

Thấy vậy, Lâm Hoan Hi ho nhẹ một tiếng ánh mắt rời đi: " Tôi đùa thôi...."

Cảnh tiên sinh hằng ngày không vui, cô có thể thấy rõ ràng.

" Em có muốn nhớ lại không? "

" Muốn." Lâm Hoan Hi trịnh trọng gật đầu, " Đương nhiên là muốn rồi."

" Được." anh nói, " Còn có một biện pháp."

" Biện pháp gì? "

Cảnh Dịch mỉm môi, ánh mắt lộ ra sự bối rối: "Anh phải bán thân."

Lâm Hoan Hi: "...."

Con người đen của anh bình tĩnh nhìn cô, sửa lại phát âm: " Chúng ta hôn môi đi! "

Lâm Hoan Hi tưởng mình nghe nhầm, vội vàng lại gần: " Anh nói cái gì? Vừa rồi tôi không nghe rõ."

Cảnh Dịch rất kiên trì lặp lại lời nói: " Hôn môi."

Lần này nghe rõ, hoàn toàn chính xác không phải lỗi tai cô có vấn đề.

Lâm Hoan Hi lập tức hoảng loạn, ánh mắt đảo loạn: " Không được không được.... không tốt lắm đâu..."

Hôn môi.

Cô mới chỉ xem hôn môi ở trong phim, Lâm Hoan Hi đơn thuần mỗi lần xem đều lấy tay che mắt, lại nhìn không được xuyên qua khe hở nhìn ra ngoài, nội tâm tràn đầy kích động và khẩn trương.

Cảnh Dịch lại nói: " Chúng ta lên giường. "

Ân ý là: Hôn môi thì sao.

Lâm Hoan Hi không nói chuyện.

Cảnh Dịch cũng không nói chuyện.

Phòng chiếu phim bỗng nhiên rơi vào yên lặng, cô cau mày, vẻ mặt xoắn xuýt.

Lâm Hoan Hi sâu sắc nhìn anh: " Anh cái người này... không phải muốn chiếm tiện nghi của tôi chứ!? "

Cảnh Dịch nhú mày: " Anh là loại người như vậy sao? "

"...."

Ánh mắt của anh rõ ràng, khí chất uy nghiêm như thầy chủ nhiệm, hoàn toàn không giống loại tiểu nhân hèn mọn.

Lâm Hoan Hi nội tâm đang giãy dụa: " Nhưng mà.... tại sao tôi phải hôn môi với anh? "

" Vì em thích anh." Cảnh Dịch không do dự nói ra đáp án, " Cho dù trong lòng em không nhớ anh, ký ức lưu lại thân thể sẽ nói cho em biết loại cảm giác này, chỉ cần chúng ta hôn môi, cảm giác này lại được đánh thức, hiểu chưa? "

"...."

Nói... rất có đạo lý!!

Lâm Hoan Hi vẻ mặt do dự, cuối cùng ưỡn ngực, vẻ mặt thấy chết không sợ: " Đây đây đi! Hôn tôi! "

Cảnh Dịch: " Vẻ mặt của em như muốn ra chiến trường không bằng."

Lâm Hoan Hi: "...."

Cái này so với ra chiến trường còn khủng bố hơn được không!

Lâm Hoan Hi thà lên chiến trường, cũng không muốn chiến đấu cùng Cảnh Dịch.

Ánh mắt cô rất khổ sở: " Ngoại trừ hôn, có có biện pháp khác để đánh thức cảm giác của thân thể tôi không? "

Cảnh Dịch cười khê: " Có chứ."

Lâm Hoan Hi lập tức tỉnh táo: " Thật sao, biện pháp gì? "

Ý cười trên môi Cảnh Dịch càng sâu, ánh mắt rất thích thú nhìn Lâm Hoan Hi.

Nụ cười cô từ từ cứng lại, da thịt đỏ lên với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Lâm Hoan Hi xoa xoa tai nóng bỏng, nhỏ giọng lầm bầm: " Lưu manh...."

Cảnh Dịch lập tức thu lại vẻ mặt chính trực: " Anh cũng chưa nói gì, em đang suy nghĩ gì đấy? "

Lâm Hoan Hi: "...."

.... Không biết xấu hổ.

" Có muốn hôn môi không? Không thì anh đi."

Nói xong, Cảnh Dịch làm động tác đứng dậy.

Lâm Hoan Hi trong lòng giật mình, vội vàng kéo tay anh, đôi mắt mong chờ nhìn anh: " Hôn...."

" Há? Em nói cái gì? Anh không nghe thấy."

" Tôi nói hôn! "

Nghe được đáp án, Cảnh Dịch thỏa mãn ngồi xuống: " Được rồi, chỉ một lần thôi."

Lâm Hoan Hi: "...."

Đúng là không biết xấu hổ.

" Hôn đi! "

Anh đưa mặt về phía Lâm Hoan Hi, hai mắt từ từ khép lại.

Lâm Hoan Hi chậm rãi di chuyển đến bên cạnh anh, khẽ cắn môi rồi sát lại gần Cảnh Dịch.

Càng lúc càng gần, dường như cô có thể thấy rõ lỗ chân lông nhẵn nhụi, làn da của người đàn ông này vô cùng tốt, hoàn mỹ đến mức không có tỳ vết, lông mi anh cũng hơi vểnh lên, vừa dài vừa dày, đang hơi rung động....

Cảnh Dịch thực sự là thầy chủ nhiệm, nhất định là thầy chủ nhiệm đẹp trai nhất trên thế giới này.

Tầm mắt Lâm Hoan Hi trượt xuống, rơi vào bờ môi của anh.

Bờ môi của người đàn ông này không tính là mỏng cũng không tính là quá dày, đôi môi rất đẹp.

Lâm Hoan Hi tâm viên ý mãn, mắt thấy chuẩn bị hôn, nhưng lại không hạ xuống được.

Thấy Lâm Hoan Hi một lúc vẫn không có động tĩnh, Cảnh Dịch không kiên trì mở mắt ra, đối mặt với vẻ mặt như muốn chết của cô.

Cảnh Dịch lông mày nhíu chặt: "Ánh mắt của em giống như là oán phụ thế."

Lâm Hoan Hi vẻ mặt càng buồn bã nói: "Đang tốt lành, anh nguyên rủa làm gì? "

Cảnh Dịch: "....."

Vừa giận là quên ngay mình là chồng cô rồi.

"Tôi không thể hạ xuống được."

"Lí do."

Lâm Hoan Hi nói: "Nếu như anh mất trí mà quên tôi, anh có dám hôn tôi không? "

Cô tưởng rằng sẽ nghe được câu trả lời khẳng định, ai nghe người đàn ông này lại vươn tay nhẹ nhàng chạm vào má cô, giọng nói mát lạnh nhưng lại cung chiều chưa từng có: "Dám, cô nương xinh đẹp như vậy, sao lại không dám, chỉ sợ anh không nỡ hôn em."

Đột nhiên được dỗ ngon dỗ ngọt Lâm Hoan Hi không biết làm sao, cô vội vàng nói sang chuyện khác: "Vậy anh hôn tôi đi, tôi lại không dám hôn anh."

Ánh mắt người đàn ông lóe lên: "Vậy em nhắm mắt lại đi."

Lâm Hoan Hi hiển nhiên đang do dự, nội tâm giãy dụa mấy giây, sau đó hít sâu một hơi nhắm hai mắt lại.

Trước mắt chợt rơi vào bóng tối, khiến mắt không nhìn được đường, những giác quan khác vô cùng bén nhạy.

Lâm Hoan Hi có thể nghe tiếng tim mình đập như trống, nghe được hô hấp anh từ từ đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Edit: Cải Xanh

Cảnh Dịch đỡ Lâm Hoan Hi dựa vào chỗ tựa lưng, toàn thân hơi ngã về phía trước, dần dần tiếp cận.

Hơi thở của anh ấm áp, hết như gió xuân không nhanh không chậm phả lên khuôn mặt mềm mại của Lâm Hoan Hi, cô cảm thấy anh đang từng bước tới gần, thậm chí có thể tưởng tượng khoảng cách giữa môi của bọn họ là 0.1cm.

Đúng lúc Cảnh Dịch muốn hôn xuống, Lâm Hoan Hi đột nhiên vùng tay lên, chỉ nghe một tiếng "Bốp" vang lên, bàn tay của cô rơi xuống gò má trái anh tuần của Cảnh Dịch.

Lâm Hoan Hi vẫn giữ nguyên tư thế giờ tay đó, vẻ mặt ngơ ngác nhìn anh.

Lần này dùng sức không nhỏ, chỗ bị đánh của anh nhanh chóng đỏ ửng.

Cảnh Dịch hơi thờ bình tĩnh, ánh mắt bình tĩnh, vẫn duy trì tư thế nghiêng người.

Lâm Hoan Hi ấp úng nói: " Xin lỗi, không biết tại sao tay tôi lại giờ lên...."

"....."

Cảnh Dịch hoàn toàn hóa đá.

" Có đau không? " Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng sờ chỗ bị đánh của anh, tuy nói đau lòng, nhưng giọng nói lại không nghe được cảm giác đau lòng, nhưng lại cảm thấy áy náy.

Cảnh Dịch hơi ủy khuất: " Đau."

Lâm Hoan Hi nghe vậy càng áy náy: " Vậy anh cũng đánh tôi một cái đi? "

Lông mi Cảnh Dịch hơi rung rung, chợt anh kéo tay Lâm Hoan Hi, nhìn cô chăm chú, Cảnh Dịch há miệng cắn nhẹ lên ngón trỏ của cô, hàm răng vuốt nhẹ nhẹ, cũng không nhẫn tâm dùng lực quá lớn.

Lâm Hoan Hi vội rút tay về sau lưng, tim đập như trống.

" Anh còn muốn hôn không? " Cô cẩn thận hỏi, " Không hôn nữa.... tôi đi đây."

Cảnh Dịch nói: " Em có thể đảm bảo không đánh anh không? "

Lâm Hoan Hi chợt dạ trả lời: " Tôi có thể đảm bảo mình không đánh anh, nhưng tôi không thể cam đoan tay tôi không đánh anh."

Cảnh Dịch: "...."

" Như vậy đi...." Lâm Hoan Hi đưa hai tay đến trước mặt anh, " Anh giữ tay tôi, vậy tôi cũng không thể đánh nữa."

Tay Lâm Hoan Hi rất nhỏ, ngón tay mềm mại, nó được cho là ngón tay ngọc mà thon dài.

Trước kia không mất trí nhớ Lâm Hoan Hi cứ hai ba ngày lại chạy đến tiệm làm móng, lúc về lại chạy đến trước mặt Cảnh Dịch khoe móng tay màu sắc đa dạng, Cảnh Dịch cũng không thường thức, chỉ cảm thấy chói mắt, mỗi đêm kéo anh cũng cảm thấy đau.

Bây giờ thì rất tốt, móng tay Lâm Hoan Hi cắt gọn gàng, sạch sẽ đáng yêu.

Bàn tay dày rộng của Cảnh Dịch vững chắc bọc lấy tay cô, ngược mắt lên nhìn cô: " Anh hôn."

" Ừ, hôn đi! "

" Vậy em đừng nhúc nhích."

" Ừ, em không động."

Lâm Hoan Hi ngồi thẳng, một lần nữa nhắm mắt lại, im lặng đợi Cảnh Dịch đặt môi xuống.

Hơi thở quen thuộc lại một lần nữa tới gần, toàn thân cô trong nháy mắt lại căng thẳng, hai chân theo phản xạ đá về phía Cảnh Dịch, anh cảm nhận được động tác co chân của Lâm Hoan Hi, gắt gao giữ chặt cô dưới thân.

Cảnh Dịch cúi đầu, hôn lên đôi môi giống như mặt ong của cô.

Cảm xúc rất khá, cổ họng thở ra hơi thở thỏa mãn.

Lâm Hoan Hi giật mình, cơ thể của cô dường như khao khát nụ hôn này đã lâu, ngoại trừ khi vừa bắt đầu tâm lý hơi bài xích, đôi môi của cô và cơ thể đã hoàn toàn rơi vào nụ hôn của anh.

Lâm Hoan Hi căng thẳng không thôi, môi và răng dễ dàng bị lưỡi của anh cạy mở, tùy ý anh treu chọc môi cô, Lâm Hoan Hi bị hôn đến đầu óc choáng váng, tay không biết từ lúc nào đã đặt lên vai Cảnh Dịch, cách một lớp áo sơ mi trắng, nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể người đàn ông theo bàn tay cô truyền đến toàn thân, giống như một loại độc đang xâm lấn, khiến Lâm Hoan Hi toàn thân vô lực, đầu óc trống rỗng.

Nhưng cũng thật sự kỳ lạ, trong đầu cô đã mất đi những gì liên quan đến Cảnh Dịch, nhưng khi anh vừa động vào cô, thì ham muốn nóng bỏng trong người lại bùng lên, Cảnh Dịch nói không sai, mất đi ký ức, không có nghĩa là thân thể không lưu luyến với anh.

Cuộc xâm lược của Cảnh Dịch chuẩn bị kết thúc, anh nhẹ nhàng liếm cánh môi ướt át của Lâm Hoan Hi, giống như là bình yên sau cơn bão, sau đó, Cảnh Dịch tạm nghỉ rời khỏi đôi môi của cô.

Anh cảm thấy khao khát càng ngày càng mãnh liệt, ánh mắt thâm thúy nhìn Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi sợi chỉ bạc trên khóe môi cô, giọng nói khàn khàn: " Thế nào? "

Nghe được giọng nói này, lý trí dần được kéo về, đôi mắt vẫn trống rỗng như trước: "Rất.... tốt."

Cảnh Dịch có chút bất đắc dĩ: "Anh không phải hỏi em kỹ thuật hôn của anh như nào, anh hỏi là em nhớ ra cái gì không? "

"Không có...." Lâm Hoan Hi hơi xấu hổ, "Luôn cảm thấy thiếu một chút...."

Thiếu một chút?

Cảnh Dịch liếc nhìn ra cửa phòng, thấy đã đóng kín, thẳng nhóc Tông Tông kia cũng sẽ không lên.

"Vậy có muốn làm một việc sâu hơn không?" Cảnh Dịch dùng giọng như dụ dỗ nói: "Có lẽ là sẽ nhớ ra đấy."

"Sâu như nào? "

Khóe môi Cảnh Dịch khẽ giương lên: "Xâm nhập thân thể."

"...."

Hiểu rồi.

Rất muốn mắng người.

Lưu manh, nhã nhận bại hoại!!

Nhưng mà....

Lâm Hoan Hi hơi rụt rè tò mò hỏi: "Làm cái đó.... có cảm giác gì? "

Cảnh Dịch trả lời kiểu hời hợt: "Em đoán xem? "

Cô im lặng cắn môi, càng suy nghĩ, chân mày Lâm Hoan Hi càng nhíu chặt.

Cô rất muốn nhớ lại, dù sao ký ức trống rỗng cũng không dễ chịu, cảm giác giống như là bị thể này ghét bỏ vậy, khiến cô cảm thấy đau khổ, nhưng Lâm Hoan Hi lại rất khổ não, cơ thể cô lại có phản ứng với Cảnh Dịch, có thể tưởng tượng ra cô đã từng rất thích Cảnh Dịch, nhưng mà Lâm Hoan Hi đối với lần này lại không có ấn tượng, việc này giống như phát sinh quan hệ cùng một người hoàn toàn xa lạ, cảm giác rất quái dị mà lại vô cùng sai lầm..

Nhìn bộ dáng đau khổ xoắn xuýt của cô, Cảnh Dịch cũng không đành lòng, giờ tay lên nheo má cô: "Thôi quên đi, anh cũng chỉ nói đùa, em cũng đừng tưởng thật."

Lúc Cảnh Dịch đang muốn đứng dậy, Lâm Hoan Hi lại túm vạt áo anh: "Cảnh tiên sinh...."

"Hả? "

"Chúng ta làm đi! "

"...."

Lâm Hoan Hi nói: "Thực ra tôi rất tò mò. Cao trào là như nào."

"...."

Cho dù mất đi ký ức, nhưng bản chất cũng không có gì thay đổi.

Nhớ ngày lần đầu tiên của bọn họ, Lâm Hoan Hi cũng mặt dày nói những lời này.

Lâm Hoan Hi có chút buồn bực: "Kỳ lạ, tại sao tôi lại cảm thấy như tôi đã nói những lời này nhỉ...."

Cô nhìn về phía anh, mở miệng dò hỏi: "..... Buổi tối chúng ta về phòng? "

Về phòng sao?

Nhớ tới Tông Tông và cha vợ khó chơi đó, Cảnh Dịch không cần nghĩ ngợi liền nói: "Ở đây đi, không khí ở đây cũng rất tốt."

Rèm cửa sổ kéo cẩn thận, ngọn đèn bàn ấm áp, độ sáng rất thấp, ám muội không gì sánh được.

Sô pha dưới thân cũng đủ mềm đủ rộng, có thể chắc chắn cô sẽ không bị lấn xuống đất.

Cảnh Dịch nhìn chăm chăm Lâm Hoan Hi, yết hầu hơi chuyển động, anh giờ tay lên che mắt Lâm Hoan Hi, nụ hôn như những hạt mưa rơi trên cơ thể cô....

Dần dần mê hoặc.

Lý trí tiêu tan.

Cô đáp lại nhiệt tình của anh, đáp lại tiếp xúc của thân thể anh.

Trong phòng chiếu phim, tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông đan xen cùng tiếng rên rỉ quyến rũ..

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Edit: Lam Nhi Nam

Hoàng hôn buông xuống, ở phía tây, mặt trời lặn dần.

Hai người vừa kết thúc một trận vui vẻ, quần áo rải rác dưới mặt đất, những tia sáng từ ngoài rèm cửa khẽ xuyên vào, rơi trên tấm thảm tạo nên một bức tranh mờ ảo.

Sau khi cao trào qua đi, dư vị vẫn còn đọng lại, thân thể cô trở nên mềm yếu và vô lực, đôi môi Lâm Hoan Hi khẽ mở, phát ra âm thanh thở dốc nhẹ.

Cảnh Dịch nằm bên cạnh Lâm Hoan Hi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc eo thon của cô: “Thế nào?”

Ánh mắt Lâm Hoan Hi mông lung, âm thanh kiều mị: “Thật thoải mái...”

“Anh rất vui khi nghe em nói vậy, nhưng anh đang hỏi em đã nhớ ra gì chưa.”

Lâm Hoan Hi dần thanh tỉnh: “Trống rỗng.”

Một khoảng trống rỗng.

Cô vốn nghĩ có thể nhớ lại một chút, kết quả cái gì cũng không nhớ, còn không bằng trước.

Cảnh Dịch mở miệng nhưng lại không nói gì, bên tai vọng đến tiếng đập cửa, tiếp theo là giọng nói non nớt của trẻ con: “Chị, mẹ gọi xuống ăn.”

Lâm Hoan Hi giật mình, lập tức tỉnh táo.

Cô tay chân luống cuống từ sofa ngồi dậy, cúi đầu nhanh chóng tìm quần áo mình trong mớ hỗn loạn trên mặt đất.

Cô hoảng hốt, gấp gấp mặc quần áo, khoá áo ngực cài mãi không đúng vị trí.

Nhìn cô rối ren như một chú mèo đang bị người khác bắt nạt, thật đáng yêu.

Cảnh Dịch chậm rãi đóng cúc áo sơ mi lại, sau đó liền đi về phía trước. Hai tay nhanh chóng làm thay Lâm Hoan Hi, anh cầm lấy quần áo bắt đầu, động tác đều rất dịu dàng, anh tiến sát mặt lại, nói: "Đề anh giúp em được không? " Xong anh còn cố ý dừng lại một chút: " Vợ... "

Giọng nói Cảnh Dịch trầm thấp và quyến rũ, xâm nhập vào tai cô một cách sâu sắc, thật mê người.

Tai cô lập tức đỏ lên, tay lập tức lấy lại chiếc áo trắng: “Tôi sẽ tự mặc.”

Anh cười khê, đưa tay kéo cô chuẩn bị mở cửa lại.

“Làm sao vậy?”

“Tóc.”

Để thuận tiện, tóc cô được búi tròn lên, dùng một dây buộc tóc màu xanh để cố định, trước đó hai người lăn lộn trên ghế sofa, búi tóc đã lỏng lẻo...

Rối, nhưng lại có hương vị nữ tính.

Cảnh Dịch thích nhất chính là sự trong sáng lại quyến rũ trên người cô.

Lâm Hoan Hi sửa lại tóc, chỉnh lại quần áo lần nữa, ho nhẹ mở cửa.

Tông Tông đứng trước cửa, ánh mắt tò mò nhìn vào trong: “Chị, hai người vừa làm gì bên trong vậy?”

“...”

Ánh mắt Tông Tông quá trong trẻo, vừa làm xong chuyện không hợp với trẻ nhỏ khiến cô chột dạ, thật không dám trả lời.

Đang chuẩn bị trả lời một cách tùy tiện để cho qua, Cảnh Dịch vừa vặn lại đứng cạnh cô, mắt nhìn thẳng vào Tông Tông, nói:

“Anh và chị em vừa học tập.”

Tông Tông nghiêng nghiêng đầu nhỏ: “Học tập gì ạ?”

Mặt Cảnh Dịch trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Nguồn gốc của nhân loại.”

Phốc -----

Lâm Hoan Hi không nhịn được, nhắc chân giẫm lên chân anh.

Lực rất lớn, có hơi đau.

Mí mắt Cảnh Dịch giật giật, xoay người Tông Tông lại: “Chờ em lớn lên là có thể học, bây giờ xuống lầu ăn.”

Dù sao vẫn còn là trẻ con. Mê chơi, vừa nghe đến hai chữ học tập, hiển nhiên Tông Tông không còn hứng thú như trước, miệng chép chép, chạy xuống lầu.

Chờ đứa bé chạy xa, vừa ăn thịt xong được một tác lại muốn tiến một bước Cảnh Dịch vươn tay nắm eo cô, cúi người đến bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Lúc nào chúng ta lại học tập nguồn gốc nhân loại tập thứ hai?”

Lâm Hoan Hi kéo kéo tay anh, hung hăng trừng mắt với Cảnh Dịch: “Luuu mạnh, tên lừa gạt!”

Mắng xong, cô tức giận chạy xuống.

Cảnh Dịch:???

*

Một bữa cơm rất im lặng.

Thấy mọi người chuẩn bị ăn xong, Ưông Lộ Thanh và Lâm Văn Xương trao đổi ánh mắt, nói: “Bé con, Cảnh Dịch, chúng ta có chuyện muốn nói với tụi con.”

Thấy có việc quan trọng, Lâm Hoan Hi vội vàng đặt bát đĩa xuống, im lặng lắng nghe.

“Vừa rồi chú tư ở nhà gọi đến, bảo ông con bị bệnh, Tông Tông lại chuẩn bị khai giảng, chúng ta định ngày mai đặt vé máy bay trở về. Để ông con ở nhà một mình, mẹ thật sự không yên tâm.”

Lâm Hoan Hi nhíu mày, hỏi: “Bà không ở cạnh ông ạ?”

Vừa nói xong, cả bàn ăn đều chìm trong yên lặng.

Ưông Lộ Thanh nụ cười trên môi cứng lại, viền mắt phấp hờn.

Thấy mẹ như thế, Lâm Hoan Hi trong ngực dâng lên một dự cảm không lành, cô không khỏi nhìn về phía Cảnh Dịch, anh rũ mắt, yên lặng.

“Cha?”

Lâm Văn Xương như trong lòng đang cố đè nén tình cảm, khuôn mặt bình tĩnh: “Bà con, khi con học năm cuối cấp bà đã mất...”

Lâm Hoan Hi không thể tiếp nhận, nhìn cha mình, đôi môi rung rung: “Cái... cái gì?”

“Đã mất lâu rồi.” Ưông Lộ Thanh đưa tay lau đi nước mắt ở khóe mắt, miễn cưỡng cười cười: “Bé con, con không nên suy nghĩ nhiều...”

“Thế nhưng... không lâu trước đây bà vẫn còn bên cạnh con mà.” Lâm Hoan Hi nghẹn ngào, “Khi con ngủ dậy, vẫn còn đang đan cho con áo lông mà, mọi người khẳng định...”

Uông Lộ Thanh nhìn không được cất lời cô: “Đó là bởi vì con mất trí nhớ, bé con, chúng ta không nên nói chuyện này nữa, nói về chuyện vui vẻ có được không?”

Lâm Hoan Hi cố không rơi nước mắt, đỏ mắt nhìn về phía họ: “Bà mất như thế nào?”

Uông Lộ Thanh rũ mắt, nụ cười nơi khoe miệng biến mất, bà cúi đầu né tránh ánh mắt của Lâm Hoan Hi, yên lặng một lúc lâu, Uông Lộ Thanh giọng khô khốc: “Đi đón con tan học, sau đó thi... Không trở về, ngày thứ hai chú tư con phát hiện... Phát hiện bà con chết còng ở phía sau núi Lâm Nghi Lý.”

Uông Lộ Thanh còn không nói cho Lâm Hoan Hi một chuyện, khi đó trời rét lạnh, phía sau núi vẫn thường có thú hoang lui đến, khi sáng sớm mọi người tìm ra bà Lâm, thì cơ thể bà đã không còn là một khối thịt hoàn chỉnh.

Bà co quắp dưới tàn cây, xương trắng lộ ra ngoài, người đầy thương tích, trong lòng gắt gao ôm kỹ cái bánh bao, đó là để lại cho Lâm Hoan Hi.”

Bà có chút si ngốc, có thể coi là thần trí không rõ, còn nhớ rằng cháu gái mình ở trường còn chưa ăn tối.

Lâm Hoan Hi nước mắt vô thức rơi xuống, một giọt lại một giọt, không ngừng được.

Cô rất khó chịu, lòng đau như cắt.

Lâm Hoan Hi lớn lên ở trấn Nguyệt Nha, nơi đó địa hình chủ yếu là sông và núi, khi đó cha mẹ làm ăn bên ngoài, cô do ông bà cẩn thận nuôi lớn, hai người nhân từ, luôn dành những gì tốt nhất cho cô. Hôm nay Lâm Hoan Hi nhớ rõ dáng hình của bà, bà luôn mặc áo bông hồng, nụ cười ôn nhu, vẻ đẹp như hoa mẫu đơn nở rộ ở trấn Nguyệt Nha vào tháng năm...

Tất cả đều nói cô mất tám năm trí nhớ, nhưng Lâm Hoan Hi lại nghĩ... Cô đã đánh mất tình cảm chân thành mà mình đã từng có.

Huyệt thái dương mơ hồ đau, Lâm Hoan Hi lung lay đứng lên: “Con... Con đi lên trước.”

Vừa mới xoay người thì trời đất quay cuồng, mắt thấy chuẩn bị ngã xuống thì Cảnh Dịch nhanh tay ôm lấy Lâm Hoan Hi.

Trong chớp mắt này đã hù dọa Uông Lộ Thanh và Lâm Văn Xương, ngay cả Tông Tông sắc mặt cũng trắng bệch, nói không thành câu.

“Bé con, đây là thế nào?” Uông Lộ Thanh gấp đến nỗi đẩy Lâm Văn Xương bên cạnh, “Bà lo lắng làm gì, gọi xe cứu thương đi!”

“Con không sao mà.” Lâm Hoan Hi vẫn còn tỉnh táo, giờ tay xoa xoa huyệt thái dương đang đau, “Chỉ là hơi đau đầu, mẹ, con không sao đâu.”

Cảnh Dịch ôm ngang Lâm Hoan Hi, cô dựa vào ngực anh, tim Cảnh Dịch đập hỗn loạn, như đang vì cô mà khẩn trương.

Cô từ từ nhắm hai mắt lại, yên lặng chảy nước mắt, trong nháy mắt thấm ướt áo trước ngực anh.

Đến phòng ngủ, Cảnh Dịch cẩn thận đặt cô lên giường, Uông Lộ Thanh và Lâm Văn Xương đi theo ngay phía sau.

“Bé con, thế nào rồi?” Uông Lộ Thanh dè dặt hỏi, đưa tay vuốt ve trán cô, “Đau lắm sao? Chúng ta đi bệnh viện có được hay không?”

“Con không cần đi.” Gương mặt cô dán lên gối đầu, mang nước mắt trên mặt cọ lung tung, cười thật ngọt ngào, “Bây giờ không đau nữa, mẹ không cần lo lắng cho con.”

“Có mẹ nào mà không lo lắng cho con chứ, con như vậy mẹ và cha con sao có thể yên tâm đi...”

Lúc này Cảnh Dịch cầm vài viên thuốc đến, Tông Tông đi rót một ly nước.

Cảnh Dịch động tác dịu dàng đỡ Lâm Hoan Hi dậy, để cô dựa vào mình, đưa thuốc đến bên miệng cô, lấy ly nước để cô uống vào.

“Bác sĩ nói mấy ngày nay sẽ xuất hiện nhưc đầu, một tuần sau sẽ tự động thuyên giảm, cha mẹ mọi người không cần quá lo lắng, con sẽ chăm sóc em ấy thật tốt.”

Lời nói của Cảnh Dịch không thể nghi ngờ là một liều thuốc an thần, khiến hai bậc phụ huynh tâm tình hốt hoảng dần bình tĩnh.

Uống thuốc xong, Lâm Hoan Hi thấy hơi buồn ngủ, cô mơ màng nhìn bọn họ, âm thanh mơ hồ không rõ: “Dịch ca đã nói không có chuyện gì, mọi người yên tâm trở về nhà. Chờ con khỏe lại, con sẽ về trấn Nguyệt Nha thăm mọi người...”

Cô luôn rất hiểu chuyện, luôn suy nghĩ cho cha mẹ và mọi người xung quanh.

Uông Lộ Thanh thấy cô ngủ, sờ sờ mặt cô không định làm phiền, lôi kéo tay chồng, khéo léo tay kéo con trai rời phòng.

Khi đi tới cửa, Uông Lộ Thanh dừng bước, hướng Cảnh Dịch vẫy tay một cái: “Cảnh Dịch, tới đây một chút.”

Anh cẩn thận nhìn về phía Lâm Hoan Hi, cô nhắm mắt, hô hấp đều đặn.

Cảnh Dịch đi theo ra khỏi phòng, cẩn thận khép cửa lại.

“Ngày mai chúng ta sẽ đi, bé con giao cho con chăm sóc.”

“Con sẽ chăm sóc em ấy thật tốt, lần này nhất định sẽ bảo vệ em ấy thật tốt nhất” Anh nói một cách chân thành, rất kiên định.

“Mẹ đương nhiên tin tưởng con, trước kia mẹ và cha con bé cũng không quá đồng ý bé con đến với con, giữa hai con chênh lệch nhiều lắm, thế nhưng khi ở chung, chúng ta biết bé con không tìm lầm người. Mẹ muốn nói là...” Uông Lộ Thanh thở dài, “Nếu như con bé có hỏi chuyện về bà nó, con đừng nhiều lời, con cũng biết, bé con cũng vì bà mới...”

Muốn nói lại thôi.

Cảnh Dịch gật đầu: “Con sẽ không nói, trừ phi cô ấy nhớ ra.”

“Ừ.” Uông Lộ Thanh thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt buồn lòng không ít, “Vậy con vào cùng vợ con đi, chúng ta đi thu dọn một chút.”

Cảnh Dịch lần nữa vào phòng, xắn tay áo lên, nhẹ tay nhẹ chân lên giường, ánh mắt nhìn Lâm Hoan Hi chuyên chú.

Cô vẫn còn khóc, nước mắt theo gò má chảy xuống thấm ướt gối, lại làm đầy lòng anh bỗng rất.

Vợ anh rất ít khi chảy nước mắt trước mặt anh.

Cô luôn có vẻ kiên cường, luôn luôn tùy tiện, không tìm không phôi...

Lúc này Cảnh Dịch mới phát hiện, cô không kiên cường, chỉ là muốn để cho anh một mặt rực rỡ nhất của cô đọng lại trong lòng anh.

Đôi môi Cảnh Dịch hôn lên tóc cô, chậm rãi cảm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng, nói: “Đừng khóc, anh ở đây.”

Lâm Hoan Hi nghe được có người bên tai nói nhỏ, trong nháy mắt sợ hãi tan biến, nhẹ nhàng đi vào giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Edit: Lam Nhi Nam

Cha mẹ Lâm đặt vé máy bay vào tám giờ tối, đây cũng là chuyến bay duy nhất đến Tô thành.

Sau khi thu thập đồ đạc xong, Cảnh Dịch đề nghị mua một số quà tặng phù hợp với họ, cuối cùng kín đáo đưa cho Tông Tông một ít tiền tiêu vặt, có thể nói là cực kỳ chu đáo.

Vừa đến sáu giờ, trợ lý đã đứng ở trước cửa.

Cảnh Dịch hỗ trợ mang đồ đạc để vào cốp xe, ôm Tông Tông ngồi ghế sau, Lâm Hoan Hi vừa muốn đi theo, thì lại bị Uông Lộ Thanh ngăn lại.

"Bé con đừng đưa cha mẹ, thân thể con mới khoẻ, đoạn đường này gập ghềnh, khó chịu thì làm sao?"

Lâm Hoan Hi biết rằng mẹ sẽ nói vậy, lúc đầu nói: "Đi sân bay, sao lại xóc nảy, mẹ cứ để con đi theo đi, không thôi cũng ở nhà một mình thật khó chịu."

Uông Lộ Thanh không cản nữa, xoa xoa mặt cô, xoay người lên xe.

Bên cạnh Lâm Hoan Hi là Tông Tông kế bên là cha mẹ, Cảnh Dịch ngồi chỗ phó lái.

Sau khi mọi người đã ổn định xong chỗ ngồi, tài xế từ từ khởi động xe.

"Chị, em có thể dựa vào người chị ngủ một lát được không?"

Tông Tông ngẩng đầu hỏi.

"Được, chị ôm em."

Nói xong, Lâm Hoan Hi liền ôm em trai vào trong lòng.

Đối với việc đột nhiên xuất hiện một người em trai bản thân Lâm Hoan Hi cũng có chút bài xích, hoặc bởi vì huyết thống tương liên, cũng có thể do Tông Tông hiểu chuyện, vài ngày sống chung, cô đối với Tông Tông ngày càng thích, đến hôm nay phải đi, trong lòng cũng có ít nhiều tiếc nuối.

Khoé mắt Cảnh Dịch loé lên một tia sáng nhìn về phía cô, nhấn mày, thân nhiên thu lại ánh mắt.

Tông Tông dựa vào Lâm Hoan Hi, nhỏ giọng hỏi: "Chị không cùng đi với chúng ta sao?"

Lâm Hoan Hi không tự chủ được nhìn về phía Cảnh Dịch ngồi đằng trước, nói: "Chị rất muốn đi cùng mọi người, thế nhưng không thể được."

"Được rồi." Tông Tông gục mặt xuống, vẻ mặt vô cùng buồn bã, "Vây chờ em nghỉ hè, sẽ trở lại thăm chị."

"Đến lúc đó chị sẽ dẫn em ra ngoài sân chơi nhé."

Thấy chị đồng ý, Tông Tông lại ngẩng gương mặt nhỏ lên: "Chị nói rồi đó, đến lúc đó không cho anh ta đi theo, chỉ có hai chúng ta."

Lâm Hoan Hi cười không ngừng: "Được, chỉ hai chúng ta."

Cảnh Dịch ngồi phía trước: "..."

Thực sự muốn thẳng nhóc này nhỏ tiền của mình ra.

*

Đến sân bay, tài xế giúp mang đồ vào.

Sân bay dòng người nhộn nhịp, Ưông Lộ Thanh kéo Tông Tông, nói: "Được rồi, mọi người đi về trước đi, mẹ và cha con chờ được rồi."

"Con đứng cùng mọi người một lát."

Bây giờ là bảy giờ bốn mươi, một lát nữa mới bắt đầu soát vé.

"Đừng đợi, nếu không cha mẹ vào, con nhất định khóc."

Ưông Lộ Thanh tiến lên mấy bước, đưa tay sửa lại nếp nhăn trên quần áo của Lâm Hoan Hi: "Trở về đi."

Lâm Hoan Hi mím môi, hai tròng mắt hơi phấp phồng, cô nhìn Ưông Lộ Thanh, nức nở nói: "Vây chờ vài ngày nữa con sẽ về, đến lúc đó đi viếng mộ bà."

"Được."

"Mẹ giúp con hỏi thăm sức khoẻ ông."

"Được, mau trở về đi." Trong lòng Ưông Lộ Thanh cũng có hơi khó chịu, "Con nhất định phải nghe Cảnh Dịch nói, không nhớ được không quan trọng, từ từ mới tốt, Cảnh Dịch là người tốt lại có lòng, con cũng đừng giận nhau với nó."

Ánh mắt cô loé lên, khe khẽ dạ.

"Được rồi, mau đi đi." Nói xong, Ưông Lộ Thanh nhìn về phía Cảnh Dịch, "Đưa bé con về đi, nhớ bao dung nó một chút."

Thân người Cảnh Dịch cao ngất, đứng yên lặng bên Lâm Hoan Hi, khẩu trang hơi kéo xuống giọng nói trầm thấp: "Mẹ yên tâm ạ, con sẽ chăm sóc cô ấy tốt."

Lâm Hoan Hi hơi lui về sau, rồi nhìn cha của mình, cha cô trước nay trầm mặc ít nói, chia tay cũng không nói nhiều, chỉ vỗ vỗ vai Lâm Hoan Hi, sau đó cho cô một cái ôm, cuối cùng nói năm chữ: "Cha ở nhà đợi con."

Nghe được Lâm Văn Xương nói vậy, Lâm Hoan Hi bật khóc, nước mắt liền rơi xuống.

Cô sợ cha mẹ cảm thấy khổ sở, không nói thêm nữa, nhanh chóng xoay người rời đi.

Chờ lên xe, cô không kìm nén bật khóc thành tiếng.

Cảnh Dịch đi đến trước mặt cô, tháo khẩu trang và kính xuống, từ trong túi lấy ra một cái khăn tay lụa màu xám.

Cô không nhận, phát ra tiếng khóc thút tha thút thút sụt sùi.

Ánh mắt Cảnh Dịch trầm xuống, nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên, động tác nhẹ nhàng mà lại tỉ mỉ lau nước mắt trên mặt cô.

Lâm Hoan Hi vành mắt và mũi đều đỏ lên, vẻ mặt không thể nói ra được khổ sở thương cảm.

Cô khóc, trong lòng anh cũng không thoải mái.

"Cha mẹ tôi đi..." Lâm Hoan Hi hít thở sau, bình tĩnh lại tâm trạng, "Chỉ còn một mình tôi ở lại chỗ này."

Cảnh Dịch nói: "Còn có anh."

Nghe xong, Lâm Hoan Hi còn cảm thấy tệ hơn.

Cô nhìn về phía tài xế: "Chờ về đến nhà, tôi cùng anh thương lượng một ít chuyện."

Khi nói ra lời này, trong lòng cô như đã sớm hạ quyết tâm, ánh mắt thể hiện sự kiên định.

Cảnh Dịch nhạy cảm cảm nhận được chuyện thương lượng này không phải là chuyện gì tốt.

Một đường im lặng.

Đến khu biệt thự Hoa Giang Tôn, Lâm Hoan Hi thấy nhà bên cạnh đỗ mấy chiếc xe tải lớn, những nhân viên mặc đồng phục tốp năm tốp ba khuân đồ vào trong, xe không thể đi lên trước được nữa nữa, tài xế chỉ có thể dừng lại ven đường.

"Dịch ca, đối diện nhà anh hình như có người dọn vào."

Cảnh Dịch nhìn ra ngoài, ngay khắc đó ánh mắt anh đối diện với ánh mắt cậu thiếu niên đang dựa vào tường.

Cậu thiếu niên hơi gầy, đầu ngón tay cầm một điếu thuốc, lạnh lùng liếc mắt nhìn ra sau xe, dụi điếu thuốc bước vào nhà.

Cảnh Dịch thu lại ánh mắt: "Cậu trở về đi, trên đường chú ý an toàn."

"Được." Tài xế nói thêm, "Em về đây, Dịch ca hẹn gặp lại, chị dâu hẹn gặp lại."

Hai người xuống xe, đi qua vài chiếc xe vào cửa.

"Cảnh tiên sinh."

Sau khi thay giày đi tới phòng khách, Lâm Hoan Hi gọi anh lại.

"Làm sao?"

"Chúng ta nói chuyện có được không?"

Nét mặt của cô nhìn vô cùng xoắn xuýt, như là vì quyết định gì đó mà bối rối.

Cảnh Dịch cởi áo khoác, nói: "Nếu như nói với anh chuyện ly hôn, anh không đồng ý."

Anh đã sớm nhìn ra được Lâm Hoan Hi muốn nói gì, muốn làm gì, hôm nay anh cho cô đáp án vô cùng thẳng thắn mà lại cương quyết.

Lâm Hoan Hi siết chặt nắm tay, bước nhanh kéo Cảnh Dịch đang đi lên lầu.

"Anh đừng đi, chúng ta nói chuyện một chút."

Cảnh Dịch cười với giọng điệu mỉa mai: "Được, em nói, anh nghe, nhưng chỉ là nghe."

Lâm Hoan Hi cảm thấy bất lực: "Tôi đã quên rất nhiều chuyện, cũng quên cả anh, mặc dù anh nói rằng chúng ta đã kết hôn rồi, nhưng tôi đối với anh không có cảm giác gì. Nếu tôi vĩnh viễn không thể khôi phục, tôi mãi mãi sẽ không thích anh, cho nên... Bây giờ chúng ta ở chung một chỗ rất không công bằng."

Lâm Hoan Hi suy nghĩ rất nhanh, hôm nay cô không có ký ức về Cảnh Dịch, Cảnh Dịch đối với cô mà nói chính là một người xa lạ, nếu như đây là tạm thời thì tốt, nhưng nếu đây là mãi mãi thì phải làm sao?

Trời sắp tối rồi.

Nơi chân trời ánh mặt trời mờ nhạt trải rộng ra xa, phòng khách không bật đèn, hàng vạn hàng nghìn tia sáng đi qua cửa sổ sát đất, giống như một tầng sa mỏng bao phủ lên người anh.

Cảnh Dịch nhìn cô, đồng tử nhiễm màu sắc của mặt trời ban chiều, thâm thúy, không thể nhìn thấu.

"Cho nên em muốn ly hôn với anh?"

"...Ừ."

"Vậy nếu như em nhớ lại, có phải lại phục hôn với anh?"

Cô trầm mặc.

"Lâm Hoan Hi." Cảnh Dịch về mặt nghiêm túc: "Hôn nhân không phải một trò đùa trẻ con, nếu anh đã ở cùng em, thì anh sẽ sống cả một đời với em."

"Tôi..."

"Em có thể nói em quên anh, nhưng quên anh không phải là lý do ly hôn với anh."

Anh tới gần Lâm Hoan Hi, từ thân hình cao ráo của anh mang đến khí thế khiến cô có chút hít thở không được, Lâm Hoan Hi không khỏi lùi về sau mấy bước, dựa lưng vào sofa.

Không còn đường lui nữa

Hai tròng mắt Cảnh Dịch như cái giếng đen sâu thẳm, thẳng tắp xuyên thấu đáy lòng cô: "Anh sẽ không cùng em ly hôn, đây là đáp án."

"Thế nhưng..."

"Không có thế nhưng." Cảnh Dịch rất mạnh mẽ, "Trước kia em theo đuổi anh bảy năm, như thuốc cao bôi trên da chó bỏ cũng không được. Hiện tại em quên cũng không sao, đến lượt anh theo đuổi em."

Trời tối hoàn toàn.

Lâm Hoan Hi cứng đờ trên ghế sofa, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, âm thanh run run: "Cảnh tiên sinh..."

"Em có gì muốn nói?"

Lâm Hoan Hi: "Có phải anh xem 'Bá đạo tổng tài thích tôi' không?"

"..."

Lập tức bị tức chết!!!

Cảnh Dịch đang định nói tiếp, thì bụng Lâm Hoan Hi kêu ọ ọ, trong nháy mắt đánh vỡ bầu không khí khẩn trương.

Cảnh Dịch dòi tằm mắt xuống bụng cô.

Lâm Hoan Hi có chút xấu hổ.

"... Trước đó không ăn no."

Trong chớp nhoáng này, tức giận của anh đều tiêu tan thành mây khói, hoá thành nồng đậm sự bất đắc dĩ.

Anh vươn tay mở đèn, ánh đèn sáng ngời nhất thời xua tan đi sự tối tăm.

Lâm Hoan Hi gãi đầu, đi vào bếp lấy ra hai quả trứng trong tủ lạnh và gói mỳ.

Đang muốn tự làm thì bên tai truyền đến tiếng nói mát lạnh của người đàn ông: "Đề anh làm."

Nói xong, gói mỳ và hai quả trứng đã rơi vào tay anh.

"Tôi sẽ làm, không phiền anh."

Vừa mới nói với anh chuyện ly hôn, bây giờ còn để anh làm cơm cho, khó tránh khỏi sự áy náy.

"Không cần em làm cơm cho vợ anh." Cảnh Dịch nói, "Em đi ra ngoài."

"..."

Cô không nhúc nhích, ngượng ngùng đứng bên cạnh anh: "Tôi rửa rau nhé."

"Không cần."

Lâm Hoan Hi lúng túng hơn: "Tôi ăn chùa uống chùa thì không ổn đâu, nếu không... Tôi trả tiền cho anh?"

Nói rồi cô móc từ túi quần ra một tờ tiền bị nhàu nát và một đồng xu, Lâm Hoan Hi tươi cười đưa cho anh: "Chỉ đủ một bát mỳ, anh đừng cho tôi trứng."
Bếp.

Cảnh Dịch bóp nát quả trứng trong tay.

Anh nói: "Hôm qua em ngủ với anh, giá trị bản thân anh phải trên trăm triệu, ít nhất em hãy trả anh 100 triệu đi."

Lâm Hoan Hi có chút mơ màng.

"Có thể lấy ra nữa không?"

Lâm Hoan Hi lắc đầu.

"Nếu đã không được thì đi ra khỏi bếp đi."

Lâm Hoan Hi cuối đầu bắt lực ra khỏi bếp, trong chốc lát lại quay trở lại, nhét tiền lẻ vào túi anh, sau đó chạy ra ngoài.

"..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Edit: Cải Xanh

Tay nghề của Cảnh Dịch rất tốt, nếu so với Lâm Hoan Hi thì tốt hơn.

Anh tự pha cho mình một ly cà phê, ngồi đối diện yên lặng nhìn Lâm Hoan Hi cúi đầu ăn mì.

Cảnh Dịch một tay chống cằm, hơi nước bốc lên làm mờ khuôn mặt anh.

"Mùi vị thế nào?"

"Cũng tạm." Lâm Hoan Hi liếm liếm môi, "Chờ ngày nào đó anh không nổi tiếng nữa, có thể suy nghĩ bán mì để sống qua ngày."

Cảnh Dịch nghe xong không biết nên vui hay là nên giận.

Trầm mặc một lúc, Cảnh Dịch nói: "Một lúc nữa anh đi dọn phòng cho khách, tối anh ngủ phòng khách."

Lâm Hoan Hi nghe vậy dừng động tác lại, ngửa mặt nhìn anh: "Anh không ngủ cùng tôi à?"

Cảnh Dịch khẽ hừ một tiếng: "Em muốn ly hôn cùng anh, tại sao anh phải ngủ cùng em?"

Lâm Hoan Hi bật thốt lên: "Ly hôn với việc muốn ngủ cùng anh thì có mâu thuẫn gì sao?"

Lý do không thể phản bác này khiến hai người đều im lặng.

Lúc này Lâm Hoan Hi ý thức được mình đã nói sai, cô xấu hổ cúi đầu: "Coi như tôi chưa nói gì."

Cảnh Dịch khoé môi hơi nhếch lên, giọng nói châm chọc: "Thì ra em rất muốn ngủ cùng anh?"

Lâm Hoan Hi: "...."

Cảnh Dịch tiếp tục chọt chọt: "Em cái người dối trá này quả nhiên là thích cơ thể của anh."

Lâm Hoan Hi: "..."

Yên lặng là vàng, yên lặng là vàng.

Tiền nữ mười bảy tuổi không thể nói lại ông lão ba mươi được, yên ổn ăn mì, yên ổn ăn mì.

Anh cũng không trêu đùa nữa, chạm rãi uống cà phê.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Lâm Hoan Hi hiếu kỳ nhìn về chỗ huyền quan, không chờ cô di chuyển, Cảnh Dịch đã đứng dậy đi về phía cửa.

Đứng ở cửa là cậu thiếu niên lùn mập, cậu thiếu niên mặc một chiếc áo sơ mi trắng nhúm và quần đùi màu xám tro, bộ dáng lồi thối lệch thẹo trái ngược hoàn toàn với khí chất ưu nhã của Cảnh Dịch.

Trên tay cậu cầm một hộp quà, trừng mắt nhìn Cảnh Dịch, một bộ dáng ngạc nhiên.

"Cảnh... Cảnh Dịch."

Tiểu tử mập kia gọi tên anh.

Cảnh Dịch di chuyển người để che đi bóng dáng Lâm Hoan Hi ở bên trong.

Ánh mắt anh bình tĩnh, về mặt xa cách: "Chào cậu."

Tiểu tử kia lúc này mới khôi phục tinh thần, đưa đồ trong tay ra: "Em là người mới chuyển đến ở sát vách, chiều hôm nay dọn nhà chắc sẽ ảnh hưởng đến bên này, cho nên em cảm theo quà tới, mong ngài đừng để ý."

Cho dù là lời nói hay cử chỉ đều rất lễ phép, cũng không xuất hiện hành vi quá khích nào.

Cảnh Dịch không nhận, thân nhiên nói: "Cảm ơn, quà thì không cần, cũng không quấy rầy đến tôi."

Nếu bây giờ nhận quà thì sau này cũng sẽ phải tặng lại, có qua có lại cũng tốt.

Tiểu tử mập gãi đầu, có hơi xấu hổ, nếu không phải hần đoán số thua, hần đã không phải làm việc vô tích sự này rồi.

Hai người giằng co một lúc lâu, Cảnh Dịch đưa tay ra nhận hộp quà: "Quà tôi nhận."

Hần thở phào nhẹ nhõm: "Vậy em về trước, nếu sau này có việc gì không đúng, cũng mong thứ lỗi."

Cùng là biệt thự, chỗ bọn họ ở có thể so với ổ chó, phòng khách rương đồ chông chắt thành núi, ở giữa miễn cưỡng có một khoảng trống, bốn năm cái notebook đặt trên thùng giấy, mấy cậu thiếu niên ngồi trước máy tính, đồng thời bên cạnh đặt vài chai bia và vài miếng khoai tây.

Khung cảnh rất hỗn loạn.

"Sơn tử về rồi sao? Ai ở sát vách thế?"

Tiểu tử mập lễ phép lúc này trong nháy mắt đã biến thành thiếu niên ngốc nghếch, về mặt kích động hét lên với đám bạn: "ĐM, hàng xóm của chúng ta là nhân vật lớn!!"

Mấy người kia cũng không ngẩng đầu lên, thò ơ nói: "Đại nhân vật nào mà có thể khiến cậu kích động như vậy?"

Chúc Sơn nói: "Cảnh Dịch."

Tên vừa nói ra, mọi người đồng loạt nhìn về phía hần: "Ai cơ?"

"Thật hay giả? Tao thiếu kiến thức mà đừng lừa tao."

"Thật sự, là Cảnh Dịch."

Phương Văn Văn nhúc nhủ đầu, nói: "Tao nhớ Dục Thần là người hâm mộ của anh ta mà."

Một người khác lại nói: "Nói vậy, Dục Thần rõ ràng là người hâm mộ của người đại diện của Cảnh Dịch."

Nhắc tới việc này, mấy người về mặt thích thú đứng lên.

"Thật ra.... tao cũng hâm mộ người đại diện kia."

"Không giấu bọn mày, tao cũng thế."

"Khà khà khà..."

" Son từ, đến solo."

Đang trò chuyện vui vẻ, trên lầu truyền đến giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của cậu thiếu niên.

Chúc Son ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tô Dục đứng ở cầu thang mặt không đổi sắc nhìn hấn.

Những thiếu niên này là một đội game, chỉ có Tô Dục là người có làn da tốt, thân cao chân dài không nói, da so với con gái còn trắng hơn, đôi mắt cuốn hút mê người,

Chúc Son về mặt đau khổ: " Nguồn điện của chúng ta còn chưa ổn định đâu."

Tô Dục: " Chơi mặt chược, thua thì mời ăn trưa một tháng "

"...."

Người này đúng là có bệnh!!!!

*

Nửa đêm mười một giờ, điện nhà bên cạnh vẫn sáng, Lâm Hoan Hi rửa mặt xong nhìn nhà bên cạnh, soạt một tiếng kéo rèm cửa ra.

Cô đang muốn lên giường ngủ, Cảnh Dịch lại nói: " Có muốn xem thư tình em viết cho anh không."

Hai chữ thư tình làm cho Lâm Hoan Hi giật mình.

" Tôi từng viết thư tình cho anh? "

"Ừ, rất thâm tình, viết tận 500 chữ."

" Tôi không muốn..."

Chỉ xem còn chưa nói ra, người đàn ông đã lấy ra một cái hộp sạch sẽ đựng thư trong ngăn kéo.

Anh lên giường, đặt thư lên tay Lâm Hoan Hi.

Phong thư màu hồng đáng yêu, mặt chính giống một bức tranh hoạt hình, giấy viết thư đã hơi mòn, dễ nhận thấy rằng đã cất giữ rất lâu.

Lâm Hoan Hi mở thư ra, lấy tờ giấy viết thư ra xem.

Giấy viết thư cũng là hồng nhạt, mặt trên in vài đóa hoa nhỏ, cô mở ra xem, xác thực là chữ của cô viết.

" Sao anh còn giữ những đồ này? "

Cảnh Dịch trả lời: " Chữ viết khó coi như vậy đã hiếm rồi, đương nhiên phải giữ lại."

"...."

Cô chỉ viết hơi trừu tượng thôi mà, đâu khó nhìn đâu!

Lâm Hoan Hi trong lòng oán giận, cúi đầu đọc thầm thư mà nhiều năm trước mình đã viết.

[Cảnh Dịch ca ca, chào anh....]

Cách gọi Cảnh Dịch ca ca này khiến Lâm Hoan Hi có một loại cảm giác không nói nên lời, quên đi cảm giác vì điều này, tiếp tục xem

[Tôi là Lâm Hoan Hi học sinh lớp mười hai ở thị trấn Nguyệt Nha của Tô Thành, sau khi xem mà ngái đống, tôi đã lấy hết dũng khí để viết thư này cho ngài, e rằng ngài cũng sẽ không hồi âm

Tôi rất thích nhân vật Nghiêm Tần này, cũng rất thích cách ngài diễn, bởi vì ngài quá đẹp đó, đến đến mức tôi lập tức muốn kết hôn với ngài (hoa rồi), đẹp đến mức tôi muốn cùng ngài tự quay.

Thực tế tôi và Nghiêm Tần rất giống nhau, sinh sống ở một nơi lạc hậu, gần đây tôi rất phiền muộn, tôi thi trượt đại học, tôi đã khiến nhiều người phải thất vọng, thậm chí tôi không xác định được mình có học lại hay không, hay là làm việc mà tôi muốn.

Nếu như là ngài, thì ngài sẽ làm thế nào?

Học sinh mười hai thi trượt xin giúp đỡ: Lâm Hoan Hi]

Tiếp đó còn một phong thư, Lâm Hoan Hi cẩn thận mở ra, tờ giấy trắng tuyền, chữ viết màu đen cứng cáp mạnh mẽ.

[Bạn học Lâm

Đầu tiên rất cảm ơn em đã thích, có cơ hội gặp mặt sẽ chụp ảnh chung cùng em. Em có thể chọn học lại, cũng có thể đi làm việc mình thích, nhân sinh của em rất dài, nếu như em cho là đúng, vậy thì hãy làm, luôn có người sẽ trở thành hậu thuẫn kiên cường của em.

Cuối cùng tặng em một câu anh rất thích -- Tomorrow comes never.

Cảnh Dịch.]

Sau khi xem xong, Lâm Hoan Hi hơi xấu hổ xoa hình xăm ở eo.

Cô ngơ ngác nhìn Cảnh Dịch: " Tôi.... Tôi không thi đại học sao? "

Cảnh Dịch nhủ mi: " Mặc kệ là thi đỗ hay không đỗ, cũng không liên quan đến hiện tại rồi."

"....."

Cũng đúng, đã không có quan hệ gì.

Lâm Hoan Hi về mặt cô đơn, vừa để thư xuống, ở giữa lại rơi ra một phong thư thứ ba.

Cô chỉ cảm lấy nhìn lướt qua, rồi vội vàng cất đi.

" Không xem sao? "

" Tôi mệt rồi, không xem " Lâm Hoan Hi đã nói như vậy.

Cảnh Dịch cười cười, không đợi Lâm Hoan Hi cất đi, liền cướp lấy.

" Vậy anh đọc cho em nghe."

"...."

Anh mở thư ra, không để ý về mặt không tình nguyện của Lâm Hoan Hi, giọng nói khàn khàn mang theo ý cười: " Cảnh Dịch ca ca chào anh, nhận được hồi âm của anh tôi bị dọa đến mức đã ăn hết ba quả trứng vịt muối. Anh thật sự là một người tốt, tôi quyết định từ bỏ việc học lại, đi đến thành phố của anh, dùng chính bản lĩnh của mình làm nghệ sĩ, chờ sau khi tôi thành minh tinh như anh rồi, tôi sẽ theo đuổi anh, trở thành vợ của anh..."

" Anh đừng đọc nữa! " Lâm Hoan Hi xấu hổ đến mức nghe không nổi nữa, bắt chập tất cả cướp lại thư trên tay Cảnh Dịch.

Động tác của cô hung mãnh như một con dã thú, bỏ nhào về phía trước vây Cảnh Dịch ở dưới thân.

Anh cầm thư giơ lên cao, mắt đẹp sâu xa.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, tay cô đặt ở vị trí trái tim của anh.

Lâm Hoan Hi bỗng nhiên dừng lại, không biết phải làm thế nào.

Anh nhìn ánh mắt của cô, môi hơi mấp máy: " Tôi sẽ cố gắng trở thành người ưu tú, trước đó, hãy luôn độc thân, chờ để trở thành người đàn ông của tôi. Tương lai vợ của anh, Lâm Hoan Hi sẽ trở về, hôn."

"....Cái biểu tình đó không cần đọc cũng được!! "

" Được, không đọc."

Nói xong, Cảnh Dịch cất thư, quay người đè cô xuống giường, hôn lên môi của Lâm Hoan Hi.

Cô hít thở hơi khó khăn, giơ tay lên chuẩn bị đẩy người đàn ông này ra, còn chưa động tới cơ thể anh, Cảnh Dịch đã thực hành trước một bước giữ cổ tay cô.

Không khí bỗng nhiên trở nên khô nóng, Cảnh Dịch hô hấp dồn dập, đầu lưỡi nóng bỏng điên cuồng xâm chiếm trong miệng cô.

Đau đầu hoa mắt.

Ý loạn tình mê.

Hai tay Lâm Hoan Hi nắm chặt, rồi lại từ từ giãn ra.

Tay anh đi vào dưới lớp áo ngủ rộng, khi anh vừa động vào, thân thể của cô luôn rất thành thức, lập tức mềm mại, vô lực đáp trả.

Lúc đang chuẩn bị tiếp tục, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến tiếng gào thét.

"Son từ mày đúng là tiện nhân! Chơi mặt chược còn chơi bản, cút ra sân ngủ đi!"

"...."

Ám muội không còn sót lại chút nào.

Động tác của anh dừng lại, thở dốc vài hơi để bình tĩnh, đứng dậy buông cô ra.

Lâm Hoan Hi vội vàng kéo chăn, có chút đồ dẫn xoay lưng về phía Cảnh Dịch: "Muộn rồi.... Ngủ ngon."

Cảnh Dịch không nói hai lời ngược mắt lên nhìn về phía cửa sổ, không nói hai lời đi giày ra cửa.

Ban đêm gió lạnh, Cảnh Dịch gõ cửa nhà bên cạnh.

Người mở cửa là một thiếu niên gầy nhom, anh nhìn vào trong phòng, lộn xộn, vài cậu thiếu niên không lớn không bé náo loạn âm ỉ, trong mấy người này, Cảnh Dịch liếc nhìn khuôn mặt ưu tú của Tô Dục.

Cảnh Dịch vẻ mặt lạnh nhạt: "Vui lòng không âm ỉ, trong nhà tôi còn có bệnh nhân."

Cảnh Dịch khí thế rất lớn, khiến cậu thiếu niên ngốc nghếch không nói được gì.

Bên trong nhà Tô Dục đột nhiên nói: "Xin lỗi, tôi sẽ bảo bọn họ chú ý."

Cảnh Dịch không nhiều lời nữa, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Edit: Cải Xanh

Buổi họp báo được tổ chức vào thứ hai, nhưng chỉ hai ngày trước khi diễn ra buổi họp báo, hai ngày này Cảnh Dịch không đi đâu cả, ở nhà giám sát Lâm Hoan Hi đọc kịch bản mà anh đã viết trước đó.

Kịch bản không dài, trong đó viết những câu hỏi mà phóng viên có thể hỏi trong buổi họp báo.

Lâm Hoan Hi ngồi trước cái bàn dài, bút bi trên tay chấm một dấu xuống tờ giấy.

Lâm Hoan Hi hốt tóc sang một bên rồi hỏi: "Nếu hôm đó bọn họ không hỏi những vấn đề này thì phải làm sao?"

Cảnh Dịch vẫn đọc báo, nói: "Làm việc theo hoàn cảnh."

Lâm Hoan Hi: "Anh nói cụ thể hơn đi?"

Cảnh Dịch nhấc mí mắt: "Nhìn ánh mắt anh."

Lâm Hoan Hi lẳng lặng nhìn ánh mắt của anh, nói: "Ánh mắt anh rất sáng."

"...."

"Anh nói nhìn ánh mắt anh mà làm việc."

Lâm Hoan Hi: "..."

Lâm Hoan Hi ngốc nghếch không dám nhiều lời, cúi đầu tiếp tục đọc kịch bản khô khan.

Cảnh Dịch thấy cô đang chăm chú, bỏ báo xuống đi vào toilet.

Chân trước anh vừa vào vệ sinh, thì đã có người ấn chuông cửa.

Lâm Hoan Hi cắn đầu bút, ánh mắt nhìn về phía WC, sau đó đứng dậy đi mở cửa.

" Cái đó ngại quá.... "

Khi thấy người mở cửa là Lâm Hoan Hi, Phương Văn Văn đứng ngoài cửa bị sốc đến nỗi hai mắt mở lớn hết cỡ, vẻ mặt hoàn toàn không thể tin tưởng được.

" Chào cậu. "

Phương Văn Văn môi run run, ngón tay run rẩy chỉ về Lâm Hoan Hi: " Hoan Hi.... Chị Hoan Hi? "

Lâm Hoan Hi hô hấp cứng lại: " Chú, sao chú lại gọi tên là chị? "

Chú....

Phương Văn Văn cảm thấy trái tim mình như bị một mũi tên bắn trúng.

Năm nay hắn vừa được mười tám tuổi, bởi vì chơi game suốt ngày suốt đêm, da có hơi tái xám, khuôn mặt cũng không được đẹp như bọn Tô Dục, thôi được rồi, người đứng đầu đội lão hóa một chút cũng không sao, nhưng cũng không đến nỗi gọi hắn là chú chứ?

" Tiên... Tiên nữ? "

Lâm Hoan Hi đồng ý với xưng hô này: " Ừ, cậu có thể gọi tôi như thế. "

Phương Văn Văn mí mắt giật giật: " Cái đó..... Cầu lông của chúng tôi bay vào sân sau của chị, có thể cho tôi vào lấy không? "

Lâm Hoan Hi nhớ tới xe hôm qua dừng ở cửa, như hiểu ra: " Các cậu chính là người mới dọn đến đúng không? "

" Đúng thế. "

" Được, vậy tôi đi lấy cho cậu. "

Phương Văn Văn thở phào nhẹ nhõm, đi theo sau Lâm Hoan Hi.

Cùng lúc đó, Cảnh Dịch cũng đi từ WC ra.

Khoảnh khắc đó, Phương Văn Văn cảm cầu lông chạm mặt với Cảnh Dịch.

" Cậu ấy tới nhặt cầu. "

Cảnh Dịch nhìn cầu lông dính đầy bụi trên tay hắn, không nói gì.

Phương Văn Văn lạnh cả sống lưng, nói một câu cảm ơn rồi chạy như gió ra ngoài.

Mẹ kiếp, Cảnh đại thần thật đáng sợ, khí thế đó khiến hắn nhớ tới lần bị Tô Dục đàn áp đến đáng sợ, quá giống nhau.

" Có phải có mấy cậu thanh niên mới chuyển tới bên cạnh không? "

Nghe thấy Lâm Hoan Hi hỏi như vậy, Cảnh Dịch lại nghĩ tới ngày hôm qua bị cắt ngang liền tức giận, mặt tối lại: " Em đã có gia đình của em, cho dù có đưa đến mấy cậu thiếu niên thì cũng không liên quan gì tới em. "

Về mặt anh nghiêm túc, giống như muốn nói " Anh không vui ", " Anh đang ghen đấy ".

Lâm Hoan Hi cảm thấy không vui, " Tôi cũng chỉ hỏi thôi, anh lớn như vậy rồi còn sao thế? Trước đây tôi chưa mắt trí thì đúng là mắt mù mới thích anh. "

Cô khẽ hừ một tiếng, quay lại bàn ngồi.

Cảnh Dịch giễu cợt nói: " Trên đời này phải có mấy triệu người mù đấy. "

" "

Cô nói không lại anh mà.

Lâm Hoan Hi tự nói với mình là phải tỉnh táo, để đối phó với người đàn ông bí ối này, cô chỉ có thể im lặng.

Cho nên...

Sao cô lại xui xẻo như vậy chứ, thế mà lại nhìn trùng tên đàn ông nhỏ mọn này.

Lâm Hoan Hi kìm nén, suy nghĩ đến khả năng hồng hạnh xuất tường.

*

Lấy được cầu Phương Văn Văn phát huy thiên phú chạy cự li dài lúc còn học trung học, chạy một mạch lên phòng huấn luyện trên tầng hai,

Thờ hỏn hển gào to: "Dục thần, thông tin lớn! "

Ngón tay trắng nõn của Tô Dục di chuyển cực nhanh trên bàn phím, ánh mắt cũng không nhìn hấn, chỉ nghe thấy giọng nữ phát ra từ loa máy tính.

"Double kill! "

"Triple kill! "

"Quadra kill! "

"Penta kill! "

< Chỗ này là thuật ngữ trong Liên Minh Huyền Thoại lần lượt là giết được 2, 3, 4, 5 người.>

Cuối cùng cũng đạt được Penta kill.

Tô Dục hơi nghiêng đầu: "Hả? "

Giọng nói lười biếng, thờ ơ.

"Bên cạnh có nữ thần của cậu."

"Ai cơ? "

Phương Văn Văn: "Lâm Hoan Hi."

Hấn không nói chuyện, nhưng những người khác lại kích động đến phát cuồng.

"Ồi chào! Thật hay giả đấy? "

"Lâm tỷ tỷ và ảnh đế Cảnh Dịch đang cùng một chỗ? "

Chúc Sơn liếc nhìn ADC* nhà mình, nói: "Sao lại thế được, Lâm tỷ tỷ là người đại diện của Cảnh Dịch, cũng không phải vợ của anh ta, sao lại ở cùng một chỗ chứ."

(*): ADC ở đây là chỉ Tô Dục hình như cậu bạn này chơi này LMHT giữ vai trò là ADC (Attack Damage Carry)

Bách Gia Dương hài hước nói: "Sao cậu biết được Lâm tỷ tỷ không phải là vợ của Cảnh Dịch? Nhờ đâu người ta ản hôn thì sao cũng không ai nói cho cậu."

Mấy người tranh luận không ngớt, Tô Dục vẫn luôn im lặng không nói lúc này mới tháo tai nghe xuống, rời khỏi ghế chơi game.

"Đi đâu thế Dục thần?"

Chúc Sơn trêu chọc nói: "Có lẽ là đi tìm Lâm tỷ tỷ xin chữ ký."

"Ừ, muốn xin chữ ký."

"....."

?????

Tô Dục quay về phòng, so với những đồng đội khác, phòng của hấn rất ngăn nắp sạch sẽ, đồ đạc xếp gọn gàng, trên bàn máy tính còn đặt một cây sen đá, được chăm sóc cẩn thận nên phát triển rất tốt, gần đầu giường treo một tấm poster, nhìn kỹ thì đó chính là Lâm Hoan Hi.

Trên poster Lâm Hoan Hi đứng trước bãi biển, toàn thân áo trắng, eo thon nhỏ chân dài, khuôn mặt như tranh vẽ, tấm poster này đã có từ lúc Lâm Hoan Hi đạt được danh hiệu Hoa Hậu Thành Phố, đến hôm nay cũng đã nhiều năm rồi.

Tô Dục là người hâm mộ của Lâm Hoan Hi, những bạn game của hắn cũng biết chuyện này, mà hắn cũng không giấu.

Cậu thiếu niên lấy cuốn sổ sạch sẽ trong ngăn kéo ra, cầm bút lên đi xuống tầng.

Mấy người kia túm tụm lại một góc chăm chú nhìn Tô Dục, giống như là đưa chiến sĩ ra chiến trường.

"Đi thật à...."

"Không đi thì không còn cơ hội gặp nữa đâu, Dục thân nhà các cậu năm mơ cũng muốn chụp ảnh chung cùng Lâm tỷ tỷ."

Phuong Văn Văn đột nhiên cảm khái: "Thật là si tình...."

"Làm như ngày mai Lâm tỷ tỷ cười hạc về trời không bằng...?"

"....."

*

Ánh nắng mùa xuân rất ấm áp, Tô Dục vài ngày không ra cửa bị ánh nắng làm nheo mắt.

Trong ánh nắng lốm đốm, hắn đột nhiên thấy một bóng dáng đang đi về bên này.

Cô như đón nắng, không nhìn rõ mặt, khoe miệng như đang tươi cười, một nụ cười ấm áp.

Tô Dục đột nhiên thấy lo lắng, nắm chặt cuốn sổ không biết phải làm gì.

Lâm Hoan Hi ném túi rác trên tay vào thùng rác, đang muốn vào nhà, thấy có người nhìn mình, vừa nghiêng đầu, đã đối mặt với ánh mắt trong veo của thiếu niên.

Dáng Tô Dục được coi là đẹp, đôi mắt trong suốt sạch sẽ, vì vậy cô lại nhìn lâu hơn.

Đang chuẩn bị bước đi, Tô Dục chợt gọi cô lại: "Xin chờ một chút."

Âm thanh nhỏ bé của thiếu niên hơi run, cố gắng che giấu sự khẩn trương trong lòng.

"Cậu gọi tôi?"

"Ừ."

"Có chuyện gì thế?"

Tô Dục tiến lên mấy bước, hắn cao hơn Lâm Hoan Hi một cái đầu, ánh mắt đang nhìn cô: "Chào chị, tôi là Tô Dục."

Tô Dục đột nhiên tự giới thiệu khiến Lâm Hoan Hi không hiểu gì đang diễn ra.

"Lúc này có một nam sinh vào sân sau lấy cầu chị có nhớ không?"

"Nhớ chứ."

Tô Dục sắc mặt không đổi tim không đập nhanh nói dối: "Cậu ấy là người hâm mộ của chị."

Lâm Hoan Hi ngây người hai giây: ".... Há?"

"Tôi là đội trưởng của cậu ấy, cậu ấy ngại không dám xin chữ ký chị, cho nên nhờ tôi đi."

Lâm Hoan Hi dùng ngón tay chỉ vào mình: "Tôi sao? Kí tên?"

"Ừ."

"Cậu ấy muốn lâu rồi, cho nên..."

Lâm Hoan Hi bị ký tên đột nhiên có cảm giác rất tự hào như "Tôi là một doanh nhân", lập tức cười cười đồng ý: "Có thể chứ, cậu đưa giấy bút cho tôi, nhưng có thể chữ tôi hơi xấu đấy."

"Không có việc gì."

Lâm Hoan Hi nhận giấy bút, cúi đầu nghiêm túc viết tên mình lên quyển sổ.

Ánh nắng chiếu lên đỉnh đầu cô, những sợi tóc nhỏ bay bay dính lên mặt.

Tô Dục thấy lông mi cô roi rung, từng nhịp từng nhịp, giống như là cánh ve vẫy vẫy trong trái tim hắn, nhỏ bé mà ngửa ngửa, lại lấp đầy trái tim hắn.

"Được rồi."

"Cảm ơn."

Tô Dục cẩn thận cảm quyền sở, nhìn theo cô đi vào nhà bên cạnh, sau đó, hắn cũng xoay người rời đi.

"Đạt được ước muốn rồi chứ? "

"Cho tao xem chữ ký Lâm tỷ tỷ nào? "

"Này này, Lâm tỷ tỷ xinh thật, đã nói gần quan được ban lộc, Dục thần mau theo đuổi đi "

Đối mặt với việc đồng đội trên chóc, Tô Dục không hề để ý, hắn coi quyền sở như bảo bối ôm vào trong ngực, đi qua mấy thiếu niên ngốc nghếch đi lên tầng hai.

Mấy người méo miệng, mọi người tản ra ai nên làm gì thì làm việc đó.

*

Biết mấy được mấy em trai hâm mộ Lâm Hoan Hi duyên dáng đi vào cửa, không đợi cô hài lòng được vài giây, chỉ thấy Cảnh Dịch về mặt u ám.

Lâm Hoan Hi rút cổ, đột nhiên chột dạ: "Tôi đi đổ rác."

"Nếu như em không nói, anh còn tưởng em chạy trốn."

Lâm Hoan Hi: "Tôi là loại người như vậy sao? "

"Không sai, chính là như vậy."

Trả lời không do dự.

Cảnh Dịch nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Tô Dục muốn xin chữ ký em? "

Lâm Hoan Hi ngạc nhiên: "Anh biết cậu ấy? "

"Cha cậu ấy mở bất động sản. Trước kia anh đã gặp mấy lần."

"...."

Vậy mà lại là phú nhị đại..

"Cậu ấy xin hộ bạn mình."

"Bạn mình? " Cảnh Dịch cười nhạo: "Lời nói như vậy cũng chỉ có thể lừa được em."

"Tiểu tử kia có tâm tư khác với em, em cách xa cậu ta một chút."

Nói xong, Cảnh Dịch lại tiếp tục nhìn màn hình máy tính.

"Anh nói cho rõ ràng đi, cái gì mà có tâm tư khác? " Lâm Hoan Hi đi đến cạnh anh, đẩy một cái vào tay anh: "Anh nói đi."

Cảnh Dịch về mặt không thay đổi: "Anh dựa vào cái mà phải nói cho em biết thông tin về tình địch của mình."

Lâm Hoan Hi suy nghĩ một trăm loại lý do, dịch lại gần hơn một chút, cẩn thận hỏi: "Cảnh tiên sinh, có phải anh ghen không? "

"Đúng vậy, anh ghen đấy. Điều kiện là thân thể của vợ anh, nếu không.... anh vĩnh viễn không tha thứ cho em."

Cô cũng chỉ ký tên thôi, cũng không phải làm ra chuyện tày trời không thể tha thứ gì.

Lâm Hoan Hi đá một cước vào chân anh: "Ban ngày ban mặt mà nghĩ đẹp nhĩ, mơ đi."

Nói xong, Lâm Hoan Hi không nói chuyện cùng anh nữa, tiếp tục đọc những câu mà phóng viên có thể hỏi.

Căng chân hơi đau, Cảnh Dịch không chiếm được tin nghi có hơi đáng tiếc, anh nghĩ, mình có nên chuyển nhà không?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Edit: Lam Nhi Nam

Thứ hai.

Toàn đội của Cảnh Dịch tập trung tại nhà anh.

Mọi người chọn cho Lâm Hoan Hi áo sơ mi trắng phối với váy đuôi cá ngắn vừa tôn lên sự xinh đẹp nhưng không làm mất vẻ thông minh của cô, một bên lại vấn tóc màu xám tro của Lâm Hoan Hi lên, hộp bảo lần này không quá quan trọng, chỉ cần trang điểm nhẹ là được.

Trang điểm xong, thợ trang điểm liền mang đồ trang sức lên cho Lâm Hoan Hi, tất cả đã hoàn tất.

"Cô Cảnh, cô hài lòng không?"

Trong gương, Lâm Hoan Hi xinh đẹp mê người, khí chất thành thục.

Không đợi Lâm Hoan Hi gật đầu, Cảnh Dịch một mực yên lặng nãy giờ đột nhiên mở miệng: "Tháo khuyên tai và dây chuyền ra đi."

Lâm Hoan Hi sờ lên khuyên tai pha lê xinh đẹp: "Vì sao?"

"Em hoá trang thành bệnh nhân mới khoẻ lại, như vậy ký giả sẽ không đành lòng làm khó dễ em, tháo tóc xuống đi."

Nghe rất có đạo lý.

Lâm Hoan Hi lưu luyến gỡ khuyên tai và vòng cổ xuống, thợ trang điểm giúp cô tháo dây cột tóc ra, bây giờ tóc cô nhu thuận xoa trên vai, ánh mắt sạch sẽ nhìn vào gương, như sinh viên vừa vào trường.

"Em cứ dùng ánh mắt ấy mà nhìn phóng viên."

"Ánh mắt gì?"

"Ánh mắt đáng thương." Nói xong, Cảnh Dịch vỗ vỗ đầu cô, đỡ Lâm Hoan Hi đứng dậy.

Bên ngoài phòng ánh dương dịu dàng, Lâm Hoan Hi đeo kính râm, che hơn phân nửa gò má khéo léo của cô.

Ánh mắt đảo qua, sát vách có vài người thiếu niên bước ra cửa.

Bọn họ mặc đồng phục màu đen và trắng, cười cười nói nói, cả người tràn đầy hơi thở của thanh xuân.

Lâm Hoan Hi có chút khó chịu, mới đây cô còn là một học sinh trung học đáng yêu, vậy mà vừa mở mắt, đã biến thành một người phụ nữ chừng chạc đã lập gia đình.

Phát hiện tầm mắt của Lâm Hoan Hi, mấy người thiếu niên cũng nhìn sang bên này.

Có vài người nói khẽ vào tai Tô Dục, vành tai thiếu niên trắng nõn bỗng đỏ lên, đầu cúi xuống không nói một lời bước lên xe buýt.

"Dịch ca, hình như bọn họ là chiến đội WA."

Trợ lý của anh là một người chơi LOL lâu năm, vừa nhìn qua đã nhận ra nhóm người ấy là một chiến đội chuyên nghiệp.

"WA là cái gì?"

Trợ lý biết Lâm Hoan Hi không chú ý cái này, liền giải thích: "Bọn họ là một chiến đội ký hợp đồng dưới cờ Thiên Tản, chiến đội WA vốn là một chiến đội lão luyện, thế nhưng kinh tế sa sút, mấy năm trước cánh cửa thi đấu thể giới mà cũng không bước vào được. Sau này Tô Dục gia nhập WA, cha Tô Dục sợ con trai buồn, đã đầu tư không ít tiền của, WA nhờ vậy mà thay máu, bọn họ năm nay là một chiến đội bí ẩn, có hi vọng tiến giết tới chung kết."

Lâm Hoan Hi nghe không hiểu lắm, mơ hồ nghĩ mấy tiểu tử đó đều là những người không tầm thường, nhất thời đối với bọn họ cúi đầu khâm phục.

"Cô Cảnh, chúng ta bị muộn rồi."

Tay Cảnh Dịch đột nhiên đặt lên hông Lâm Hoan Hi, cô theo phản xạ liền tránh khỏi móng vuốt của Cảnh Dịch, cúi người lên xe.

Xe buýt chở chiến đội WA vẫn chưa đi, mấy người bọn họ lén lút nhìn ra phía ngoài, tầm mắt dõi theo chiếc xe bảo mẫu màu đen đi xa, Chúc Sơn đẩy Phuong Văn Văn bên cạnh: "Cậu vừa thấy gì không? Cảnh ảnh để đặt tay bên hông Lâm tỷ tỷ."

Phuong Văn Văn trả lời: "Thấy, Lâm tỷ tỷ đẩy ra."

"Điều này nói lên điều gì..."

Bách Gia Dương nói tiếp: "Quy tắc ngầm vòng giải trí."

Nói xong, mấy người họ ăn ý nhìn về mặt của Tô Dục.

Tô Dục dựa người vào ghế, đeo tai nghe, nhắm hai mắt như không nghe thấy chuyện xảy ra bên ngoài cửa sổ.

Chúc Sơn kêu than, không thấy thú vị, lấy điện thoại ra chơi trò chơi.

*

Đến nơi làm việc của Cảnh Dịch, các phóng viên đã đang đứng bên trong chờ đợi.

Vừa tiến vào đại sảnh, nội tâm Lâm Hoan Hi không khỏi khẩn trương, cô cúi đầu, không dám nhìn vào tầm mắt của mọi người, âm thầm đọc thầm lại kịch bản Cảnh Dịch đã viết, rõ ràng là đã học thuộc, nhưng thời khắc này trong đầu của Lâm Hoan Hi trống rỗng.

Che chở cô vào trong thang máy, ấn vào số 7.

Trong thang máy, ngoại trừ Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi thì chỉ có trợ lý tiểu Lâm.

Khoé mắt Cảnh Dịch lướt qua gương mặt cô, sắc mặt cô hơi tái nhợt, trán phủ một lớp mồ hôi mỏng, ánh mắt rời rạc, nghĩ thôi cũng biết cô đang rơi vào trạng thái thấp thòm bất an.

"Trợ lý Lâm."

"Dạ."

"Dây giày của cậu bị tuột."

Nghe vậy, cậu xoay người lại kiểm tra.

Cùng lúc đó, Cảnh Dịch tiến đến bên tai Lâm Hoan Hi hôn nhẹ lên vành tai cô.

Hơi thở anh bỗng nhiên ập đến, vành tai nhạy cảm của cô hiện lên một tầng hồng nhạt.

"Đừng sợ, có anh."

Lâm Hoan Hi che lỗ tai lại trùng mắt nhìn anh, thấy mặt anh mang ý cười, hiển nhiên vì phản ứng của cô mà vui vẻ.

"Em hôm nay mang giày da."

Cảnh Dịch mặt không đỏ, tim không đập nhanh nói: "Vậy thì tôi hoa mắt rồi."

Đing.

Thang máy đến tầng 7.

Lâm Hoan Hi hít sâu mấy hơi, rất nhanh nắm tay lại đi vào gian phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1 /

Edit: Lam Nhi Nam, Cải Xanh

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nhìn một vòng toàn những gương mặt xa lạ và ống kính máy ảnh loé lên liên tục, thì Lâm Hoan Hi không thể không khẩn trương.

Cô nắm chặt góc tay áo của Cảnh Dịch, bước đi cứng ngắc.

Cảnh Dịch đỡ Lâm Hoan Hi ngồi xuống sofa mềm mại, về mặt ung dung.

Lâm Hoan Hi ngồi khép hai chân, sống mũi thẳng, ánh mắt tự do không nhìn vào máy ảnh.

Phóng viên cẩn thận phát hiện thấy người phụ giỏi giang lại có chút mạnh mẽ này vậy mà lại đồ mồ hôi lạnh. Tức khắc, ánh mắt nhìn cô có chút đồng tình, tai nạn xe cộ lần này thật sự ảnh hưởng rất lớn tới cô.

"Rất xin lỗi, đã để mọi người đợi lâu." Cảnh Dịch lên tiếng đầu tiên, "Có điều gì cứ hỏi, nhưng không thể kéo dài thời gian, thân thể Hoan Hi còn chưa khoẻ hẳn."

"Được, chúng ta bắt đầu thôi."

"Ừ." Cảnh Dịch gật đầu, nhìn sang Lâm Hoan Hi, thấy vẻ mặt cô hoảng hốt, Cảnh Dịch nhẹ nhàng bấm lên bàn tay cô.

Lâm Hoan Hi hoàn hồn nhìn về phía phóng viên, cười nói: "Tôi đang nghe."

"Từ lúc xảy ra tai nạn xe cộ đến nay đã là một khoảng thời gian dài, mọi người đều muốn biết tình trạng thân thể bây giờ của cô, thế nhưng công ty vẫn không cùng truyền thông tiết lộ bất kỳ tình huống gì của cô."

Vấn đề này lúc trước Cảnh Dịch đã nghĩ, Lâm Hoan Hi đã sớm thuộc lòng.

"Đầu tiên rất cảm ơn các bạn phóng viên đã quan tâm, ngoài những vết thương ngoài da, bản thân tôi không có gì đáng ngại, tin rằng không lâu sau có thể quay lại vị trí của mình."

"Trong thời gian cô nằm viện, Cảnh Dịch cũng đã rời lịch trình xuống, xin hỏi có phải anh ấy vẫn luôn ở bệnh viện chăm sóc cô? Hay là đang xử lý chuyện khác."

Lâm Hoan Hi nói: "Vấn đề này thì anh phải hỏi Cảnh Dịch rồi."

Cảnh Dịch viết câu trả lời về vấn đề này là [Vấn đề này thì anh hãy hỏi Cảnh Dịch của chúng ta], nhưng Lâm Hoan Hi tính lược đi hai từ rất quan trọng [chúng ta], tâm tình anh liền không thoải mái.

"Hoan Hi bình thường rất quan tâm tôi, cô ấy như một người nhà rất quan trọng, gặp chuyện không may tôi đương nhiên nên ở bên cô ấy chăm sóc cô ấy."

Quan hệ hai người thật sự tương đối tốt, bình thường phóng viên cũng không chụp được ảnh có hành động nào vượt rào, hiển nhiên cho rằng Cảnh Dịch nói người nhà là người nhà thông thường, vẫn không liên tưởng đến mặt khác.

Liên tục hỏi mấy câu hỏi sau đó, Lâm Hoan Hi sắp không chịu đựng nổi, Cảnh Dịch chỉ viết một trang giấy, cô đều trả lời xong hết rồi, cũng chưa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng phóng viên không có ý định dừng lại.

Nghĩ vậy, Lâm Hoan Hi hướng ánh mắt cầu cứu Cảnh Dịch.

"Cuối cùng tôi còn muốn hỏi Hoan Hi một chuyện rất quan trọng."

"..."

Vẫn còn.

Ngực Lâm Hoan Hi thấp thỏm, trên mặt vẫn duy trì sự bình tĩnh: "Mời nói."

"Trên mạng có người nói cô và Vu Tử Khương từng có tranh chấp về tình cảm, bởi vì cô đi tìm người khác, vì thế mà cậu ta tìm cách hại cô, cô thấy thế nào về những bình luận trên?"

Vu Tử Khương...

Lâm Hoan Hi cảm thấy dường như cái tên này có hơi quen thuộc, suy nghĩ một lúc, hình như là học đệ của cô, bởi vì có tướng mạo xuất sắc, nhập học lớp 10 không lâu thì hút được không ít người theo đuổi.

Cô không biết trả lời vấn đề này như thế nào, lần thứ hai đưa mắt nhìn sang Cảnh Dịch.

Anh cho cô một ánh mắt an tâm, nói: "Hoan Hi vẫn còn bên cạnh tôi, hoàn toàn không có thời gian nói chuyện yêu đương, xin đừng tin những tin tức giả dối này, lần này tai nạn xe cô đều là ngoài ý muốn, cũng mong mọi người để an toàn thì không nên uống rượu khi lái xe."

Xong xuôi, thật sự là phóng viên không hỏi thêm nữa.

Đang lúc Lâm Hoan Hi thở phào nhẹ nhõm có ý định về nhà, thì phóng viên nhìn Cảnh Dịch với ánh mắt trêu tức đứng lên.

"Còn Cảnh tiên sinh thì sao? Trước kia anh chưa từng tiết lộ tình cảm cá nhân của mình, chúng tôi hiện tại rất muốn biết mối tình đầu của anh bây giờ như thế nào?"

"Mối tình đầu à..." Cảnh Dịch đảo mắt một vòng trên người Lâm Hoan Hi, nhanh chóng thu lại ánh mắt, nhẹ giọng mở miệng, "Cô ấy kết hôn rồi, cuộc sống trôi qua cũng hạnh phúc."

Nghe xong, mọi người có chút tiếc nuối.

Rốt cuộc thì kiểu đàn ông như thế nào mà có thể so với Cảnh Dịch chứ? Người như Cảnh Dịch muốn tiền có tiền, tướng mạo có tướng mạo mà còn thất tình, bọn họ hà, đừng nói nữa...

Hợp báo với ký giả kết thúc mỹ mãn, Cảnh Dịch che chở Lâm Hoan Hi bước ra khỏi cửa.

Trên xe, cô rất tò mò hỏi Cảnh Dịch: "Anh có mối tình đầu à?"

"Có." Cảnh Dịch lấy điện thoại đi động ra, mở ra công việc cần xử lý, nhìn thấy như đã lâu chưa làm việc.

Lâm Hoan Hi hăng hái: "Thật sự đã kết hôn rồi?"

Cảnh Dịch vẫn kiệm lời như trước: "Ừ."

"Chồng cô ấy thế nào?"

"Rất đẹp."

Lâm Hoan Hi mắt sáng rực lên: "Đẹp bằng anh không?"

Cảnh Dịch tay đang lướt trên màn hình hơi dừng lại, ghé mắt nhìn cô: "Em thừa nhận bộ dáng anh đẹp trai?"

Vậy mà Lâm Hoan Hi cũng thân nhiên, gật đầu: "Anh đẹp chứ, nhưng quá già rồi, tôi thích loại con trai cười rộ lên ầm ập."

Nghe xong, khoe miệng nhếch lên lần thứ hai của anh có chút trầm xuống.

Lâm Hoan Hi thấy cảnh Dịch không nói lời nào, vội vàng dịch lại gần anh, về mặt tò mò: "Anh nói một chút về bạn gái trước kia của anh đi, người bạn gái đó là người như thế nào?"

Cảnh Dịch không ngần đầu: "Cô ấy à... Cô ấy vừa mới nói thích loại con trai cười rộ lên ầm ập, thật đáng tiếc, tôi quá già rồi, không xứng với cô ấy."

Lâm Hoan Hi: "..."

Lâm Hoan Hi: "....."

Lâm Hoan Hi: "....."

Tài xế ngồi ở phía trước nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện cũng không nhịn được cười thành tiếng, Lâm Hoan Hi trạng thái hăng hái nhanh chóng biến mất, cẩn thận dịch ra, khôn khéo mà ngồi yên.

Đến khi xe vững vàng chạy thì Cảnh Dịch đột nhiên nghe được tiếng nói nho nhỏ của cô:

"Thực ra anh lớn lên không già..."

Mắt phượng của Cảnh Dịch hơi cong lên, dưới mi mắt con ngươi ánh lên sự vui vẻ và tình cảm dịu dàng.

*

Nội dung phỏng vấn rất nhanh được đăng lên TV và internet, đây là lần đầu tiên Lâm Hoan Hi thấy mặt mình ở trên TV.

Trong ống kính Lâm Hoan Hi gầy yếu, bởi vì khẩn trương mà anh mắt của cô hơi lay động nhưng xét theo tình cảnh lúc này lại suy thành do tai nạn xe cô nên bộ dáng suy yếu, theo Cảnh Dịch nói thì đó là đáng về tràn ngập sự đau buồn.

Cô ngồi rất thẳng, lúc nói chuyện mắt cô nhìn phóng viên, âm thanh nhẹ nhàng, không giống như lúc trước.

Lâm Hoan Hi lên Weibo, trong nháy mắt nhận được hàng chục ngàn lượt tag* và bình luận, cô tùy ý lướt xem, phát hiện có rất nhiều người có tích V vàng, ngoài Trang Phong ra, thì không quen một ai.

(*) *nguyên văn là <艾特> đây là ký tự @, ở weibo hay facebook cũng thường dùng để nhắc tới người một người nào đó.*

[Hoan Hi mau chóng khoe lại nhé, bộ dáng yếu ớt thật đáng thương.[khóc]]

???

Không phải là cô suy yếu mà, rõ ràng là hồi hộp và sợ.

[Trọng điểm là A Cảnh của tôi có bạn gái mới tình đầu a!! Không ai 8 một chút sao?]

[Tôi mặc kệ, CP thần kỳ muôn năm không lay được! Cảnh Dịch là của Hoan Hi, không chấp nhận phản bác!]

[CP thần kỳ của các người vì sao lại gọi là CP thần kỳ trong lòng không nghĩ đến B sao? Muốn hai người ở cùng một chỗ so với gặp quỷ còn khó khăn hơn.]

Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch được đăng CP đặt cho tên là CP thần kỳ, vốn là lấy một chữ trong tên của hai người. Kết quả lại phát hiện... đôi này ở trước ông kính luôn vững như cầu*, mặt không chút thay đổi, luôn giải quyết việc chung, không có một ít đường nào có thể ăn, sau đó có người nói, khả năng thấy được hiện tượng siêu nhiên so với việc Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch cùng một chỗ còn cao hơn, đăng CP nghe xong, chỉ đơn giản là đổi tên thành thần kỳ.

(*): *chỉ những người chứng chạc*

[Nhờ tiếng khóc của chúng ta mà CP cũng đã nảy mầm, [hai cầu]]

[Thật ra tôi thấy hai người này rất xứng đôi, không chừng bọn họ đã kết hôn chỉ là chúng ta không biết mà thôi...]

[Ha ha ha, lâu trên kể chuyện tiểu lâm rất buồn cười đấy.]

[Xin lỗi, tôi đứng ở CP Tiên Dục*, trong giới game này ai cũng biết Tô Dục là fan nào tàn của Hoan Hi, rất đáng yêu đó.]

(*) *giải thích một chút tên cp này thì nguyên văn là 洗浴/tiên dục, trong tên CP thì 洗/xǐ là bộ Thủy còn tên Lâm Hoan Hi là 喜/xǐ trong bộ Khẩu. (Mong rằng tui không giải thích sai)*

[Lâu trên, tôi cũng theo CP này! Tiểu Lang Cầu x Ngự Tỷ, rất tuyệt.]

[Trứng cá muối và Lâm tỷ cũng đáng yêu aaa!!! Nghe nói hai người là bạn học cao trung, xa cách lâu ngày gặp lại quá đáng yêu!!! Điều quan trọng là Trứng cá muối cũng là Tiểu Lang Cầu.]

Nói một hồi, một đám người đẩy chuyện CP lên top, tiếp đón một hồi tình phong huyết vũ.

Cảnh Dịch đứng lúc đi tới bên cạnh Lâm Hoan Hi cũng thấy được bình luận này, lòng mày anh hơi nhăn lại, cũng bắt đầu lên weibo đã là không vào, đăng trạng thái.

[Cảnh Dịch V: Hoan Hi nhà chúng ta thích đàn ông trưởng thành quyến rũ.]

Nam thần lặn lâu ngày đột nhiên đăng weibo, không ngờ nội dung lại là về người đại diện nhà chúng ta?

Trong nháy mắt như kích thích hàng con sóng ngầm, dẫn tới việc dân mạng mơ tưởng viễn vông.

Lâm Hoan Hi liếc nhìn Cảnh Dịch, cũng đăng weibo.

[L Hoan Hi: Tôi thích ánh mặt trời đáng yêu.]

Đăng xong, Lâm Hoan Hi khiêu khích cười cười nhìn Cảnh Dịch.

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

Cảnh Dịch đi mở cửa, đứng ngoài cửa là người lùn mập quen thuộc, đang đàn độn cười với anh.

"Có chuyện gì sao?"

"Chúng tôi đã thắng một trận thi đấu, chuẩn bị ăn đồ nướng, muốn hỏi xem Lâm tỷ tỷ có tới không." Chúc Sơn cười hi hi.

Cảnh Dịch không suy nghĩ mà từ chối luôn: "Xin lỗi, cô ấy không đi."

Cảnh Dịch đang chuẩn bị đóng cửa, Lâm Hoan Hi ở trong nghe được có người nói chuyện liền chạy ra.

"Có chuyện gì thế?"

Chúc Sơn nghiêng đầu nhìn Lâm Hoan Hi, nhắc lại: "Chúng tôi vừa thắng một trận thi đấu, muốn mời Lâm tỷ tỷ ăn đồ nướng."

"Được chứ." Lâm Hoan Hi sáng khoái đồng ý, "Đúng lúc tôi đang buồn bực, phải đi thôi."

Thấy Lâm Hoan Hi đồng ý, Chúc Sơn thăm hỏi hai ngón tay.

Cảnh Dịch chân mày nhíu chặt, vẻ mặt không đồng ý, thấy cô thích thú như vậy, ngoài miệng cũng không nói gì để ngăn cản.

Từ khi ra viện Lâm Hoan Hi vẫn luôn ở trong nhà dưỡng bệnh, cũng không đi dạo, phỏng chừng là thật sự buồn bực, còn nữa, cô mất đi trí nhớ tám năm trước, ở cùng anh cũng không nói được gì, đoán rằng muốn cùng đứa trẻ chơi đùa.

Đúng lúc Cảnh Dịch muốn Lâm Hoan Hi đi giải sầu, nhưng cũng không muốn lão bà nhà mình cùng một đám thiếu niên tuổi xuân ở cùng nhau.

Suy xét một lúc, Cảnh Dịch nhìn về phía Chúc Sơn: "Không ngại nhiều thêm một người là tôi chứ?"

Mẹ nó!

Ảnh đế cũng đi à??

Chúc Sơn cảm thấy bối rối.

Tổ chức chỉ cho hắn mời Lâm tỷ tỷ, cũng không nói mời Cảnh Dịch đại thần, nhưng người ta cũng đã lên tiếng, nếu như từ chối mà bị nhớ nhung thì làm sao bây giờ.

Chúc Sơn cười nhạt nói: "Không đâu... Không có chuyện gì, nhiều người càng náo nhiệt mà..."

"Chờ chúng tôi sửa soạn một lúc rồi qua."

"Được được."

Ra đầu tay, Chúc Sơn chạy nhanh như chớp tới bên sát vách.

Cảnh Dịch tựa lên cửa: "Anh đi cùng em, vui không?"

"Người ta chỉ mời tôi, cũng không mời anh."

Cảnh Dịch nói: "Vợ tung chồng húng."

"..."

Tuy nói là mời, nhưng Cảnh Dịch cũng không ăn uống chùa, anh lấy hai bình rượu thượng hạng từ quầy bar xuống, lại bảo Lâm Hoan Hi lấy một ít đồ ăn vặt, lúc này mới thông thả đi.

"Một lúc nữa anh đừng quá nghiêm túc." ấn chuông cửa, Lâm Hoan Hi dịch gần vào Cảnh Dịch nhỏ giọng thì thầm.

Cảnh Dịch cảm thấy không hài lòng: "Anh cảm thấy anh rất hòa nhã dễ gần."

"Nói ra những lời này mà anh không thấy đau lòng à?"

Cảnh Dịch bắt chước giọng nói Lâm Hoan Hi thường ngày: "Tiểu tiên nam không cần lương tâm."

Lâm Hoan Hi á khẩu không trả lời được.

Đúng lúc này cửa mở.

Phương Văn Văn thân thiết gọi một tiếng: "Hoan Hi tỷ tỷ." nhưng khi ánh mắt dừng lại trên người Cảnh Dịch, vẻ mặt lại cứng ngắc: "Cảnh ảnh đế."

"Gọi Cảnh Dịch là được rồi."

Anh như thân quen lách qua Phương Văn Văn mà đi vào trong phòng.

Phòng khách cũng không loạn như Cảnh Dịch đã tưởng tượng, nhưng cũng không thể nói là ngăn nắp sạch sẽ, đồ dùng bày biện tùy ý, không theo quy luật gì.

Anh đưa rượu vang trên tay cho Phương Văn Văn, giận dỗi nói: "Quà gặp mặt."

Bình này nhìn bao bì đã biết là giá trị không nhỏ, Phương Văn Văn sắc mặt nóng lên: "Cái này...hay là thôi đi?"

"Quà nhỏ thôi, cầm đi!"

"..."

Đây không phải là vấn đề về lễ vật được không! Có nhà ai ăn đồ nướng mà uống rượu vang có giá trị sáu số không!!!

Phương Văn Văn cũng không dám nói lại Cảnh Dịch, cẩn thận từng li từng tí đặt rượu vang vào phòng bếp, sau đó dán một tờ giấy ghi chú, trên đó viết [Vật phẩm quý giá, xin đừng động vào], viết xong rồi, mới yên tâm đi ra.

"Mọi người đều đang ở sân sau, Cảnh ảnh đế và Lâm tỷ tỷ đi thôi!"

Hai người theo Phương Văn Văn đi tới sân sau.

Mấy người thiếu niên đã chuẩn bị tốt giá nướng, trên mặt bày gia vị và bia xếp gọn gàng.

Dưới ánh hoàng hôn, không khí rất tốt.

Thấy mấy chàng trai tụm lại nướng thịt, Cảnh Dịch thờ dãi cảm thấy mình đã già.

"Lâm tỷ tỷ, chị đến rồi à."

Lâm Hoan Hi nhìn về phía giọng nói vừa vang lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của cậu thiếu niên, ánh mắt của hắn xa xôi như những ngọn núi và tuyết, nhưng sự xa lạnh lại đi kèm với sự lạnh lùng và độc đáo của tuổi trẻ.

Lâm Hoan Hi cười hữu nghị với hắn, Tô Dục hơi sững sờ, tay cầm que xiên đột nhiên run rẩy.

Bách Gia Dương nói vào tai Tô Dục: "Không nói gì sao?"

"Nói cái gì?"

"Vất vả lắm mới thấy Lâm tỷ tỷ, không chuẩn bị bồi dưỡng tình cảm sao?"

Tô Dục mím môi trầm mặc, động tác xâu thịt vào que xiên cũng cẩn thận.

"Đây là mang cho mọi người." Lâm Hi Hi đưa hộp đồ ăn vặt qua.

Chúc Sơn nhận lấy hộp, chỉ vào từng đồng đội giới thiệu với Lâm Hoan Hi: "Lâm tỷ tỷ, những người này chị đều không quen, em giới thiệu cho chị nhé."

Hắn chỉ vào Bách Gia Dương: "Đây là Bách Gia Dương, ADC của đội chúng em, người đeo kính kia là Từ Thế Long, á chủ bài pháp sư." Hắn cười ngại, "Tên em là Chúc Sơn, phụ trợ muôn năm, a đúng rồi..."

Nói rồi, Chúc Sơn chỉ vào Tô Dục: "Tiểu tử kia là đội trưởng Tô Dục của chúng em, chị không biết đâu, hắn rất thích chị, nằm mơ cũng thấy chị..."

"Chúc Sơn." Từ Thế Long gọi hắn, ý bảo hắn cầm miệng.

Con người trong mắt Chúc Sơn chuyển động: "Chúng em còn có huấn luyện viên Phùng, anh ấy về với ông bà rồi, hai ngày nữa mới lên."

Lâm Hoan Hi nghe không hiểu pháp sư và phụ trợ là gì, nhưng tên đều nhớ.

Lúc này, Bách Gia Dương đột nhiên nói: "Lâm tỷ tỷ, có thể giúp em xâu thịt không? Em muốn đi WC!"

Nói xong còn đập nhẹ vào chân Tô Dục.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Edit: Cải Xanh

Lâm Hoan Hi đang muốn đồng ý, Cảnh Dịch đứng bên cạnh cô đã lên tiếng trước: "Đề tôi đi. Sức khỏe cô ấy chưa tốt, không thể làm việc nặng."

Làm việc nặng?

Cảnh tiên sinh có phải hiểu lầm gì không?

Anh xắn hai tay áo lên, thông thả bước đến cạnh Tô Dục, dưới ánh mắt kỳ lạ của Phương Văn Văn nhận que xiên, cầm lấy xâu thịt đi nướng.

Tô Dục cũng không tính là thấp, nhưng hần đứng cạnh Cảnh Dịch lại như lùn đi, Tô Dục về mặt tự nhiên dịch sang một bên, nói ra khoảng cách giữa hai người.

Chúc Sơn kéo đến một cái ghế, ân cần nói: "Lâm tỷ tỷ mau ngồi đi."

"Cảm ơn."

Nói cảm ơn xong, Lâm Hoan Hi ngồi xuống lẳng lặng nhìn Cảnh Dịch đang nướng thịt ở bên kia.

Động tác của anh rất thuần thục, đầu tiên quét một lớp nước sốt, rồi đến mật ong, khéo léo lật nướng, sau đó lại quét gia vị, trong phút chốc, bên ngoài xâu thịt nướng vàng óng.

Mấy người Bách Gia Dương nhìn mà ngẩn người, nhao nhao giơ ngón cái lên: "Lợi hại quá, Cảnh ảnh đế, tôi còn tưởng rằng người như anh chỉ biết ăn thôi."

Loại khen ngợi kiểu này không hề khiến Cảnh Dịch vui vẻ, ngược lại chỉ cảm thấy có hơi buồn rầu.

Bình thường Lâm Hoan Hi rất ít xuống bếp, mỗi ngày đi làm về đều nằm trên ghế sofa kêu than, miệng cô lại gian xảo nói không thích đi làm đồ ăn, Cảnh Dịch cũng không có biện pháp, chỉ có thể tự mình ra tay, mới được cơm no áo ấm.

Ban ngày anh áo mũ chỉnh tề, là ảnh đế mà vạn người kính ngưỡng, buổi tối anh lại chịu một nhọc để lấp đầy bụng người yêu.

Thỉnh thoảng anh cũng muốn Lâm Hoan Hi làm cho mình một bữa cơm, nhưng đối phương mỗi lần đều làm nũng rồi lại sử dụng mỹ nhân kế, khiến Cảnh Dịch một biện pháp từ chối cũng không có.

"Cho nên nói đàn ông phải biết nấu cơm, nếu không... làm sao mà theo đuổi con gái."

Cảnh Dịch liếc mắt nhìn Chúc Sơn, nói sâu xa: "Lời cậu nói, cũng không đúng."

"...."

Lặng im vài giây, mấy người đều bật cười thành tiếng.

Phương Văn Văn: "Đúng đấy, gương mặt cậu như thế, đừng nói là nấu cơm, cho dù có toàn năng cũng không có cô em nào đến tìm cậu."

"Văn Tử nói rất đúng, người xấu là một cái tội."

"Cút xuống địa ngục đi!"

Chúc Sơn giơ tay lên giả vờ muốn đánh, lại nghĩ đến Lâm Hoan Hi còn ở đây, cuối cùng lại ngưng ngừng hạ tay xuống.

Thấy cánh gà đã nướng sắp xong, Cảnh Dịch dùng khăn giấy bọc que xiên lại đưa cho Lâm Hoan Hi: "Cẩn thận nóng đấy."

Nhìn cảnh này, Chúc Sơn không nhịn được lại nói: "Cảnh ảnh đế đối xử với Lâm tỷ tỷ tốt thật, bạn trai của Lâm tỷ tỷ không ăn đấm chưa sao?"

Hần hỏi như vậy là muốn thăm dò xem Lâm Hoan Hi còn độc thân hay không, tiện tranh thủ cơ hội tốt cho anh em.

Nghe thấy thế, Tô Dục vẫn im lặng giật giật mí mắt, không biết vô tình hay cố ý nhìn sang bên này.

Cảnh Dịch sao lại không biết suy nghĩ của đám người trẻ tuổi này chứ, anh nhẹ giọng nói: "Cậu nên hỏi chồng cô ấy có nổi máu ghen hay không."

Chúc Sơn sợ đến run rẩy: "Hà?"

Cảnh Dịch khẽ nhếch khóe môi: "Tôi sẽ không ăn đấm chưa."

"...."

Ánh nắng dần dần xuất hiện, một con muỗi nhỏ bay vòng vòng bốn phía, bỗng nhiên tất cả đều im lặng, không ai nói một lời.

Cảnh Dịch ôn nhu nhìn Lâm Hoan Hi: "Ăn ngon không?"

"....Tạm được."

Bầu không khí quá kỳ lạ, trừ hai chữ này cũng không ai nói gì khác.

Phương Văn Văn khôi phục lại tinh thần: "Hai người... kết hôn rồi?"

"Ừ."

Tin tức lớn như vậy đột nhiên nổ ra khiến mấy cậu thiếu niên tròn to mắt.

Trên mạng đều nói Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch là một đôi mà khó có thể ở chung nhất, nếu như bọn họ ở cùng nhau, trừ khi là gặp quỷ hay trúng tà, đúng như vậy, việc này so với gặp quỷ còn ngạc nhiên hơn.

Mấy người không hẹn mà cùng nhìn Tô Dục, hần cúi đầu, im lặng lật que xiên, một lát sau nhẹ giọng nói: "Nước sốt không đủ, tôi đi lấy thêm."

Nói xong, xoay người rời đi.

Từ Thế Long thấy vậy, vội vàng đi vào theo.

Đi vào phòng bếp, Từ Thế Long cẩn thận đóng cửa lại.

Hắn nhìn bóng lưng gầy gò của Tô Dục, gọi một tiếng: "Người anh em, vẫn ổn chứ?"

"Hả?" Tô Dục không biết là không nghe thấy hay giả vờ không nghe thấy, "Nước sốt để ở đâu thế?"

"Tô Dục cậu không có chuyện gì chứ?"

"Mình không sao, có thể có chuyện gì chứ."

Từ Thế Long chăm chú nhìn mặt hắn, thiếu niên trước mặt này vẻ mặt trước sau đều trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, nhìn không ra là đang khổ sở vì thất tình. Bọn họ vẫn luôn cười nhạo Tô Dục tuổi trẻ mà sống cứ như hòa thượng, không có chí tiến thủ hay tính cách bùng nổ của tuổi trẻ, ngay cả khi chơi game cũng rất trầm tĩnh.

Giáo viên của bọn họ thường nói, là thanh niên, nếu máu nóng thì phải nóng máu, thỉnh thoảng đùa giỡn mà phạm lỗi cũng có thể tha thứ.

Nhưng mà Tô Dục không phạm sai lầm, lại không biết đùa giỡn.

Cầm lấy nước sốt, Tô Dục quay lại sân sau.

Đồ nướng cũng đã sắp xong, một đám người tốp ba tốp năm nhập bàn.

Mọi người đang nói giỡn, Tô Dục đột nhiên nói: "Thật ra tôi là người hâm mộ của chị Hoan Hi."

Về mặt hần thân nhiên, lần đầu tiên ở trước mặt Lâm Hoan Hi hần thừa nhận mình thích cô.

Lâm Hoan Hi hơi ngạc nhiên, vẻ mặt không dám tin tưởng nói: "Cậu nói tôi?"

"Ừ, có thể chị không nhớ rõ, chúng ta đã gặp nhau ở tiệc rượu."

Chuyện là một năm trước, Tô Dục theo bố đến tiệc rượu, trong bữa tiệc ăn uống linh đình, nâng ly cạn chén, Tô Dục liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi.

Khi đó cô mặc một thân váy liền đuôi cá màu đỏ, lộ ra eo nhỏ chân dài, da trắng, cô cười vui vẻ, tay nghề rất thành thạo, toàn thân toát ra sự mê người của phụ nữ, đối với cậu thiếu niên mà nói không nghi ngờ gì nữa là sự hấp dẫn cực lớn.

Tình yêu trai gái cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt, cũng không phải là một quá trình dài.

Sau đó, Tô Dục thấy video Lâm Hoan Hi tham gia Hoa hậu thành phố, ngồi suốt đêm xem xong, rồi lại lên vào đám người hâm mộ của Lâm Hoan Hi, thông qua người hâm mộ mà biết những thứ cô thích, thỉnh thoảng sẽ lợi dụng bố để xuất hiện ở nơi cô làm việc, cũng không làm gì khác, chỉ đứng từ xa nhìn cô.

Thỉnh thoảng ánh mắt giao nhau, cũng đủ máu trong người hần chảy ngược, mất đi lý trí.

Tô Dục không có kinh nghiệm theo đuổi con gái, cũng không định làm phiền cuộc sống của Lâm Hoan Hi, thậm chí cũng không bao giờ dám tưởng

tượng đến.

Lâm Hoan Hi xấu hổ nói: "Thật sự tôi không nhớ rõ...."

Tô Dục cười cười: "Đã lâu rồi, chị không nhớ rõ cũng đúng."

Nói xong, Tô Dục nhìn về phía Cảnh Dịch: "Rảnh rồi rồi cũng lại rảnh rồi, một lúc nữa có muốn chơi mạt chược không?"

Cảnh Dịch đồng ý: "Có thể, nhưng mà tôi chơi cũng không giỏi lắm."

Tô Dục nói: "Không có chuyện gì, tôi chơi cũng không giỏi gì."

"...."

Mấy người ngồi nhìn nhau, bọn họ không phải gặp quỷ chứ!

Tiểu tử này chơi mạt chược còn giỏi hơn LOL, đột nhiên mời người ta chơi mạt chược, rõ ràng là muốn tìm lí do ngược ánh để.

Bọn Chúc Sơn cũng không dám nói, quanh co lòng vòng khuyên Cảnh Dịch: "Cái đó... Nếu không chơi cái khác? Đánh bi-a hay gì đó...."

"Chơi Liên quân đi!"

"Không thì đánh bài cũng được, đánh mạt chược làm gì?"

Đánh bài?

Cảnh Dịch nhũn mày: "Chơi bài cũng được, tôi đánh bài cũng rất lợi hại."

Lâm Hoan Hi vừa uống một ngụm nước suốt nửa thì phun ra, ánh mắt vi diệu nhìn Cảnh Dịch.

Đánh bài?

Rất lợi hại?

Ai cho anh tự tin mà nói như thế, Dương Học Sơn à?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

"Được, đấu địa chủ thì đấu địa chủ, nhưng mà tôi đấu địa chủ cũng không giỏi lắm."

"..."

Xem xem, bọn Tô Dục lại nói lung tung rồi, tiểu tử này đấu địa chủ cũng rất giỏi đấy được không!!

Tô Dục chuyển mắt sang nhìn Lâm Hoan Hi: "Chị Hoan Hi cùng chơi đi?"

"Tôi thì..."

"Được." Cảnh Dịch đột nhiên thay Lâm Hoan Hi đáp ứng, "Ba người chúng ta chơi."

Chúc Sơn yếu ớt giờ tay: "Chúng tôi làm... trọng tài."

Lâm Hoan Hi: "..."

Cô không muốn chơi chút nào.

Sau khi ăn xong, mọi người vội vã dọn dẹp xong đi tới phòng khách, để giúp vui, Phương Văn Văn mở chai rượu đỏ Cảnh Dịch mang tới, rót ba ly đặt bên cạnh ba người.

Nhìn bài tú lơ khơ trên bàn, Lâm Hoan Hi áp lực rất lớn.

Theo hoàn cảnh của cô bây giờ hoàn toàn không thể chơi trò chơi "Dùng não" này được.

Đầu tiên, Tô Dục là địa chủ, Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi là nông dân.

Lâm Hoan Hi lén liếc mắt nhìn sang Cảnh Dịch, thấy đối phương đã có dự tính trước, như là biết mình sẽ thắng trước, chỉ có Lâm Hoan Hi tự mình biết, Cảnh Dịch và cô là kẻ tám lạng người nửa cân.

Bắt đầu, Tô Dục đã ra ít nhất 4, Lâm Hoan Hi theo kịp đánh 7.

Cảnh Dịch nhìn bài poker trên tay, trực tiếp ra đôi.

"Không nên."

Lâm Hoan Hi nhìn Cảnh Dịch rồi nhìn Tô Dục, cũng lắc đầu theo.

Cảnh Dịch như có dự liệu từ lâu, đánh ra bài đôi.

"Ván này tôi thắng, Hoan Hi cùng anh có thể chụp ảnh chung với tôi không?" Tô Dục đột nhiên hỏi.

Không đợi Lâm Hoan Hi mở miệng, Cảnh Dịch thay Lâm Hoan Hi trả lời: "Cậu không thể thắng được."

Nói, anh để bài poker trong tay lên bàn.

Hai đôi.

"..."

Ván thứ nhất, nông dân thắng.

Tô Dục thả xuống bốn lá bài còn lại, có chút không phục nói: "Đánh lại."

"Được."

Ba người lại đấu ván hai, ván này toàn bộ quá trình Lâm Hoan Hi thành người qua đường, yên lặng nhìn Cảnh Dịch và Tô Dục chém giết nhau.

Thắng bại đã phân, trong tay Cảnh Dịch chỉ còn một lá bài, Tô Dục giành thắng lợi.

Dưới ánh đèn, thiếu niên miệng nở nụ cười như tranh vẽ, dào dạt đắc ý cười, nhìn Cảnh Dịch khiêu khích nói: "Tôi thắng."

Cảnh Dịch: "Nhường cho cậu."

Lâm Hoan Hi: "..."

Ván thứ ba, Lâm Hoan Hi bất ngờ rút được địa chủ.

Cô có chút xấu hổ: "Tôi sẽ không chơi ván này..."

Tô Dục im lặng, Cảnh Dịch mắt đảo quanh bài poker.

Chúc Sơn ở một bên quạt gió thổi lửa nói: "Lâm tỷ tỷ cố lên, chúng tôi tin tưởng chị."

Tin tưởng là một chuyện mà thực lực lại là một chuyện.

Lâm Hoan Hi chơi bài poker có một quy luật, đó chính là trên tay có bài gì là đánh bài đó, mặc dù hướng đi lớn, kiểu hành vi này có thể trực tiếp thua cuộc...

Cô dè dặt liếc nhìn hai người kia, lần này vận may tốt, lấy được không phải bài xấu, chỉ sợ bài của họ so với cô tốt hơn thôi.

Lâm Hoan Hi cắn cắn môi dưới, liền đánh ra.

Tô Dục lắc đầu: "Không nên."

Cảnh Dịch cũng lắc đầu: "Không nên."

"Theo."

Tô Dục lại lắc đầu: "Không nên."

Cảnh Dịch nâng mắt lên: "Không nên."

"4..."

Tô Dục ra bài: "7."

Cảnh Dịch theo sát: "8."

Lâm Hoan Hi: "Đại vương."

Đây là lá bài cuối cùng của Lâm Hoan Hi.

Tô Dục có chút tiếc nuối: "Thật đáng tiếc, thua."

Cảnh Dịch rất không cần mặt mũi: "Tại vì bà xã của tôi lợi hại."

Lâm Hoan Hi im lặng vài giây, nói: "Các người nghĩ khi tôi chơi, không nhìn ra các người đang nhường sao?"

Tô Dục: "..."

Cảnh Dịch: "..."

Cô ngừng đầu nhìn đồng hồ, thời gian cũng không còn sớm, về sau cũng bắt đầu nhàm chán, Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi có cùng ý nghĩ, anh thả bài poker trong tay xuống, rồi chỗ ngồi: "Trời không còn sớm, chúng tôi về trước."

"Đừng mà, ở lại chơi thêm đi, Dịch ca chơi LOL không? Tôi dẫn anh đi đánh nhé!"

Tình hữu nghị giữa đàn ông tương đối nhanh chóng, chỉ vừa mới qua vài tiếng, bọn họ liền đổi thành xưng hô "Dịch ca", vô cùng thành thạo, tha thiết.

Thật lòng Cảnh Dịch cũng thích mấy đứa trẻ này, tuy rằng âm ỉ, nhưng lại có sự nhiệt tình và sinh lực mà anh lại không có, còn có tinh thần cống hiến hết mình cho ước mơ của mình.

"Không được, ngày mai còn làm việc, để hôm nào có cơ hội đi." nói rồi, Cảnh Dịch kéo tay Lâm Hoan Hi, "Đi thôi."

"Chúng tôi đi đây, ngủ ngon."

"Ngủ ngon, Lâm tỷ tỷ."

Nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, Phương Văn Văn không khỏi cảm thán một tiếng: "Nhìn như thế nào cũng thấy xứng đôi, rốt cuộc ai nói hai người nhất định không có khả năng yêu nhau nhất chứ."

Âm thanh tuy nhỏ, lại bị Tô Dục nghe một cách rõ ràng, cậu thả bài poker đang trên tay xuống, im lặng không lên tiếng đi lên lầu.

"Cậu không thể nói ít vài câu sao?" Chúc Sơn không nhịn được nhéo một cái lên lưng cậu ta, còn nói: "Quả thực xứng đôi."

"..."

Xa xa vầng trăng được treo cao, trong trẻo nhưng lạnh lùng ánh sáng lại như tầng lụa mỏng, bao phủ lên toàn thành phố.

Tiểu khu này an tĩnh, màn đêm buông xuống càng đặc biệt vắng vẻ.

Hai người sóng vai nhau mà đi, đèn đường mang hai cái bóng của họ kéo gần với nhau hơn.

Lâm Hoan Hi đột nhiên nhớ tới tay của mình còn bị Cảnh Dịch kéo, lập tức giẫy dụa, lại bị anh ác ý nắm chặt hơn.

"Sao anh lại biết chơi đấu địa chủ?"

"Học."

"...Học lúc nào?"

"Lúc anh không ngủ được nhớ đến bà xã mất trí của mình nên học."

Lâm Hoan Hi: "Không cần nhấn mạnh thế chứ..."

Bước đi của Cảnh Dịch dừng lại, rất nghiêm túc nhìn về phía cô: "Rất quan trọng."

"Nhưng mỗi tối anh đều ngủ rất ngon mà, đôi khi tôi tỉnh lại đi vệ sinh anh đều không có động tĩnh."

"..."

Bị vạch trần Cảnh Dịch làm như không nghe thấy.

Đã đến cửa nhà, Lâm Hoan Hi ngấm bóng lưng thon dài của anh, bóng lưng dưới bóng đêm của anh dường như bị giảm khí thế, dần dần, cái bóng này với hình dáng trong tâm trí dần lồng vào nhau...

Lâm Hoan Hi đang nhớ tới một lúc nào đó, đại não như muốn chống cự lại cô truyền tới một trận đau đốn.

Vùng chân mày thanh tú của cô lập tức nhăn lại, không khỏi đưa tay xoa xoa nơi huyệt thái dương đau nhức.

Cảnh Dịch quay lại đỡ cô: "Đầu lại đau?"

"Tôi hình như vừa nhớ tới anh."

Cảnh Dịch nhăn mày: "Nhớ cái gì?"

"Anh giống như ở một nơi rất sáng, nhưng tôi lại ở một nơi rất xa nhìn anh." Lâm Hoan Hi so một khoảng cách, "Rất xa."

Ánh mắt anh nhất thời sâu sắc, nhìn ánh mắt sạch sẽ của Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch không thể khắc chế được đau đốn trong lòng.

Trước đây khi Lâm Hoan Hi theo đuổi anh, luôn nói với anh cô không thể chạm vào vị trí của anh, luôn nói với anh là cô sẽ dùng cả đời để theo đuổi ánh mặt trời ấy, sau này đã ở cùng nhau, mặc dù Lâm Hoan Hi không nói, Cảnh Dịch cũng phát giác ra được trong lòng cô luôn lo lắng...

Cô luôn từng ly từng tí cất dấu sự hèn mọn này của bản thân, sợ anh thấy, sợ anh vì vậy mà rời đi.

Hay là do đoạn tình cảm này quá thiếu chân thực, hoặc là Cảnh Dịch cho cô cảm thấy thiếu chân thực, cho nên Lâm Hoan Hi sợ mất đi, cho nên mới lựa chọn quên đi đoạn tình cảm nặng nề này.

Cảnh Dịch đi đến bên cô, đột nhiên khom lưng: "Lên đi."

"Ồi? Cũng đến rồi."

"Anh cố em lên tầng."

"Không cần đâu, cũng đến rồi, anh làm như tôi yếu lắm."

"Đi sẽ nhanh hơn một chút."

Lâm Hoan Hi không thay đổi ý nghĩ của anh được, không tình nguyện leo lên lưng anh.

Phía sau lưng Cảnh Dịch dày rộng, khiến người khác có cảm giác an toàn.

Cô phát ra tiếng thở dài thoải mái: "Cảnh tiên sinh..."

"Hả?"

"Trên người của anh có ba mùi hương, rất đáng tin cậy."

"..."

Trong nháy mắt, Cảnh Dịch đột nhiên muốn ném vợ mình xuống.

*

Cảnh Dịch công Lâm Hoan Hi trên lưng vào cửa không lâu sau, rèm cửa sổ lầu hai sát vách nhẹ nhàng kéo xuống.

Tô Dục ngẩng đầu nhìn chăm chú tấm poster trên tường, cậu nắm chặt tay lại, cời giấy đứng lên giường cẩn thận từng tý tháo tấm poster xuống, chậm rãi cuộn lại.

Tay cậu run run, chậm rãi, động tác dừng lại.

Người phụ nữ mày đen trong tấm poster tựa như ngọn núi nơi xa xăm, đôi mắt như những vì sao, tươi cười nhìn cậu.

"Dục thần, tôi có thể vào không?"

Âm thanh Chúc Sơn từ ngoài cửa truyền vào, Tô Dục bỗng nhiên hoàn hồn, động tác lưu loát cuộn tốt poster cất vào ngăn kéo, sau đó mở cửa.

Chúc Sơn nhìn mặt cậu một lát, không nói một lời chen vào trong, cậu ta phát hiện tấm poster vốn ở đầu giường đã biến mất, mặt Chúc Sơn nhăn lại: "Dục thần, cậu không có chuyện gì chứ?"

"Không có chuyện gì, tôi chuẩn bị ngủ."

"Cậu đùa gì thế? Thi đấu thể thao điện tử chưa từng ngủ sớm!"

Chúc Sơn kéo cái ghế qua ngồi xuống, chỉ chỉ tường: "Tháo... Tháo xuống rồi?"

Sắc mặt cậu trước sau như một, trong trẻo nhưng lạnh lùng, cổ găng duy trì bộ dáng thờ ơ.

Chúc Sơn nhúc nhủ đầu, đột nhiên không biết thế nào thoải mái.

Trước đây Chúc Sơn và Tô Dục cùng gia nhập đội, hai người được phân ở cùng một ký túc xá, Tô Dục còn chưa đánh, chỉ chơi ADC, Chúc Sơn toàn bộ chỉ phụ trợ. Sau khi biết Tô Dục là thiếu gia nhà giàu, Chúc Sơn ít nhiều cũng có chút khinh thường, cậu cho rằng đây là ý nghĩ nông nổi của đại thiếu gia chỉ muốn trải nghiệm cuộc sống, dù sao thì nhà ai tài sản khếch xù mà không đi kế thừa, chạy đi chơi game chứ? Dần dần ở chung một thời gian, Chúc Sơn phát hiện con người luôn trầm mặc, kiệm lời ít nói này có một niềm đam mê cháy bỏng với thể thao điện tử.

Cũng chính khi đó, Chúc Sơn phát hiện Tô Dục hâm mộ Lâm Hoan Hi đến mức nào tàn.

Người ngoài không hiểu lắm, nhưng với Chúc Sơn cậu hiểu Tô Dục đối với Lâm Hoan Hi có bao nhiêu thích, bao nhiêu yêu mến.

"Dục thần..." Chúc Sơn cẩn thận hỏi, "Cậu đối với Lâm tỷ tỷ chỉ là đơn thuần thích, hay là... Thích giữa nam và nữ?"

Chúc Sơn có chút không hiểu, có lúc cậu nghĩ Tô Dục đối với Lâm Hoan Hi là một fanboy, có đôi khi lại nghĩ thấy cậu ta đang thầm mến người ta.

"Cô ấy cười rộ lên rất đẹp." Tô Dục cho một câu trả lời không đầu không đuôi, "Rất chân thành tha thiết, khiến người khác phải động tâm."

"...Hả?"

Tô Dục cong cong khoe miệng, bên má hiện lên một lúm đồng tiền sâu: "Có một lần trong tiệc rượu, tôi ở một chỗ rất xa nhìn cô ấy, sau đó Hoan Hi nhìn thấy tôi rồi cười, có rất ít người cười với tôi..."

Lời nói tiếp đột nhiên mắc ở cổ họng.

Cậu ngơ ngác nhìn Tô Dục, lúc này, dù trời sập xuống cũng không làm lu mờ được sự mù quáng trong ánh mắt của thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Edit: Lam Nhi Nam

Beta: Cải Xanh

Chúc Sơn đột nhiên hoảng sợ: "Người anh em, nam nhân có nước mắt nhưng không dễ dàng rơi! Cậu thật sự khó chịu thì theo đuổi đi! Tôi ủng hộ cậu!"

Hầu kết của Tô Dục khẽ chuyển động, cúi đầu lau đi nước nơi khoé mắt: "Cút, tôi không khóc."

Âm thanh cậu không đề nên được sự nức nở.

"Cậu khóc cái rắm à! Cậu thực sự thích Lâm tỷ tỷ, trước đây tôi vẫn cho là..."

"Cậu cứ cho là như vậy." Tô Dục ngẩng đầu, cậu đã không khống chế được tâm tình của mình, "Nữ thần kết hôn rồi, tôi rất khó chịu, cậu cứ cho là như vậy đi."

Chúc Sơn rất bối rối: "Hả? Thực sự?"

Tô Dục gật đầu: "Ừ, thực sự."

"Nhưng mà..."

"Tớ muốn đi ngủ."

Chúc Sơn bắt đầu đi kèm lời chuẩn bị nói nuốt xuống, tuy rằng cậu lo lắng cho Tô Dục, nhưng sẽ không tốt nếu như hỏi nhiều, cậu rất sợ chạm đến thần kinh đang nhạy cảm của Tô Dục.

Cái mông của cậu rất không tình nguyện nhấc ra khỏi cái ghế: "Tôi đi đây."

"Ngủ ngon."

Chúc Sơn vẫn không yên lòng: "Cậu thật sự không có chuyện gì? Cậu tuyệt đối đừng nghĩ quẩn trong lòng đấy."

Tô Dục nhất chân hướng mông cậu ta đập một cái: "Cút."

Khỏe như hổ thế này, nhìn bộ dạng này chắc không có gì.

Chờ Chúc Sơn rời khỏi, Tô Dục hoàn toàn không khống chế được cảm xúc của bản thân, cậu ngồi chồm hổ xuống dưới đất vò đầu, trong lòng không có cách nào để ức chế sự khổ sở.

Nước mắt Tô Dục từng giọt từng giọt rơi xuống, cậu cắn thật chặt môi dưới, không dám phát ra bất cứ âm thanh gì.

Cậu vẫn luôn biết mình là một người không được hoan nghênh khi tồn tại, cậu được sinh ra cũng không được quang vinh, nếu không mẹ cũng không mang theo cậu chạy trốn đến thôn sơn nhỏ xa xôi, cũng không mang cậu suốt ngày nhốt tại tầng hầm sâu, đen như mực; sau khi cha tìm được cậu, mang theo cậu với thân phận người thừa kế Tô gia về nhà cho đến bây giờ.

Nhà rất lớn, cậu không cần ngủ ở một nơi ẩm ướt như tầng hầm, không cần ăn đồ ăn rách rưới, không cần chịu đựng sự quở trách không rõ lý do của mẹ. Nhưng mà sinh nhật cậu vẫn cô đơn như trước, thật giống như lúc còn ở nơi tầng hầm chật hẹp kia, kín không kể hở, khiến cậu không thờ nổi.

Đến sau này, Tô Dục gặp được Lâm Hoan Hi.

Trong nháy mắt khi cô cười nhìn cậu, ánh sáng ấy dường như phá tan, làm cho bóng đêm trong lòng cậu tan biến.

Từ đó về sau Tô Dục có tín ngưỡng, cũng có khát vọng.

Cậu muốn đứng ở vị trí thật cao trên sân khấu, muốn vạn người nhìn kỹ, muốn để cho cô thấy, để cho cô hạnh diện.

Vì vậy Tô Dục rời khỏi nhà của cha, gia nhập đội LOL, ở nơi đây cậu có bạn bè, gạt hái những tiếng vỗ tay, không còn một mình cô đơn, nhưng mà khi nửa đêm tỉnh dậy, đáy lòng cậu vẫn luôn trống trải.

Cậu vẫn luôn không hiểu cảm giác đó là gì, vì vậy cố gắng bỏ qua, làm như không để ý chút nào.

Cho tới hôm nay thấy Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch sóng vai nhau xuất hiện, nghe Cảnh Dịch nói ra thân phận của cô, thì Tô Dục đã nhận ra được tình cảm ấy là gì.

Thì ra đó là thích.

Con trai với con gái... Yêu mến đơn thuần nhất.

Thế nhưng...

Cậu sẽ không nói ra tình cảm của mình, sẽ không đi quấy rầy cuộc sống của cô, sẽ không phá hoại hôn nhân của cô.

Cậu sẽ không làm như vậy.

Tô Dục chậm rãi đứng dậy, cậu mở máy tính lên, đầu tiên vào diễn đàn fan của Lâm Hoan Hi, tiếp theo hủy theo dõi trang cá nhân và hội fan của cô, lại mở ra hồ sơ, xóa bỏ những video và hình ảnh đã lưu lại gần một năm qua.

Cứ như vậy là tốt nhất...

Sẽ coi như... Chưa bao giờ quá quan tâm.

Tô Dục đăng nhập vào Weibo, tìm đến mục theo dõi đặc biệt, ID L Hoan Hi lặng lẽ nằm trong đó.

Tô Dục mở ra mục thư tín, chậm rãi đánh chữ.

[Dục Thần: Tôi rời khỏi, đi làm fan của người khác.]

Sau đó, hủy theo dõi.

Thầm mèn như một người đi gieo hạt giống, ở một nơi không bị ai phát hiện cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc, hiện tại hạt giống này phát triển thành một cây đại thụ che trời, lại nhỏ tận gốc tình cảm đặc biệt lúc ấy ra khỏi máu thịt, rất đau, nhưng cũng đáng giá.

Bây giờ đã là đêm khuya, điện thoại Lâm Hoan Hi tự động không thông báo những tin nhắn riêng tư, thư lúc này gửi đi lẳng lặng nằm bên trong, nó vĩnh viễn ở trạng thái chưa đọc, Lâm Hoan Hi cũng sẽ không biết có một thiếu niên như vậy, chân thành tha thiết thích cô.

*

Tô Dục hủy theo dõi Lâm Hoan Hi là một đề tài nóng vào ngày hôm sau, toàn bộ người hâm mộ Dục Thần đều biết Tô Dục điên cuồng hâm mộ người đại diện của Cảnh Dịch, bây giờ lại hủy theo dõi, độ hot còn hơn trận đấu sắp diễn ra.

Đối với việc làm lần này Tô Dục không giải thích, mấy người bạn của cậu cũng không dám hỏi sợ ảnh hưởng đến tâm tình của cậu, rất sợ vì không vui mà cậu tìm bọn họ solo, nhóm thiếu niên thật sự không thoải mái.

Hôm nay là ngày Lâm Hoan Hi đến bệnh viện để tái khám, Cảnh Dịch lái xe, cô ngồi ở ghế lái phụ mở Weibo, đăng nhập vào liền thấy chủ đề nóng.

#Dục Thần hủy theo dõi#

Vào xem, nội dung đều là về cô.

Lâm Hoan Hi nhăn mặt nhìn về phía Cảnh Dịch: "Tiểu ca ca kia hủy theo dõi tôi, chắc không phải là do tôi đầu địa chủ dỏ quá, khiến cậu ấy không vui chứ?"

Trừ lý do đó ra Lâm Hoan Hi thật sự không nghĩ ra được lý do thứ hai.

Cảnh Dịch nói: "Là cậu ta muốn."

"Cái gì?"

"Không có gì." Cảnh Dịch cười cười, "Nói chung là em đừng gọi thằng nhóc kia là tiểu ca ca, anh sẽ không vui."

"Tiểu ca ca là tốt nhất, bây giờ thỉnh hành gọi tiểu ca ca." Lâm Hoan Hi nói một câu, lại cúi đầu tiếp tục xem Weibo.

Cảnh Dịch vừa lái xe vừa nói: "Sao em không gọi anh là ca ca."

Lâm Hoan Hi lập tức nói: "Anh đã là một ông già ba mươi bốn tuổi gọi ca ca, cũng không sợ bị chê cười à."

"Vậy anh đây nhắc nhở em một chút, năm nay em 25 rồi, bà già ạ."

"Ông già."

"Bà già."

"Ông già."

"Bà già."

Hai người cứ người một câu tôi một câu, Lâm Hoan Hi hết chịu nổi, nhịn không được nằng: "Quý ấu trĩ."

Anh không nhịn nổi giờ tay đặt lên đầu cô sờ một cái: "Ngoan."

Xe từ từ dừng lại, rất nhanh đã đến bệnh viện có hẹn trước.

Sau khi hai người che kín mặt, lúc này mới xuống xe.

Vì lý do an toàn, Cảnh Dịch đăng ký hẹn trước cho Lâm Hoan Hi kiểm tra toàn thân, toàn bộ quá trình xong đã qua hết buổi sáng.

"Tụ máu ở đầu đã tan, các chỉ tiêu khác đều bình thường. Bà Cảnh vẫn chưa nhớ lại sao?"

Đặt tay xuống, bác sỹ chủ trị hỏi Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi lắc đầu: "Không có, khi cố nhớ lại thì đầu rất đau."

"Chuyện khôi phục ký ức này, phải dần dần, không cần miễn cưỡng."

Lâm Hoan Hi siết chặt ngón tay, hỏi: "Bác sỹ, có thể nào tôi vĩnh viễn sẽ không nhớ lại không?"

Cô hơi rất nhỏ, và thấp thòm.

"Chuyện này đúng là như vậy, có người chỉ cần thời gian một tháng để khôi phục, có người cần nửa năm, thậm chí có người dùng cả đời cũng không nhớ lại được."

Cô không khỏi liếc mắt nhìn Cảnh Dịch, sau đó gục đầu xuống thấp.

Từ bệnh viện đi ra chính là lúc mặt trời xinh đẹp lên cao nhất.

"Buổi trưa em muốn ăn gì? Làm cơm không kịp rồi"

"Cảnh Dịch."

Đây là lần đầu từ lúc xuất viện đến nay Lâm Hoan Hi kêu tên anh, nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Cô mím môi, tiến lên vài bước đứng trước mặt anh: "Lúc trước anh nói... Chính là tôi theo đuổi anh đúng không?"

"Ừ."

"Anh có nghĩ tới hay không, có thể là anh bắt đắc dĩ mới ở cùng với tôi, hoặc là tôi thường xuyên xuất hiện, anh tập mãi thành quen, lại vừa vịn bên cạnh thiếu người, cho nên mới kết hôn với tôi."

Cảnh Dịch nhàu mày: "Em muốn nói cái gì?"

"Tôi muốn nói... Có khả năng là anh không thật thích tôi."

Ở chung mấy ngày nay, cô gần như hiểu con người của Cảnh Dịch. Không thể không nói, người đàn ông này thật sự có lực hấp dẫn, vừa có tiền lại đẹp trai, mặc dù độc miệng, nói không dễ nghe, nhưng có hành vi rất quý ông, cũng không keo kiệt quan tâm và bảo vệ cô, đối với cô bằng tất cả sự ôn nhu.

Cô cũng có chút hiểu vì sao mình thích người đàn ông này, thế nhưng...

"Anh sẽ dĩ không rời đi, tám phần mười vì trách nhiệm, trách nhiệm vì anh là chồng tôi." Lâm Hoan Hi nói tiếp, "Nhưng lời của bác sỹ anh cũng nghe được, có thể cả đời này tôi không thể nhớ ra, nếu như tôi cả đời không nhớ lại, anh vĩnh viễn phải nhận cái trách nhiệm này sao? Coi như anh đồng ý, tôi có lẽ... Cũng không đồng ý."

Cô mơ mơ màng màng thành vợ của người đàn ông này, cũng mơ mơ màng màng bị anh hôn, lên giường, cô thừa nhận nhận được sự bảo vệ của người khác rất tốt, nhưng nội tâm của cô vẫn thấp thòm, cô nghĩ cô không nên không rõ ràng mà cùng anh sinh hoạt chung một chỗ

"Anh đã cho là anh đã nói rất rõ ràng"

Lâm Hoan Hi khẽ thở dài: "Tùy anh thôi, tôi biết anh giấu giếm hôn thú rồi, dù sao tôi cũng không thể ly hôn được."

Cô cuối đầu leo lên xe, chống cằm, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cảnh Dịch cũng theo lên xe, anh không có bất kỳ hành động nào tiếp.

"Sao lại không lái xe?"

Cảnh Dịch đặt hai tay lên tay lái, trên mu bàn tay gân xanh gồ lên: "Anh không muốn ép buộc em chuyện gì."

Anh dường như thoả hiệp: "Lâm Hoan Hi, nửa năm sau, nếu em vẫn kiên trì như bây giờ, anh và em sẽ ly hôn."

Lâm Hoan Hi tròn to hai mắt, có chút không thể tin được: "Hả?"

Anh nhìn vào mắt cô: "Trong khoảng thời gian nửa năm này, em phải thực hiện nghĩa vụ của người vợ, anh sẽ thực hiện nghĩa vụ của người chồng, anh không muốn em nhắc lại hai chữ ly hôn, có thể làm được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Edit: Cái Xanh

Lâm Hoan Hi không ngờ người đàn ông cố chấp này vậy mà lại dễ dàng đồng ý như vậy, với Lâm Hoan Hi nửa năm chỉ là một cái chớp mắt, cũng không phải là không thể đồng ý lời đề nghị này.

Nhưng mà....

Lâm Hoan Hi nhìn anh: "Chúng ta phải có ba điều kiện."

"Em nói đi."

Về mặt Lâm Hoan Hi nghiêm túc: "Thứ nhất: Không được phép công bố tin tức chúng ta đã kết hôn; Thứ hai: Nửa năm này anh không được can thiệp vào sự tự do của tôi; Thứ ba: " Lâm Hoan Hi nhấn mạnh nói: "Đây là điều kiện quan trọng, anh nhất định phải nghe kỹ."

Trông mặt anh sâu thẳm, đáy mắt tràn đầy sự chăm chú: "Anh sẽ chăm chú lắng nghe."

Lâm Hoan Hi hai tai đỏ ửng: "Thứ ba: lúc tôi không muốn anh không thể tùy tiện động vào tôi, trừ khi tôi muốn. Anh có thể đồng ý không?"

"...."

Rõ ràng đây là điều kiện cực kỳ thô bạo.

Cảnh Dịch dĩ nhiên sẽ không đồng ý: "Hai cái trước anh đồng ý, điều thứ ba anh có ý kiến."

"Anh có ý kiến gì?"

Cảnh Dịch nói: "Nếu như mỗi ngày em không muốn, anh sẽ chết."

"..."

Suy nghĩ một chút cũng phải, người ta đều nói tuổi ba mươi như sói, tuổi bốn mươi như hổ, Cảnh Dịch lại là một người đàn ông chắc chắn sẽ không nhận được, nếu như không nhận được lại làm ra chuyện gì... Đối với cô mà nói cũng không có lợi.

Lâm Hoan Hi quyết định thỏa hiệp: "... Một tuần hai lần?"

Cảnh Dịch không do dự trả lời: "Không được."

Lâm Hoan Hi yếu ớt dơ ra ba ngón tay: "Ba lần?"

Anh lại tiếp tục lắc đầu: "Không được."

Cô nhú chặt lông mày: "Bốn lần... Không thể nhiều hơn nữa."

Anh không trả lời, hiển nhiên là không vui.

Lâm Hoan Hi cắn môi thỏa hiệp: "Vậy anh muốn như thế nào."

"Chuyện này anh không thể nói chính xác, anh định theo tự nhiên."

"Tự... tự nhiên?"

Cách chọn quái gì thế này? Nam nữ ân ái còn theo tự nhiên?

Cảnh Dịch cười nhìn cô: "Chúng ta có thể một tuần ba lần, cũng có thể một tuần bốn lần, không cần có giới hạn được chứ?"

Lâm Hoan Hi suy nghĩ, cảm thấy cũng không thua thiệt, vì vậy gật đầu: "Được."

Nụ cười của anh càng sâu, không thể không nói nội tâm của cô nương nhỏ mười bảy tuổi rất dễ lừa gạt, đến lúc đó một tuần sáu bảy tám lần cô quản được anh chắc?

Thỏa thuận thành công, Cảnh Dịch chuẩn bị dẫn Lâm Hoan Hi đi nhà hàng ăn cơm, chuẩn bị đi, điện thoại đột nhiên vang lên, tên hiển thị là mẹ.

Độ cong khoe môi Cảnh Dịch khẽ thu lại, nhìn chăm chăm điện thoại không có động tác nào.

Chuông sắp tắt, Cảnh Dịch mới nhận điện thoại.

"Mẹ."

Mẹ?

Mẹ của Cảnh Dịch?

Mẹ chồng của cô?

Lâm Hoan Hi đột nhiên ngồi ngoan ngoãn, ngừng lại không dám phát ra âm thanh.

"Đang bận sao?" Đầu bên kia truyền đến giọng nữ rất dịu dàng.

"Chuẩn bị dẫn Hoan Hi đi ăn, sao đột nhiên lại gọi cho con?"

Mẹ Cảnh nói: "Hoan Hi thế nào rồi? Thân thể khá hơn chưa? Mẹ vẫn muốn đến thăm, nhưng cha con ông ấy..."

"Đã không có chuyện gì." Cảnh Dịch ngắt lời bà, "Còn có chuyện gì không? Con đang lái xe."

Mẹ Cảnh nghe xong, không ân cần hỏi thăm nữa: "Con gái chú Từ vừa về nước, ngày kia muốn tổ chức tiệc rượu, cũng mời nhà chúng ta. Hôm nay con đưa Hoan Hi về một chuyến, thuận tiện thăm cha con, hơn nửa năm không thấy ông ấy cũng nhớ con."

Cảnh Dịch chân mày nhíu chặt: "Nhưng con vẫn còn lịch trình, mẹ cùng cha đi không được sao? Hơn nữa... Hoan Hi vừa khỏe lại, con không muốn để cô ấy tham gia những việc như này."

"Con về nhà một chuyến đi, để cha con ông ấy bớt lải nhải, lúc này hãy nghe lời mẹ."

Mẹ Cảnh sợ Cảnh Dịch từ chối, không chờ anh nói tiếp, đã tắt điện thoại.

Nhìn cuộc gọi đã tắt, Cảnh Dịch thở dài một hơi.

Cài dây an toàn xong, Cảnh Dịch bắt đầu cho xe chạy: "Chúng ta đi ăn thôi."

"Mẹ gọi anh về nhà sao?"

"Ừ."

"Hình như anh không vui."

Cảnh Dịch cũng không nói chuyện.

Anh đâu chỉ không vui, mà là rất không tình nguyện.

Cảnh Dịch sinh ra trong gia đình có dòng dõi Nho học, cha của anh Cảnh Kính Nham là thầy quốc họa nổi tiếng, mẹ là Niếp Lan giáo sư đại học. Cha Cảnh Dịch khá bảo thủ, muốn con trai kế thừa y bát, nhưng Cảnh Dịch không đợi đến lúc tốt nghiệp đã tiến vào giới giải trí, vì vậy mà Cảnh Dịch cùng người nhà nháo một trận. Sau đó bởi vì Niếp Lan nhượng bộ, quan hệ giữa hai cha con mới hòa hoãn, cho đến khi nghe Cảnh Dịch nói anh kết hôn với Lâm Hoan Hi.

Bản thân Cảnh Kính Nham không thích giới giải trí, càng không tiếp nhận gia đình bình thường, vậy mà Lâm Hoan Hi ở trong giới giải trí lại gả đến nhà bọn họ. Vì vậy, quan hệ hai cha con vất vả lắm mới hòa hoãn nay lại một lần nữa bất hòa.

Nhưng Niếp Lan thích Lâm Hoan Hi, bà cảm thấy cô bé này lớn lên xinh đẹp, lại hiền lành tài giỏi, cũng xứng với con trai của bà.

"Yên tâm, anh sẽ nghĩ biện pháp từ chối bà ấy."

Lâm Hoan Hi nhìn ra ngoài cửa sổ nói: "Trở về đi."

"Hả?"

"Bọn họ cũng đã già rồi, nên khiêm nhường thì khiêm nhường, nên dỗi thì dỗi, ai biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì, anh nói đúng không?"

Từ sau khi mất trí Lâm Hoan Hi thông hiểu rất nhiều, nhất là thấy khỏe mắt mẹ có nếp nhăn và cha tóc đã bạc, liền cảm thấy thời gian thật đáng sợ.

"Em về sẽ bị tui thân."

Cảnh Kính Nham không thích cô, nếu như lần này về, tám phần mười là sẽ xem thường Lâm Hoan Hi, anh không đành lòng.

Lâm Hoan Hi nghe xong, lại thần nhiên: "Bây giờ giữa chúng ta là quan hệ khế ước, tôi cũng không bị tui thân gì."

Nếu như cô còn yêu Cảnh Dịch, có lẽ sẽ bị oan ức, nhưng mà cô mất trí nhớ, cho dù cha Cảnh Dịch có nói quá đáng, hay làm chuyện gì quá phận cô cũng không để ý.

Cảnh Dịch nghe vậy, bị câu nói của cô làm cho cảm động, cùng lúc lại bị câu "Quan hệ khế ước" làm đau lòng.

"Em nhất định phải cùng anh về?"

"Xác định."

"Được rồi, nhưng nếu trở về, em phải giấu chuyện mất trí nhớ, cố gắng ở bên cạnh anh, ít nói chuyện."

Cảnh Kính Nham không thích Lâm Hoan Hi, nếu như biết trí nhớ của Lâm Hoan Hi chỉ dừng lại ở năm mười bảy tuổi, còn không thương anh nữa, tuyệt đối sẽ gây khó dễ, sử dụng thủ đoạn để bọn họ ly hôn, đây tuyệt đối không phải việc mà Cảnh Dịch muốn thấy.

Lâm Hoan Hi gật đầu: "Anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ im lặng."

*

Quê Cảnh Dịch ở Giang thành, ở ngay cạnh A thành, nhưng ngồi máy bay cũng tới hai tiếng.

Bọn họ đến Giang thành là tám giờ tối, nơi này không sầm uất như A thành, lại có bóng đêm là xinh đẹp nhất, cho nên được gọi là thành phố đêm.

Ra sân bay, Cảnh Dịch gọi một chiếc xe taxi.

"Đi Mộc Cận sơn trang."

Cảnh Dịch nghiêng đầu, Lâm Hoan Hi trên mặt lộ rõ vẻ buồn ngủ, anh mắt anh dần dần dịu dàng, ấn đầu cô dựa vào vai mình: "Ngủ một lúc đi, phải lâu nữa mới đến."

Cô rất mệt mỏi, cũng không khách khí, từ từ nhắm mắt lại.

Tài xế ngồi phía trước nhìn vào gương đánh giá hai người.

Để tránh phiền phức, trước khi ra cửa bọn họ đã nguy trang hoàn toàn, trừ khi tháo kính ra, nếu không... tuyệt đối sẽ không nhận ra anh chính là ảnh đế Cảnh Dịch.

"Đó là sơn trang tư nhân, hai người là người thân?"

"Ừ." Cảnh Dịch không nói nhiều, trả lời qua loa.

Thấy anh trầm mặc ít nói, tài xế cũng thức thời không lăm mồm nữa.

Xe chạy từ từ, dần dần, hai bên xe rừng cây dần biến mất, thay vào đó là xuất hiện nhà cao tầng.

Ban đêm Giang thành rất vắng vẻ, không có nhà cao tầng che đi, màu đen ở chân trời đặc biệt sáng.

Lâm Hoan Hi hô hấp đều đặn, hai tay nắm lấy tay Cảnh Dịch, hoàn toàn ngủ say.

Anh cầm lấy mũ trên đầu cô, để cô ngủ thoải mái hơn.

Xe chạy hơn hai mươi phút, xe taxi dừng lại trước cửa.

"Tiên sinh, đến Mộc Cận sơn trang rồi."

"Lái vào đi."

Trước khi đến Cảnh Dịch đã thông báo với người nhà, bảo vệ thấy bên ngoài có xe, lập tức nghĩ rằng Cảnh Dịch dẫn phu nhân về, không nói hai lời liền mở cửa ra.

Mộc Cận sơn trang ở giữa sườn núi, chiếm diện tích khá lớn, trong sơn trang ngoại trừ nơi ở, còn có các sân vườn độc lập, hơn nữa sơn trang này được xây dựng đã lâu, hàng năm có không ít các nhà đầu tư ra giá cao mua sơn trang này.

Thanh toán tiền xe xong, Cảnh Dịch nhẹ nhàng lay Lâm Hoan Hi dậy: "Đến rồi."

Nghe thấy giọng nói, cô mơ mơ màng màng mở mắt.

"Đi thôi."

Lâm Hoan Hi dụi dụi mắt, theo Cảnh Dịch xuống xe.

Khi tiếp xúc với không khí ở ngoài, Lâm Hoan Hi khẽ rung mình một cái, con buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

Cô nhìn một vòng xung quanh, rồi xa chốn thành thị ồn ào náo nhiệt son trang được xây dựng giữa núi và cây cỏ rậm rạp xung quanh, bóng đêm che lấp tất cả phong cảnh nơi đây, chỉ có ngọn đèn trong phòng tỏa ra nhiệt độ ấm áp.

"Đây là nhà anh?" Lâm Hoan Hi không xác định hỏi lại.

"Không phải, đây là nhà cha mẹ anh." nói rồi, Cảnh Dịch cầm tay Lâm Hoan Hi.

"Nhà anh to thật..."

Cô vốn cho rằng son trang là tên của một tiểu khu, không nghĩ đến thật sự là một son trang.

Đẩy cửa đi vào, trong nháy mắt cảm giác ấm áp xưa tan đi cảm giác mát mẻ ban đêm.

Cảnh Dịch đặt hành lý sang một bên, tháo kính râm và khẩu trang xuống, lại giúp Lâm Hoan Hi treo áo lên móc.

"Cảnh Dịch về rồi à?"

Lâm Hoan Hi nhìn theo hướng phát ra thanh âm, người phụ nữ từ trên tầng đi xuống rất có khí chất, sùron xám màu xanh thẫm phác họa nên đường cong cơ thể của bà, đầu tóc đen được búi lên, không che giấu được sự mừng rỡ trên mặt.

"Hoan Hi đã đỡ hơn chút nào chưa? Mẹ nghe nói con xảy ra chuyện, vẫn muốn đi A thành thăm con, nhưng lịch dạy học bận rộn, trong nhà lại xảy ra chút chuyện này, cũng không thể phân thân được." Nói rồi, Niếp Lan thân thiết kéo tay Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi có thể cảm giác được Niếp Lan thích cô và quan tâm cô, nhưng vừa nghĩ tới chuyện mình mất trí, trong lòng cảm giác khó chịu lại dâng lên.

"Mẹ, chúng con chưa ăn cơm đâu." Cảnh Dịch vừa nói, vừa rút tay Lâm Hoan Hi ra.

"Xem xem mẹ hồ đồ rồi, chờ mẹ đi hâm lại cơm cho các con, các con nghỉ ngơi trước đi."

"Ừ."

Chờ bóng dáng Niếp Lan biến mất, Cảnh Dịch mới nhỏ giọng nói: "Bà ấy rất thích em, luôn nói rằng lấy được em là phúc của anh đã tu luyện tám kiếp, anh cũng cảm thấy là như vậy."

Nửa câu sau giọng nói rất nhỏ, nhưng Lâm Hoan Hi có thể nghe rõ ràng.

Trong lòng cô bỗng rung động, rồi lại nhanh chóng tiêu tán.

"Về cũng không nói trước để cha bảo người đến đón."

Lần này là Cảnh Kính Nham xuất hiện.

Lâm Hoan Hi vừa thấy Cảnh Kính Nham đã biết cha Cảnh không thích cô còn thờ ơ với cô.

Cảnh Kính Nham năm nay 60 tuổi, không hay cười nói, khí thế uy nghiêm, mặt mày có chút tương tự với Cảnh Dịch.

Ông làm như không thấy Lâm Hoan Hi, nói tiếp: "Mẹ anh nếu không gọi điện cho anh, có phải anh định cả đời cũng không về đúng không?"

"Con cũng không nói như vậy."

Cảnh Kính Nham hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi, trong giọng nói lộ vẻ không vui: "Vì phụ nữ mà cùng cha ở riêng, nhìn xem anh còn ra thể thống gì nữa."

Cảnh Dịch nghe xong, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Cảnh Kính Nham.

Anh kéo tay Lâm Hoan Hi, giọng nói vẫn bình tĩnh như trước: "Con trở về là muốn gặp ngài và mẹ, nếu như cha vẫn muốn cùng con cãi nhau, vậy con chỉ có thể đưa vợ mình rời khỏi đây."

Lúc này Niếp Lan từ phòng bếp đi ra, thấy hai cha con giương cung bạt kiếm, quả nhiên là lại xích mích.

"Ông làm gì vậy? Con trai vừa về đã ồn ào, hay ho lắm à, đi chăm sóc con rùa của ông đi." Niếp Lan liếc mắt nhìn Cảnh Kính Nham, lười mím cười nhìn bọn họ, "Cơm đã xong rồi, nhanh đi ăn đi, ăn xong rồi ngủ."

Cảnh Dịch cũng không muốn ở cùng một không gian với Cảnh Kính Nham, nắm tay Lâm Hoan Hi đi tới nhà ăn.

Niép Lan xới com cho hai người, nói: "Hoan Hi đừng để ý nhé, ba con đức hạnh đúng là chết hết rồi, nóng nảy như con lửa, ông ấy nói cái gì con cũng đừng để trong lòng. Lần sau còn dám nói lung tung, mẹ nhất định sẽ giúp con dạy dỗ ông ấy."

Niép Lan là một người thấu tình đạt lý, bà cũng đã làm con dâu, lúc đó cũng không ít lần bị mẹ chồng khinh bỉ rồi làm khó dễ, bà rất hiểu cảm giác đó. Sau đó có Cảnh Dịch, bà đã nghĩ rằng nhất định sẽ không để con dâu trong lai chịu uất ức. Cho nên mặc kệ Cảnh Kính Nham nói cái gì, bà vẫn luôn coi Lâm Hoan Hi như con đẻ, thậm chí còn đối tốt với cô hơn Cảnh Dịch.

"Ăn nhiều một chút." Niép Lan vô cùng thân thiết gấp thức ăn cho Lâm Hoan Hi, "Hoan Hi gầy đi rồi, lúc ở nhà, Cảnh Dịch có phải không làm com cho con ăn không?"

Tay cầm đũa của Lâm Hoan Hi dừng lại, không biết trả lời như thế nào.

Từ lúc cô xuất viện đến bây giờ, nếu com dường như đều là Cảnh Dịch làm, mỗi bữa đều ăn rau rồi thịt, màu sắc và mùi vị đều đầy đủ, mỗi lần cô đều ăn một bát đầy, không có khả năng gầy hơn.

"Không ạ, Cảnh tiên..." trông mắt Lâm Hoan Hi chuyển động, vội vàng đổi lời nói: "Dịch ca nuôi con rất tốt."

Này...

Cảnh Dịch khẽ mỉm cười, anh ho nhẹ giấu đi sự vui vẻ: "Là ăn rất tốt, đáng tiếc là cô ấy chưa bao giờ cho con ăn."

Ở cùng Cảnh Dịch vài ngày, Lâm Hoan Hi hiểu được ý ở ngoài lời của anh, rất nhanh, cô đã hiểu rõ, trên mặt không khỏi ửng đỏ.

"Tự mình ra tay, mới com no áo ấm"

Lâm Hoan Hi đã nói như vậy.

"Nói đúng lắm." Niép Lan không nghe hiểu hai người nói gì, không hài lòng trừng mắt nhìn Cảnh Dịch nói: "Bây giờ đàn ông đúng là bị nuông chiều quá rồi, sau này nếu Cảnh Dịch không tốt với con, chọc giận khiến con không vui, con gọi điện báo cho mẹ, mẹ nhất định sẽ dạy dỗ nó giúp con."

Lâm Hoan Hi và com, cười giả hoạt: "Mẹ đã nói như vậy, chắc chắn anh ấy không dám không đối tốt với con."

Niép Lan cong cong khóe mắt, khẽ sờ tóc cô: "Các con ăn com đi, ăn xong rồi đi ngủ, mẹ đi xem cha một lúc."

"Được ạ, mẹ vất vả rồi."

Niép Lan đi rồi, nhà ăn lớn như vậy chỉ còn lại bọn họ.

Nhớ tới thái độ lúc này của Niép Lan với cô, Lâm Hoan Hi nói: "Mẹ anh thật tốt."

"Chỉ tốt với em."

Theo Niép Lan nói, Lâm Hoan Hi rất thuận mắt bà, lần đầu tiên gặp mặt đã thích, ngoại trừ Lâm Hoan Hi, bà sẽ không để cho người phụ nữ khác làm con dâu bà.

Mẹ của anh thích lại còn thương yêu người phụ nữ của anh, đây là điều duy nhất khiến Cảnh Dịch vui vẻ.

*

Sáng sớm hôm sau, Niép Lan đưa lễ phục mà thứ hai sẽ dùng đến phòng bọn họ.

Niép Lan vì Lâm Hoan Hi mà may một bộ dạ hội rất khéo léo xinh đẹp, quần màu thủy lam dài đến bàn chân, cổ áo khảm những đóa hoa từ hạt ngọc trai, Lâm Hoan Hi vừa nhìn đã thích vô cùng.

"Con đưa Hoan Hi đi dạo đi, lần trước tới nhà chúng ta nó đã đi ngay, cũng không có thời gian dạo xung quanh."

Lần trước ra mắt cha mẹ, là lúc Cảnh Dịch tuyên bố muốn kết hôn cùng Lâm Hoan Hi, Cảnh Kính Nham đã giận dữ, cuối cùng hai người tan ra trong không khí không mấy vui vẻ, coi như đây là lần thứ hai Lâm Hoan Hi tới đây.

Niép Lan ra chủ ý thay hai người: "Nếu không thì ra hồ câu cá sau núi thì sao? Chỗ đó phong cảnh cũng đẹp."

Cảnh Dịch quay đầu hỏi cô: "Muốn đi không?"

Ở nhà cũng nhàn nhã, vì vậy Lâm Hoan Hi gật đầu đồng ý: "Được."

Hai người thay quần áo xong, cùng nhau rời khỏi phòng.

Ngày xuân hoa đâm nụ khiến cho sơn trang giống như tiên cảnh, dựa vào núi non, khe suối chảy quanh, từ xa nhìn đến đây như một bức tranh tuyệt mỹ.

Hai người sóng vai đi trên con đường nhỏ rải đầy đá nhỏ, rừng liễu hai bên đường xanh biếc. Bóng cây loang lổ, cô bước nhẹ nhàng.

Cảnh Dịch không khỏi nghiêng đầu nhìn Lâm Hoan Hi bên cạnh, tâm tình cô không tệ, trên mặt vẫn giữ nụ cười, đôi mắt hoa đào nhìn về trước tràn đầy ánh mặt trời ngày xuân, trái tim Cảnh Dịch khẽ rung động, tay nắm cổ tay cô buông xuống từ từ cùng cô mười ngón tay đan chặt.

Hành động này của Cảnh Dịch khiến Lâm Hoan Hi cúi đầu xuống nhìn, rồi lại nhú mày giật ra.

"Đừng nhúc nhích."

"Lôi kéo sẽ khó chịu."

"Trong rừng có thú dữ, anh sợ em lạc đường bị thú dữ ăn thịt."

Cảnh Dịch nói rất nghiêm túc.

Lâm Hoan Hi toàn thân cứng đờ: "Anh đừng dọa tôi."

Mặc dù nói như vậy, nhưng cô vẫn sợ, vẻ mặt cứng nhắc nhích lại gần Cảnh Dịch.

Cảnh Dịch khẽ nhếch khóe môi, nắm chặt tay cô bước đi.

Phía sau núi có một hồ nước hình trăng lưỡi liềm, hồ nước khá trong, sau đó ông ngoại của Cảnh Dịch đã trồng các loại cây xung quanh, đến mùa hè, núi xanh nước biếc, phong cảnh sẽ đặc biệt làm rung động lòng người.

"Hồ này có tên là gì?"

Cảnh Dịch đi vào nhà gỗ bên cạnh hồ, từ trong đó lấy ra đồ dùng câu cá, trả lời câu hỏi của Lâm Hoan Hi: "Hồ Nguyệt Nha."

Nghe vậy, Lâm Hoan Hi không khỏi nở nụ cười: "Tên giống tên quê tôi."

Cảnh Dịch chuẩn bị đồ dùng xong, lại nói: "Bà ngoại ngoại anh đặt tên, hồ này giống hình trăng lưỡi liềm, cho nên cứ gọi như vậy."

Công cụ sửa xong, Cảnh Dịch cời dây thừng của thuyền gỗ, anh ném mấy đồ cần dùng vào thuyền, sau đó vươn tay về phía Lâm Hoan Hi: "Lên đây."

"Chúng ta không câu ở trên bờ sao?"

"Giữa hồ sâu, cá nhiều, phong cảnh cũng đẹp, lên đây."

Lâm Hoan Hi cẩn thận vươn tay ra: "Tôi không biết bơi đâu, anh phải cẩn thận đừng để tôi rơi xuống nước đấy."

"Em biết bơi."

Nói xong, Cảnh Dịch trầm mặc.

Lâm Hoan Hi biết bơi hình như là do anh dạy....

Có thể đã quên quá trình học tập, dù sao ký ức trên cơ thể sẽ không quên.

Lâm Hoan Hi hơi sợ nước, sau khi lên thuyền vẫn giữ chặt hai bên, sợ mình sợ ý một chút thôi là ngã xuống.

Nhìn bộ dáng cuồng cuồng của cô, Cảnh Dịch chèo thuyền cũng cảm thấy thú vị, cố ý làm việc xấu, khiến thuyền lắc lư qua lại.

Lâm Hoan Hi mặt mũi trắng bệch, tức giận trừng mắt nhìn Cảnh Dịch: "Anh vững một chút, tôi sợ."

Cảnh Dịch nhú mày: "Được, anh sẽ vững."

Anh sợ nếu tiếp tục đùa sẽ thực sự chọc giận cô, không dám làm chuyện mờ ám nữa.

Dần dần rời xa bờ, Lâm Hoan Hi thả lỏng xem xét cảnh vật xung quanh, rồi xa nhà cao tầng núi rừng cây cối yên tĩnh không gì sánh được, hồ nước trong vắt, chiếu rọi phong cảnh hai bên bờ.

Cô hơi cúi người, tay ở trong hồ nước vẫy qua lại, những đợt sóng nước đi qua lòng bàn tay cô, hơi lạnh của hồ nước xuyên qua lòng bàn tay truyền đi khắp cơ thể.

"Ở chỗ này đi."

Đặt mái chèo sang bên cạnh, Cảnh Dịch cầm lấy cần câu, rồi lấy mồi câu ra.

"Em biết câu cá không?"

"Không biết, tôi chưa từng móc câu."

"Anh dạy em." Nói rồi, Cảnh Dịch đặt cần câu vào tay cô, anh đứng dậy vòng ra sau lưng cô, lồng ngực cường tráng dựa sát vào lưng Lâm Hoan Hi.

Đột nhiên khoảng cách rút ngắn khiến Lâm Hoan Hi tay chân cứng ngắc.

Hai tay Cảnh Dịch cầm tay cô, nhìn vào hồ nước: "Đầu tiên là móc mồi câu, không nên để mồi câu chìm hẳn xuống nước, chỉ để một nửa trong nước, một nửa trên mặt nước, đến lúc cá mắc câu..."

Giọng nói mỏng manh của anh quanh quẩn bên tai, hơi nóng thổi ra phả vào vành tai mịn màng mà mẫn cảm của cô, lời nói sau đó một câu Lâm Hoan Hi cũng không nghe rõ, cô chỉ nghe được tiếng tim mình đập, rất kịch liệt.

"Hiểu không?" Cảnh Dịch hơi nghiêng sang một bên, thấy ánh mắt cô rời rạc, hiển nhiên là không chú ý nghe.

Ánh mắt Cảnh Dịch vừa chuyển động, chú ý tới vành tai cô hơi hồng, giống như nụ hoa hồng nhạt nửa mở nửa không, rất mê người.

Ánh mắt anh âm thầm, không kiềm chế được cắn nhẹ lên vành tai cô, nhẹ nhàng mút vào, thanh âm mập mờ không rõ: "Nghe hiểu không? Có muốn anh nói lại một lần nữa cho em nghe không?"

Vành tai truyền đến cảm giác tê dại khiến Lâm Hoan Hi toàn thân run rẩy, cô giật mình, phản xạ có điều kiện đẩy Cảnh Dịch phía sau lưng, lần này dường như cô dùng hết sức, theo quán tính, cơ thể Lâm Hoan Hi không ổn định, ngã thẳng về phía trước.

Mắt thấy Lâm Hoan Hi sắp ngã xuống nước, Cảnh Dịch vội vươn tay ra kéo cô, đầu ngón tay anh lướt qua vạt áo cô, chỉ nghe thấy bùm một tiếng, Lâm Hoan Hi ngã xuống hồ, bọt nước bắn lên xung quanh.

Hồ nước lạnh như băng chui vào tai vào mũi, tấn công xung quanh cô.

Lâm Hoan Hi hít thở khó khăn, hai tay cô vùng vẫy trong nước.

Cô rất sợ, sợ cảm giác bị vây kín xung quanh, Lâm Hoan Hi thấy một bóng dáng bơi về phía cô...

Bóng kia hơi mờ nhạt, một hình ảnh ít ỏi hiện lên trong đầu cô....

Cảnh Dịch....

"Tôi sợ nước."

Thanh âm đột nhiên xuất hiện cạnh tai, như là cách một bức tường dày, cô không nghe rõ.

Giọng nói đàn ông trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Còn sợ học?"

Lâm Hoan Hi nghe được giọng nói của mình, mang theo tiếng khóc nức nở: "Anh nghĩ rằng em muốn học sao? Không phải là em sợ một ngày nào đó anh rơi xuống biển, em không cứu được anh, rất thâm tâm."

"Hả?"

"Được rồi, em chính là vì để khoảng cách của chúng ta có thể gần nhau hơn."

"Hơn nữa..."

Thanh âm của Lâm Hoan Hi nhỏ xuống: "Vì chiếm tiện nghi của anh, vì để thân thể chúng ta gần nhau hơn, anh hài lòng không?"

Trong trí nhớ, cảnh tượng mơ hồ hiện ra một người đàn ông kéo tay cô, hôn lên đôi môi của cô.

Trong thực tế, eo Lâm Hoan Hi bị một người ôm chặt, anh quen thuộc tìm được môi cô, từng hơi từng hơi truyền khí vào miệng cô.

Cảnh Dịch đưa Lâm Hoan Hi gần như hôn mê lên thuyền, anh gạt sợi tóc trên gò má cô, lại cời nút áo trước ngực Lâm Hoan Hi, sau đó làm công tác hồi sức cho cô.

"Bé con, tỉnh lại." Cảnh Dịch hô hấp dồn dập, bước nước theo sợi tóc lăn xuống chóp mũi, sau đó rơi xuống mặt cô.

Cảnh Dịch cúi đầu làm hô hấp nhân nhân tạo cho cô: "Bé con..."

Anh gọi rất khẩn trương lại cực kỳ dịu dàng.

Lâm Hoan Hi nheo mắt lại, ánh mặt trời chiếu xuống, ánh sáng nóng bỏng khiến cô không cách nào mở mắt ra, Lâm Hoan Hi cảm thấy lồng ngực rất đau, cô ho khan kịch liệt, ho luôn cả nước trong phổi ra.

Cảnh Dịch thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận ôm cô vào trong ngực, từ trong túi lấy chai nước lọc đưa cho cô: "Súc miệng đi."

Ý thức dần quay lại, Lâm Hoan Hi ngược mắt nhìn về phía anh, đôi mắt như nhìn thứ gì đó, nhưng vẫn mờ nhạt như trước, cô mở miệng: "Ông xã?"

Thanh âm của cô rất nhỏ, mang theo sự ngỡ ngàng và hoài nghi.

Cảnh Dịch nắm chặt chai nước, đây là lần đầu tiên kể từ khi xuất viện cô gọi anh là ông xã.

Cảnh Dịch hô hấp ngón ngang, giọng nói hơi run: "Em nhớ ra rồi?"

Nhớ ra?

Lâm Hoan Hi xoa xoa mắt, thì thầm nói: "Dịch ca, mắt em hơi đau."

"Em đừng xoa, để anh xem."

Cảnh Dịch kéo tay Lâm Hoan Hi xuống, nâng mặt cô lên quan sát cẩn thận.

Rất đỏ, lại còn hơi sưng.

"Em nhắm mắt lại đừng cử động, chúng ta lập tức đi bệnh viện."

Nghe thấy hai chữ bệnh viện, Lâm Hoan Hi cau chặt chân mày: "Không đi, cũng không đau lắm."

"Không được." Động tác Cảnh Dịch chèo thuyền lưu loát trả lời cô: "Hồ nước không sạch sẽ, vi khuẩn vào mắt sẽ rắc rối, phải đi."

Cô không dám cãi lại, chỉ lẳng lặng nhắm mắt lại.

Đau đốn ở mắt dần giảm bớt, trong chốc lát lại hơi ngứa, Lâm Hoan Hi cố gắng không xoa, lại không nhịn được liền trách móc: "Đều là tại anh, tôi đã nói không ra rồi."

"Đúng, đều là lỗi của anh."

Anh thuận theo càng khiến Lâm Hoan Hi tức giận, tiếp tục trách móc: "Đang yên lành, anh cần tai tôi làm gì? Anh không cần tai tôi, tôi sẽ đẩy anh chắc? Tôi không đẩy anh cũng không ngã xuống nước."

Cảnh Dịch: "Đúng, đều tại tai em rất đáng yêu khiến anh không nhịn được, hại em ngã xuống nước."

Thái độ nhận sai của Cảnh Dịch rất tốt, Lâm Hoan Hi một bụng tức giận cũng tan đi hơn nửa.

Nhìn cô, Cảnh Dịch không nhịn được giương khoe môi: "Nhờ họa mà có phúc, bây giờ em nhớ ra rồi, cũng là chuyện tốt."

Lâm Hoan Hi nghe xong, đầu ngón tay giật giật: "Anh nói cái gì? Cái gì tôi cũng không nhớ được." cô còn nói, "Tôi nghĩ tôi biết bơi, cũng là chuyện tốt."

"...."

Cuộc sống thay đổi rất nhanh, vừa được hạnh phúc, trong nháy mắt lại tan biến.

Anh thở dài một hơi, nhưng khi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Hoan Hi, mắt mác trong lòng Cảnh Dịch cũng bay mất.

Nhớ lại là chuyện tốt, không nhớ lại cũng không phải chuyện xấu, bác sĩ nói rất đúng, loại chuyện này không nhớ lại được, anh cũng phải từ từ, cho dù cả đời Lâm Hoan Hi không nhớ lại, cô vẫn là vợ anh, bà xã duy nhất của cuộc đời này.

Sau khi lên bờ, Cảnh Dịch không dám chậm trễ, trực tiếp dùng điện thoại gọi về nhà, để người nhà chuẩn bị xe và tiền chờ ở ngoài đường đi vào hồ Nguyệt Nha.

Gọi điện thoại xong, Cảnh Dịch nửa ngồi trước mặt Lâm Hoan Hi: "Lên đi."

Mắt cô hơi ngứa, đừng nói là nhìn, ngay cả mở mắt cũng khó khăn, Lâm Hoan Hi dựa theo cảm giác leo lên lưng anh, trong nháy mắt khi tiếp xúc với anh, bất an trong lòng Lâm Hoan Hi cũng bình tĩnh lại.

Cảnh Dịch nói không sai, cô rất thích anh, nếu không... Lúc ngã xuống nước kia sẽ không nghĩ đến anh.

Nhưng mà cô không nhớ rõ, những tình cảm của anh trong trí nhớ của Lâm Hoan Hi lại trống rỗng, sạch sẽ, không một dấu vết.

Lâm Hoan Hi đột nhiên cảm thấy khó chịu, tay vòng qua cổ Cảnh Dịch rồi nói: "Xin lỗi."

"Sao vậy?"

Thanh âm của Lâm Hoan Hi nghẹn ngào: "Xin lỗi, tôi không nhớ ra được."

Nước mắt theo gò má chảy xuống, rơi xuống da anh nóng không gì sánh được.

Cổ họng Cảnh Dịch khô khốc, trong lòng sinh ra cảm giác bất lực.

"Nếu như nhớ ra, chắc chắn tôi sẽ nói với anh..."

"Cho dù không nhớ lại cũng không sao." Tay Cảnh Dịch nắm chặt hơn một chút, "Anh đã nói sẽ một lần nữa theo đuổi em. Nhưng mà... lần đầu tiên theo đuổi con gái anh không có kinh nghiệm, mong em tha thứ."

Cô khẽ mỉm cười, lau sạch nước mắt, Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng tựa cằm trên vai anh.

Ra khỏi rừng cây, thấy một chiếc xe màu đen có rèm che dừng ở bên đường.

Cảnh Dịch mở cửa sau ra, cẩn thận đỡ Lâm Hoan Hi vào trong.

Tài xế quay đầu lại hỏi anh: "Dịch ca, chúng ta đi đâu?"

"Bệnh viện gần nhất, nhanh lên một chút."

Tài xế thấy bọn họ nhếch nhác, quần áo trên người dính nước, nhìn lại cùng một chỗ, bèn hỏi: "Ngài và chị dâu ngã xuống nước?"

Lời này của hắn vốn là đùa giỡn, ai ngờ Cảnh Dịch lại gật đầu: "Ừ, mắt cô ấy hình như bị bệnh, lái nhanh lên."

Tài xế nghe vậy cũng không dám chậm trễ, đạp chân ga phóng đi.

Niép Lan đang ở tầng hai tưới hoa nhìn xe có rèm che đi xa, bà cau mày một cái, quay đầu nhìn Cảnh Kính Nham: "Ông để Tiểu Lý đi làm việc gì rồi?"

Cảnh Kính Nham đang đọc báo: "Không có gì, sao vậy?"

"Kỳ lạ...."

Trong lòng Niép Lan buồn bực, nhìn xe từ phía hồ Nguyệt Nha phóng đi, lại nghĩ tới Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch ở đó, vội vàng cầm điện thoại gọi cho Cảnh Dịch

*

Hôm nay không phải ngày nghỉ, trên đường đi cũng không bị tắc, cũng không gặp nhiều đèn đỏ, rất nhanh đã tới khoa mắt ở bệnh viện, tài xế Tiểu Lý đi xếp hàng đăng ký.

Người đến bệnh viện cũng không nhiều, rất nhanh đã tới lượt họ.

Cảnh Dịch đội mũ Tiểu Lý mang đến, vành mũ rộng che được khuôn mặt, nếu không nhìn kỹ cũng không nhận ra anh là ai.

Làm kiểm tra xong, Cảnh Dịch lấy giấy chuẩn bệnh và phương thuốc.

"Hoi nhiễm khuẩn, nhỏ thuốc nhỏ mắt mấy ngày là khỏi, chú ý hai ngày không đi ra ngoài, tránh gió, cũng không được ăn cay.""

Cảnh Dịch nhớ kỹ những điều cần lưu ý, để cho Tiểu Lý đi lấy thuốc xong, anh đưa Lâm Hoan Hi lên xe.

Vừa rời trong bệnh viện đã rửa sạch mắt, đã thoải mái hơn rồi.

Lâm Hoan Hi thử chớp mắt, quay đầu chống lại ánh mắt của anh.

"Khá hơn chút nào không?"

"Không ngứa nữa, nhưng trên người lại ngứa."

Ở trong hồ nước lâu như vậy, đi lên lại chưa thay quần áo đã đến đây, lúc này không cảm giác được, bây giờ Lâm Hoan Hi cảm thấy trên người mình có mùi lạ, cô dịch lại gần Cảnh Dịch, mũi hít hít vài cái, sau đó khuôn mặt nhăn nhó ghét bỏ đẩy anh ra: "Thật là thú vị."

Cảnh Dịch khòe môi hơi nhếch lên: "Quay về tắm."

Nói đến tắm, Lâm Hoan Hi đột nhiên nhớ tới bác sĩ nói hai ngày này mắt không được dính nước.

Cảnh Dịch cũng nghĩ đến chuyện này, anh nhẹ nhàng nói: "Không cần lo lắng, về anh giúp em."

Bầu không khí có hơi mờ ám, Tiểu Lý vừa cầm thuốc đến có hơi do dự: "Tôi có nên một lúc nữa hãy quay lại không?"

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Edit: Cải XanhĐến khi Cảnh Dịch cùng Lâm Hoan Hi về nhà, thì đúng lúc gặp Niếp Lan không yên tâm chuẩn bị đi bệnh viện. Niếp Lan trong điện thoại đã biết nguồn gốc mọi chuyện, gặp hai người vừa trở về, luống cuống cùng sốt ruột đón: "Thế nào, Hoan Hi không có chuyện gì chứ, bác sĩ nói gì?"

Cảnh Dịch trấn an Niếp Lan, nói: "Không có chuyện gì, nghỉ ngơi hai ngày là tốt. Có điều bác sĩ nói cố gắng không ra khỏi nhà mấy ngày này."

"Không có chuyện gì là được." Trái tim treo lơ lửng lúc này đã được đặt xuống, lại nghĩ đến chuyện khác liền u sầu, "Vậy tiệc rượu ngày mai của bác Từ sợ là không đi được rồi, con nói một chút cho mẹ biết, các con đi câu cá gì, bây giờ mọi chuyện đều loạn hết cả lên."

Niếp Lan rơi vào sự tự trách sâu sắc, nhìn về phía Lâm Hoan Hi ôn nhu nói: "Vậy ngày mai con nghỉ ngơi cho thật tốt, mẹ để Cảnh Dịch ở nhà với con."

Giọng Niếp Lan tràn đầy sự quan tâm khiến đáy lòng Lâm Hoan Hi sinh ra một dòng nước ấm, lúc này, Cảnh Kính Nham chẳng biết từ lúc nào từ trên lầu đi xuống.

"Không được!"

Ông đột nhiên quát một tiếng khiến Lâm Hoan Hi giật mình, Lâm Hoan Hi nhìn lại nơi phát ra âm thanh, lúc này mắt vẫn chưa nhìn rõ, mơ hồ thấy sắc mặt Cảnh Kính Nham âm trầm.

"Bác Từ của con cố ý căn dặn phải dẫn con đi cùng, trường bối đã mờ lờ, nào có tiểu bối như con không biết đạo lý. Để cho con bé ở nhà, con cùng ta đi."

Cảnh Dịch đôi môi khẽ nhếch, định mở miệng phản bác.

Thấy Cảnh Dịch đang muốn cãi lại Lâm Hoan Hi cẩn thận kéo tay áo anh, anh nghiêng đầu nhìn qua, thấy cô mỉm cười.

Lâm Hoan Hi ngắt lời hai người, nói: "Cha nói không sai, mọi người đã mời, làm sao có thể không đi. Anh yên tâm, em ở nhà đợi cũng không có việc gì."

Anh nhú mi, hiển nhiên là bất mãn vì quyết định này.

Niếp Lan rất sợ hai cha con không hợp lời lại cãi vã, vội vàng xen vào nói chuyện khác: "Con xem một chút hai người các con thành dạng gì rồi, lên lầu tắm đi, chờ lúc rảnh rồi lại nói chuyện này."

Lâm Hoan Hi cảm thấy mình rất hôi, da và tóc cứ dính dính rất khó chịu, trên quần áo nhiễm mùi tanh của hồ nước... Ngoại trừ cái đó ra, không biết có cái gì... Không sạch sẽ chui vào.

Ánh mắt Cảnh Dịch đảo qua người Cảnh Kính Nham, khom lưng ôm cô kiểu công chúa: "Chúng con đi lên trước, chuyện này tối nay con cùng ngài nói chuyện."

Đưa mắt nhìn bóng lưng hai người rời đi, Cảnh Kính Nham hừ lạnh: "Ồ nơi đông người, cũng không biết kiềm chế, ôm ấp ra bộ dáng gì nữa."

Lời nói này vô cùng rõ ràng truyền vào tai Cảnh Dịch, bước chân anh dừng lại, nói: "Ngài cũng có thể cùng mẹ ôm ấp, con sẽ không ngại."

Nói xong, bóng dáng anh khuất mất.

Cảnh Kính Nham há hốc mồm, tức giận vỗ đùi, chỉ về phía hai người vừa biến mất nhìn Niếp Lan giận dữ: "Em xem xem nó không biết lớn nhỏ, sớm muộn gì anh cũng bị con trai ngoan của em làm tức chết!"

Niếp Lan tự tiếu phi tiếu (cười như không cười): "Anh lúc còn trẻ ấy cũng không ít lần như thế trước mặt cha anh, tại sao lúc ấy anh không nói lời này?"

Cảnh Kính Nham: "..."

Trở về phòng, Cảnh Dịch nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, giờ tay muốn cởi nút áo trước ngực cô.

Đầu ngón tay Cảnh Dịch hơi lạnh, chạm vào da cô nhảy mất khiến cả người cô nổi da gà.

Lâm Hoan Hi thấy không thích hợp, đưa tay ngăn lại động tác của anh: “Tôi... Tôi tự mình cởi.”

Mặc dù nói hai người đã kết hôn, cũng đã phát sinh quan hệ thân mật, nhưng thế nào đi nữa cũng nói, để anh cởi đồ giúp cô vào ban ngày thì Lâm Hoan Hi không thể nào làm được.

Cảnh Dịch biết cô xấu hổ, không kiềm được cười ra tiếng: “Anh đi xả nước, em ở đây chờ anh.”

“Ừ... Được.”

Lâm Hoan Hi nắm chặt áo, chờ Cảnh Dịch đi vào phòng tắm rồi, lúc này mới cúi đầu cởi khuy áo ở trước ngực, nhanh chóng cởi áo khoác, lộ ra áo lót màu hồng viền hoa bên trong, cô đứng lên mở khoá kéo quần jean, nhưng khoá kéo như phản chủ, Lâm Hoan Hi cố hết sức cũng không thể kéo xuống.

Ngay khi cô chuẩn bị tìm một cái kéo nhỏ để cắt ra, một đôi tay liền thay cô làm.

Cô có thể cảm nhận được lòng bàn tay và ngón tay thon dài của anh, cũng có thể cảm nhận được hơi thở gần trong gang tấc ánh mắt như ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lâm Hoan Hi không thể không ngẩng đầu, hai mắt nhìn thấy cảnh vật mơ hồ, chỉ có gương mặt anh là rõ ràng.

Cảnh Dịch cực kỳ anh tuấn, tóc đen như lông quạ, vàng trán no đủ mịn màng, sống mũi cao thẳng, chân mày rậm dưới là mắt phượng mi mắt hơi rũ xuống, lông mi khẽ rung, chuyên chú nghiêm túc xử lý khoá kéo của Lâm Hoan Hi.

Thời khắc này, dường như có một bàn tay bóp lại trái tim của cô, khiến cô hít thở khó khăn.

Chỉ nghe “roẹt” một tiếng, khoá kéo đã trượt xuống.

Cảnh Dịch nâng mi mắt, con người đen nhìn cô: “Được rồi.”

Giọng nói của anh khiến Lâm Hoan Hi đang mất hồn tỉnh táo trở lại, vừa nghĩ đến cảnh vừa rồi liền ngẩng người, mặt Lâm Hoan Hi không khỏi đỏ hồng.

“Cảm ơn.”

Cô đang muốn cởi quần xuống, lại nhớ đến Cảnh Dịch vẫn còn ở đây, vội vàng quay lưng lại, nghĩ một chút, nói: “Anh có muốn tắm trước không?”

Cảnh Dịch nhếch mi: “Anh muốn cùng vợ anh tắm chung.”

Răng trắng nõn của Lâm Hoan Hi khẽ cắn môi dưới, hơi lúng túng nói: “Như vậy không tốt lắm đâu...”

Cảnh Dịch nói: “Yên tâm, bồn tắm rất lớn.”

“... Tôi không phải nói cái này.”

“Nếu em tự tắm, nước vào mắt thì làm sao?” Thái độ anh mạnh mẽ, “Em không cần đề phòng anh như phòng mưu manh, anh là một người chính trực.”

Nghe lời anh nói có vẻ là rất quan tâm tình trạng của cô.

Nội tâm Lâm Hoan Hi đấu tranh vài giây, cuối cùng gật đầu: “Vây cũng được.”

Thấy cô đáp ứng, trên mặt Cảnh Dịch liền có nét cười như thực hiện được gian kế.

“Anh bế em đi vào.”

Không đợi Lâm Hoan Hi trả lời, người đàn ông trước mắt đưa tay cô ôm lên, Lâm Hoan Hi vội ôm lấy cổ anh.

Phòng tắm rộng lớn, ở giữa là một bồn tắm bán tròn đang xả nước nóng, Cảnh Dịch đặt Lâm Hoan Hi xuống, trong lúc cô chưa kịp phản ứng, anh vòng tay qua sau lưng cô, động tác thành thạo cởi ra khoá áo lót, trước ngực cô ngay lập tức trống trải, rồi lại ôn nhu cởi ra quần lót hồng nhạt của cô.

Cũng không biết có phải do phòng tắm quá nóng, hay là do nội tâm cô xấu hổ, mỗi tác da trên toàn thân Lâm Hoan Hi đều đỏ ửng.

Mặc dù toàn thân cô không một mảnh vải, ánh mắt Cảnh Dịch cũng tự do rơi vào khoảng không, anh cầm lấy dây buộc tóc, thành thạo buộc tóc của cô như đuôi ngựa, có thể cảm giác được sự mềm mại của sợi tóc lướt qua những ngón tay, Cảnh Dịch liền nói: "Nhuộm lại tóc đi."

Lâm Hoan Hi lắc lắc đầu, nói: “Ngày họp báo ấy, tôi có thấy một màu đặc biệt đẹp, giống như bộ lông xanh biếc của chim công, chờ khi trở về tôi sẽ

nhuộm màu đỏ.”

Động tác buộc tóc của Cảnh Dịch dừng lại: “Lâm Hoan Hi, em cứ muốn anh đội mũ xanh cho em sao?”

Lâm Hoan Hi: “...???”

“Được rồi, vào đi thôi.”

Cô không dám nhắc đến việc nhuộm tóc này nữa, nắm tay anh cẩn thận bước vào bồn tắm.

Nước ấm xâm nhập vào từng lỗ chân lông, ngay lập tức xua tan đi sự mệt mỏi, Lâm Hoan Hi từ từ nhắm lại hai mắt, phát ra tiếng thở dài đầy thoải mái.

Thấy cô đã vào, Cảnh Dịch lấy ra chai thủy tinh đựng tinh dầu trên giá, dựa vào tỉ lệ pha vào nước.

Người được mùi cỏ huân y trong không khí Lâm Hoan Hi không khỏi nhìn về phía anh, chỉ thấy Cảnh Dịch để lại chai, rồi lấy ra hoa hồng thả vào trong nước.

Cuối cùng, anh liền hài lòng cởi áo ra, tháo thắt lưng.

Lâm Hoan Hi bị những hành động liên tiếp của anh làm hít khó khăn, không khỏi nói: “Anh mỗi lần tắm đều... long trọng như thế sao?”

Quần áo bản cởi ra được ném vào giỏ đựng, Cảnh Dịch tà tà liếc Lâm Hoan Hi: “Tiểu tiên nam tắm đương nhiên không thể tùy tiện.”

Lâm Hoan Hi: “...”

Đột nhiên cảm thấy... Trước đây tắm vòi sen đúng là không xứng làm một tiểu tiên nữ.

Phòng tắm hơi nước mờ mờ, thân thể rắn chắc như ẩn như hiện, chú ý đến Cảnh Dịch chỉ còn lớp quần áo cuối cùng, Lâm Hoan Hi liền ho nhẹ, theo phản xạ tự nhiên lấy hai tay che lại hai mắt, rồi lại len lén không nhịn được nhìn trộm.

Ánh mắt chậm chạp đảo qua bờ vai rộng, khuôn ngực, thắt lưng nhỏ và sáu múi cơ bụng, rồi lại lướt xuống đôi chân dài, cuối cùng dừng lại tại bộ vị tam giác dưới bụng 3 tác của anh.

Lâm Hoan Hi mặt đỏ tím đập, toàn thân khô nóng, cổ họng khô khốc, ngay cả giọng nói cũng khàn khàn: “Dịch ca...”

“Ừ?”

Anh vào bồn tắm, nước nhẹ tràn ra.

“Vóc người của anh thật tốt, so... so với cái tôi đã xem rất khá, anh nên cân nhắc có nên tham gia vào ngành công nghiệp này, thật sự đấy.” Lâm Hoan Hi nói lời tận đáy lòng

Nghe vợ anh nói cho anh gia nhập vào loại buôn bán trái pháp luật này cũng không tức giận, trái lại cười nói: “Anh không thể tham gia, nếu như anh tham gia, e rằng toàn bộ nam diễn viên tốt đều thất nghiệp.”

“...”

“Nhưng mà...” Cảnh Dịch khẽ sát lại, dưới nước tay đã đặt trên thắt lưng của cô, anh tiến đến bên tai Lâm Hoan Hi, dường như muốn mê hoặc: “Nếu em muốn nhìn, anh cũng có thể cho em xem. Thù lao, em phải là nữ diễn viên chính của anh, thế nào, có đúng là rất có lợi không?”

Tuy bị anh lừa Lâm Hoan Hi lại cảm thấy có lỗi, thấy cô có bộ dạng ngằm đồng ý, Cảnh Dịch nhìn cảnh đẹp trước mặt cũng không nhẫn nại được hôn lên: “Mơ đi.”

Lâm Hoan Hi giật mình cứng người vài giây, hai tay chặn lại trước ngực anh, hô hấp có vẻ mất trật tự: “Anh không phải nói anh là người chính trực sao?”

“Đúng vậy.” Cảnh Dịch bộ dáng như đó là điều đương nhiên, “Anh đối với người khác thật sự rất chính trực, nhưng em không phải người khác.”

Nói xong, lần thứ hai hôn lên vành tai cô: “Ngoan, anh chỉ đang thực hiện khế ước của chúng ta.”

“...”

Uyên ương hí thủy, một hồi triền miên.

Một lần nữa từ trong đi ra đã qua thời gian rất lâu.

Lâm Hoan Hi bị chơi đùa đến mức không còn sức lực, hơn nữa còn có vẻ uể oải, lúc này cảm thấy buồn ngủ, nhưng Cảnh Dịch lại có bộ dạng tinh thần phấn chấn.

Tìm được áo ngủ cho cô thay xong, Cảnh Dịch mới đặt cô nằm xuống.

“Ngủ à?” Cảnh Dịch vuốt mái tóc dài mềm mại của cô, nhẹ giọng hỏi một tiếng.

Lâm Hoan Hi mơ mơ màng màng trả lời:

“Ừ?”

“Em thực sự muốn cho anh một mình đi tiệc rượu sao?”

“Ừ.” Lâm Hoan Hi trở mình, quay lưng về phía anh, “Anh phải đi mà, đừng để cha không vui.”

Đối với trường bối, Lâm Hoan Hi trước giờ đều vâng lời thuận theo.

Cô có thể nhìn ra quan hệ của Cảnh Dịch và cha không tốt, mà tất cả đều bởi vì cô, Lâm Hoan Hi không biết trước khi mất trí nhớ cô đối đãi như thế nào với Cảnh Kinh Nham, nhưng bây giờ cô trầm nghĩ nên yên lặng nhẫn nại, nếu nhẫn nại đôi chút có thể để quan hệ hai cha con tốt lên, đó không phải là một chuyện xấu.

Còn có thể nói, không chừng nửa năm sau vợ anh lại đổi thành người khác, mà cha của anh thì chỉ có một.

Hôm nay chỉ vì một tiệc rượu khiến ông không vui, không đáng có.

Ánh mắt Cảnh Dịch hơi trầm xuống: “Nếu như anh đi, có người câu dẫn chồng em thì làm sao bây giờ?”

Trả lời lại anh là hô hấp nhẹ nhàng của Lâm Hoan Hi.

Cảnh Dịch khẽ thở dài, tiến đến hôn một cái trên tóc cô: “Em yên tâm, anh sẽ vì em là giữ vững thành trì.”

“Anh yêu em, Lâm Hoan Hi.”

Trước đây anh không biết mình yêu cô bao nhiêu, hiện tại đã biết.

Trước đây anh không biết Lâm Hoan Hi yêu anh bao nhiêu, hiện tại cũng đã biết.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Edit: Cái Trắng

Sau một đêm nghỉ ngơi, mắt của Lâm Hoan Hi đã tốt hơn. Đúng bốn giờ buổi chiều, bọn họ chuẩn bị mọi thứ để đến tham gia tiệc rượu nhà họ Từ.

Lâm Hoan Hi đứng từ trên cầu thang nhìn xuống Cảnh Dịch đang đứng giữa phòng khách. Thân hình anh cao lớn, trên người mang một bộ âu phục cắt may tinh tế, khuôn mặt lạnh lùng của anh bỗng nhiên rơi vào tầm mắt cô.

Cảnh Dịch chậm rãi đi tới, đứng ở dưới cầu thang mà hướng mắt lên nhìn cô.

"Mắt đã tốt hơn chút nào chưa? "

"Khá hơn nhiều rồi. " Lâm Hoan Hi gật đầu. " Nhưng vẫn hơi hồng, qua ngày mai chắc sẽ khỏi hẳn. "

Nghe xong, khóe môi Cảnh Dịch hơi nhếch lên, nở một nụ cười nhàn nhạt: "Vậy là tốt rồi. "

"Cảnh Dịch, chúng ta phải đi thôi. "

Từ cửa truyền tới tiếng Niếp Lan thúc giục, anh đi tới bên cạnh cô, khom lưng xuống, miệng kề sát bên tai cô: "Anh đi đây. "

"Đi đi. " Lâm Hoan Hi vẫy vẫy tay với anh: "Thật ra tôi cũng muốn đi cùng, tôi thật sự muốn mặc cái váy đó. "

Bộ váy màu xanh lam điểm xuyết thêm vài bông hoa nhỏ trong suốt, nó thỏa mãn tâm hồn thiếu nữ của cô.

Cảnh Dịch cười cười: "Đợi anh trở về. "

Dứt lời, Cảnh Dịch xoay người rồi đi, bóng người anh nhanh chóng khuất sau cánh cửa.

Hơi thở của anh dường như vẫn còn quanh quẩn bên tai cô, Lâm Hoan Hi đưa tay xoa xoa lỗ tai. Cô xem nhẹ thứ tình cảm kỳ lạ đang nảy nở trong lòng mình, cô đi vào phòng khách mở TV lên xem.

Lúc mở TV lên, vừa hay trên đó đang chiếu chương trình giải trí. Những người khác có thể Lâm Hoan Hi không biết, nhưng cô chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra chàng trai trẻ có nụ cười rạng rỡ là Trang Phong. Người hấn như tỏa ánh sáng ra tứ phía, lập tức xua tan được đám mây mù trong lòng Lâm Hoan Hi.

"Cánh tiên sinh, Trang Phong lớn lên thật sự rất đẹp."

Lâm Hoan Hi nói xong, cô chợt nhớ ra anh đã rời khỏi nhà rồi.

Cô nhú mi, một mình ở trong căn phòng rộng lớn thế này, cô thấy thật cô đơn.

Từ trang viên Mộc Cẩn tới nhà họ Từ phải mất một tiếng đi đường, đợi tới khi Cảnh Dịch tới nơi thì người tham gia đã tới không ít.

Nhà họ Cảnh ở Giang thành rất có danh tiếng, từ đời này sang đời khác đều có nhân vật lớn, khi ba người vào tới cửa, họ đã thu hút không ít ánh mắt của mọi người.

Đa số mọi người đều đang nhìn Cảnh Dịch.

Trong đám đông, khí chất của anh vô cùng nổi bật, là cái khí chất thanh cao. Chỉ là ánh mắt của anh có phần quá xa cách, không có chút tình cảm nào. Cho dù có cô gái nào động tâm với anh, ngộ ý muốn tiếp cận anh, thì cũng vì ánh mắt ấy mà lùi lại ba bước.

"Lão Cảnh tới rồi! Thấy bạn tốt tới, Từ Hạo Lâm tươi cười, đích thân ra nghênh đón."

"Một thời gian không thấy rồi, lão Từ càng lúc tinh thần càng tốt thì phải."

"Gặp được việc tốt thì tinh thần sáng khoái chứ sao, tôi ngày đêm mong chờ mãi con gái tôi mới từ Mỹ trở về đây." Từ Hạo Lâm nói, ngay sau đó tầm mắt ông dừng trên người Cảnh Dịch đang im lặng không nói, ông nhìn anh vài lần, còn sợ mình nhận nhầm: "Đây là... Tiểu Dịch?"

"Cảnh Dịch, chào hỏi chú Từ một tiếng đi."

Cảnh Dịch thuận miệng chào một tiếng: "Chú Từ."

Nhưng trong giọng nói không có chút tình cảm nào.

"Lần trước gặp Tiểu Dịch đã là mấy năm trước rồi, không ngờ mấy năm sau đã là đại minh tinh."

Cảnh Kính Nham nói: "Đừng nhắc tới cái này, chỉ cần nhắc tới là tôi tức giận muốn chết. Tên nhóc này rất có tài trong lĩnh vực hội họa, nhưng nó lại không đi theo tôi học tập, cứ quyết dán thân vào nơi hỗn loạn đó. Không nói tới nó nữa, chúng ta qua bên kia tâm sự chút đi."

Mất thấy Cảnh Kính Nham và Từ Hạo Lâm đã đi xa, Cảnh Dịch nói lỏng cả vạt, anh xoay người đi về hướng ngược lại.

"Cảnh Dịch, con đi đâu thế?"

Cảnh Dịch cũng không quay đầu lại, chỉ nói với Niếp Lan: "Con đi ra đây một chút."

Khi còn nhỏ, Cảnh Dịch đã theo bố mình là Cảnh Kính Nham tới nhà họ Từ vài lần. Tuy rằng đã nhiều năm rồi nhưng anh vẫn nhớ được lối đi của căn nhà này. Mở cửa, Cảnh Dịch đi ra vườn hoa của căn nhà. Hoa mẫu đơn trong vườn đã nở, bao nhiêu loài hoa trong vườn đua nhau khoe sắc, tranh nhau khoe mình dưới ánh mặt trời, đẹp tới không nói nên lời.

Hoa mẫu đơn ở Nguyệt Nha hình như cũng sắp nở rồi.

Nhớ tới thị trấn Nguyệt Nha, anh liền nhớ tới Lâm Hoan Hi. Mà nhớ tới Lâm Hoan Hi, nét mặt anh bỗng trở nên dịu dàng hơn.

Anh lấy điện thoại ra, mở camera trước của máy ảnh lên, anh hướng đi động chụp mình cùng một vườn hoa mẫu đơn phía sau. Chụp xong, anh gửi ảnh qua wechat cho Lâm Hoan Hi.

[Cảnh Dịch: Đẹp không?]

Lâm Hoan Hi ở nhà rảnh rỗi hết ăn rồi nằm, lúc đang ăn bắp rang bơ thì nhận được tin nhắn của anh.

Nhấn mở hình ảnh, cô nhìn hình mà Cảnh Dịch gửi tới vài giây.

Lâm Hoan Hi mút đầu ngón tay, sau đó gõ vài chữ.

[Vợ của anh: Hoa rất đẹp.]

[Cảnh Dịch: Anh không hỏi về hoa, anh hỏi người.]

Lâm Hoan Hi liếm liếm môi, động tác cô vô cùng lưu loát, kéo tên người này vào danh sách đen.

[Cảnh Dịch:??]

[Lâm Hoan Hi đã loại bạn ra khỏi danh sách bạn bè, hiện tại hai người không phải bạn bè của nhau. Xin gửi lời mời kết bạn trước, đối phương đồng ý lời mời mới có thể bắt đầu cuộc trò chuyện.]

[Cảnh Dịch:...]

Không phải là không trả lời, chỉ là chưa tới lúc.

Ba giây sau, Lâm Hoan Hi kéo Cảnh Dịch ra khỏi danh sách đen.

[Vợ của anh: Anh giúp tôi mua chồng, tôi sẽ khen anh đẹp.]

[Cảnh Dịch:????]

Giây tiếp theo, Lâm Hoan Hi chụp màn hình trò chơi mình đang chơi lại.

Cảnh Dịch:...

[Cảnh Dịch: Cái gì đây?]

[Vợ của anh: Tình yêu và nhà sản xuất, tôi vừa mới phát hiện ra trò chơi này. Tôi tuyên bố, tôi muốn cùng Lý Trạch Ngôn kết hôn, muốn làm vợ anh ấy.]

Không phải mới hai ngày trước cô còn đang chơi trò cái gì mà ám áp sao?

Lòng dạ phụ nữ đúng là thay đổi rất nhanh.

Cảnh Dịch cảm thấy lần này rất khó mở lời, anh gõ từng chữ: Em thả gọi một người ảo trên mạng là chồng, cũng không chịu gọi anh là chồng sao?

Nhìn thấy tin nhắn này, Lâm Hoan Hi lựa chọn làm lơ.

Một lúc sau, Cảnh Dịch gửi thêm tin nhắn nữa.

[Cảnh Dịch: Đắt nhất là bao nhiêu tiền?]

[Vợ của anh: 648, tôi không có tiền...[Vượt cầu xin com.JPG]]

Nhìn biểu tượng cảm xúc kia, khóe môi Cảnh Dịch hơi nhếch lên.

[Cảnh Dịch: Gọi anh là chồng, anh lập tức cho em một trăm lần 648 đồng để em đi mua chồng.]

[Vợ của anh: Chồng.]

Giờ phút này, không còn gì đáng giá hơn nữa.

Cảnh Dịch lập tức chuyển khoản cho Lâm Hoan Hi 64800 đồng, sau đó còn nói thêm.

[Cảnh Dịch: Trong cặp tài liệu của anh còn có hai thẻ ngân hàng, em cầm đi, mật mã là sinh nhật em.]

Cảnh Dịch gõ xong, lại cảm thấy hơi phiền muộn. Trước kia, tiền đóng phim có bao nhiêu anh đều giao tất cho Lâm Hoan Hi quản lý, có thể nói, giá trị con người anh là bao nhiêu, chỉ có Lâm Hoan Hi biết được. Giờ cô mất trí nhớ, dù tiền bản thân có rất nhiều cũng quên.]

Cảnh Dịch đột nhiên nhớ ra là mình đứng bên ngoài rất lâu rồi. Anh tắt đi động đi, đúng lúc xoay người định đi về thì đụng phải một cô nữ sinh đang xấu hổ.

Cô ấy mặc một chiếc váy màu xám bạc dài, gương mặt thanh thuần xinh đẹp.

Ánh mắt anh nhân nhật lướt qua cô gái ấy, tự nhiên muốn vòng qua người cô mà rời đi.

" Cái này..." Cô gái đó có hơi khẩn trương gọi anh, cố gắng gom dũng khí của mình lại: " Em em em em...có thể ký tên cho em không? "

Dứt lời, khuôn mặt đỏ đỏ lên, thấp thòm nhìn anh.

Bước chân Cảnh Dịch dừng lại, từ trong túi lấy ra cái bút mà anh thường đem theo, anh cầm lấy tờ giấy của cô gái đó, ký một cái. Ký xong, gửi lại cho cô, lập tức xoay người bước đi.

Cô nhìn chữ ký trên tờ giấy, ngây ngẩn cả người, mãi một lúc sau, cô mới gọi với theo Cảnh Dịch đang đứng cách đó không xa.

" Không phải, em...em vừa rồi nói chưa rõ, em muốn chữ ký của chị Hoan Hi. "

Cảnh Dịch:???

" Ai cơ? "

Cảnh Dịch nhìn về phía cô gái đó, trong mắt anh giờ chỉ có hoang mang và kinh ngạc.

Khuôn mặt cô gái đó càng đỏ hơn: " Hoan...chị Hoan Hi không tới cùng anh sao? Hai người thường hay cùng nhau xuất hiện trong các bữa tiệc mà,...Em muốn chị Hoan Hi ký tên cho em. "

Cô không nghĩ tới ở trong bữa tiệc của bố có thể gặp được một nhân vật lớn như Cảnh Dịch. Tuy rằng ảnh để tới hơi muộn nhưng vẫn vô cùng khí chất, nhưng người khiến cô mong chờ hơn vẫn là người đại diện của anh.

Một lúc lâu sau Cảnh Dịch cũng không phản ứng lại, ánh mắt nhìn cô gái càng thêm cảnh giác.

" Xin lỗi, cô ấy hôm nay không tới. "

" À. " Giọng cô có chút mất mát, sau đó cô lại ngẩng đầu lên: " Vậy Cảnh ảnh để có thể giúp em chuyển lời không, bảo chị ấy hãy dưỡng bệnh thật tốt, em sẽ mãi mãi là fan của chị ấy. "

Nói xong, cô gái đó nâng váy lên chạy biến.

Cảnh Dịch: "... "

Trước kia anh không biết vợ mình có nhiều fan như vậy đây.

Nhưng mà anh không lạ lắm, Lâm Hoan Hi là một cô gái rất ưu tú lại thiện lương, nếu không phải anh che giấu cô khắp nơi thì cô đã sớm bộc lộ tài năng, thành công ở muôn nơi.

Trở lại sảnh lớn, Cảnh Dịch đụng phải Cảnh Kính Nham đang nổi giận đùng đùng.

" Con đi đâu thế? "

Cảnh Dịch lạnh nhạt giải thích: " Trốn ra ngoài một chút. "

Cảnh Kính Nham hừ lạnh: " Nhìn là biết con đang nghĩ tới người phụ nữ kia, tí nữa đừng có mà làm loạn đấy, đừng làm hỏng ấn tượng của cô gái khác với con. "

Ý tứ của ông rất rõ ràng, ông muốn móc nối quan hệ của anh với con gái bạn mình.

Giờ phút này, đương nhiên Cảnh Dịch hiểu rõ ý của bố mình.

Trong nháy mắt, sự khó chịu và tức giận lan ra trong người anh.

Cảnh Dịch vẫn luôn nghĩ, rồi sẽ có một ngày bố anh sẽ tiếp nhận Lâm Hoan Hi, mà không tiếp nhận cũng không tiếp tục làm cô khó xử nữa. Nhưng anh sai rồi, bố anh chưa bao giờ chấp nhận vợ anh, chỉ sợ chưa bao giờ có ý nghĩ đó.

Cảnh Dịch nắm chặt tay thành nắm đấm, hô hấp một chút cũng không phát hiện ra sự kỳ lạ: " Con đi vệ sinh một lúc. "

Cảnh Kính Nham không nghi ngờ gì: " Đi nhanh về nhanh. "

Cảnh Dịch xoay người đi về phía bàn ăn, anh nhìn xung quanh một lúc rồi đi về phía bàn bánh ngọt. Anh cầm lấy dao cắt một miếng bánh đậu phộng nhỏ, nhìn chằm chằm vào miếng bánh đó, anh không chút do dự cho nó vào miệng.

Đậu phộng cùng bơ quện vào nhau, dần dần được đưa xuống bụng anh. Khi anh vừa nuốt miếng bánh đó vào, lập tức trên da anh xuất hiện những đốm đỏ li ti.

" Cảnh Dịch, mau qua đây đi. Chú Từ đang đợi này. "

Lúc này, Niếp Lan đi tới gọi người, nhưng nhìn thấy sắc mặt anh, bà kinh hoàng.

" Con ăn phải đậu phộng? "

Cảnh Dịch liếm liếm môi, vẻ mặt anh ung dung bình tĩnh: " Con hơi đói, không để ý nên ăn phải bánh đậu phộng. "

" Vậy phải làm sao bây giờ? " Nhìn mấy nốt đỏ đỏ trên mặt anh, Niếp Lan gấp tới nỗi cuống cả lên: " Sao con không bắt cần như thế, tí nữa làm sao mà gặp chú Từ đây. "

" Mẹ. " Cảnh Dịch lên tiếng cắt ngang lời bà: " Con hơi đau đầu, giờ không đi bệnh viện không được. "

Nghe thấy lời này, sắc mặt Niếp Lan trắng bệch.

Cảnh Dịch dị ứng với đậu phộng, từ bé anh đã không thể đụng tới nó, chỉ cần đụng một chút thôi cũng làm da anh nổi mẩn. Bị dị ứng tới tử vong không phải là không có.

" Mẹ...Mẹ đi gọi tài xế tới đây, chúng ta lập tức đi tới bệnh viện. Con chờ nhé, mẹ lập tức gọi cho tài xế đi qua đây. "

" Không cần đâu mẹ. " Cảnh Dịch ngăn hành động của bà lại: " Mẹ như vậy ba sẽ không vui, mẹ nói với ba một tiếng hộ con, con tự mình đi bệnh viện một tiếng. "

" Nhưng mà... "

" Con không phải là trẻ con, hơn nữa có Tiểu Lý đi với con rồi. "

Niếp Lan do dự hồi lâu, bà lo cho con mình, mà bà cũng biết lúc này rồi đi là không được. Cân nhắc mãi, cuối cùng bà lựa chọn ở lại đây.

" Vậy con mau cùng Tiểu Lý đi tới bệnh viện đi, mẹ sẽ nói với ba con một tiếng, chút nữa sẽ tới tìm con. "

" Vâng. "

Thuyết phục được Niếp Lan xong, Cảnh Dịch nhẹ nhàng thở phào một hơi. Anh nhẹ nhàng bước ra bên ngoài.

*

Lên xe, Tiểu Lý bị sắc mặt của Cảnh Dịch dọa sợ: " Anh Dịch, mặt anh làm sao vậy? "

Anh khép mắt lại: " Dị ứng đậu phộng. "

" Em lập tức đưa anh đi bệnh viện, không thể để xảy ra chuyện gì được. "

" Không cần đâu, đưa tôi về nhà. "

" Há? "

" Ngày mai sẽ hết, giờ thì về nhà, tôi nhớ chị dâu của cậu. "

Tiểu Lý nghe xong, mí mắt giật giật: " Anh Dịch, anh đừng nói với em là anh biến thành bộ dạng này là để cho chị dâu nhìn nhé. "

Anh không nói gì, xem như ngầm thừa nhận.

Tiểu Lý im lặng quay đầu, khởi động xe. Cậu là một chàng trai độc thân, không thể hiểu được tâm hồn của người đàn ông đã kết hôn.

Cảnh Dịch nhắm mắt lại nghỉ ngơi, anh làm việc luôn có chừng mực. Bất đắc dĩ anh phải ăn đậu phộng là để tránh gặp mặt con gái nhà họ Từ. Nếu anh rời đi mà không báo trước, không cần nghĩ cũng biết Cảnh Kính Nham trở về sẽ làm một trận âm ỉ, đến lúc đó khó tránh khỏi một trận chiến lớn.

Hơn nữa, sau khi trưởng thành, bệnh dị ứng đậu phộng của anh đã giảm bớt. Nhưng mà ban đầu vẫn nổi nốt đỏ, nhưng chỉ mấy ngày sau nó sẽ hết, không còn là vấn đề lớn nữa.

" Chúng ta về tới nơi rồi, anh Dịch. "

Cảnh Dịch mở mắt ra, anh bước ra khỏi xe, cuối cùng còn không quên dặn dò Tiểu Lý vài câu: " Nếu mẹ tôi có hỏi chúng ta có đi bệnh viện không, cậu cứ nói là đi cho tôi nhé. "

Tiểu Lý ra dấu ok, sau đó quay đầu xe rời khỏi.

Sắc trời dần chuyển tối, ánh hoàng hôn càng lúc càng mờ nhạt.

Cảnh Dịch đẩy cửa đi vào, anh lần mò bật công tắc đèn phòng khách, anh tìm xem Lâm Hoan Hi đang ở đâu. Cuối cùng, anh thấy cô đang cuộn tròn

người như một đứa trẻ ngủ trên sofa.

Nhìn cô trong chốc lát, tâm trạng không biết đang trôi về đâu của anh bỗng nhiên thật yên lặng.

Anh cẩn thận tới gần Lâm Hoan Hi, sợ mình đánh thức cô.

Kết quả lại là...

" Xuất hiện đi, Lý Trạch Ngôn. "

"... Lại là thẻ R. "

" Không sao cả, không có con đường tình yêu nào là thuận lợi cả. Đến đây nào, Lý Trạch Ngôn. "

Cảnh Dịch: "... "

" Lâm Hoan Hi, em đang lấy tiền của anh để nuôi đàn ông khác hả? " Nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại trước mặt, anh nhướn mày.

Thanh âm của Cảnh Dịch thình lình xuất hiện làm cô giật mình tí thì quăng luôn điện thoại đi. Lâm Hoan Hi ngẩng đầu lên nhìn, đối diện với vẻ mặt của anh, cô âm thầm hít sâu một hơi.

" Anh...mặt anh làm sao vậy? "

" Dị ứng, cho nên anh đi về. "

Dị ứng?

Chỉ đi ra ngoài một lúc thôi mà anh bị dị ứng?

Lâm Hoan Hi vội vàng bỏ đi động xuống, ngồi thẳng dậy nhìn anh: " Vậy sao anh không đi bệnh viện chứ? "

" Chỉ nổi mẩn thôi, ngày mai là khỏi rồi. " Cảnh Dịch giơ tay muốn cời cà vạt, chợt anh nghĩ tới cái gì đó, anh dừng động tác lại, cúi đầu nhìn cô: " Em đi thay cái váy kia đi. "

" Há? "

" Không phải em muốn mặc cái váy đó sao, bây giờ mặc đi. "

Lâm Hoan Hi có hơi khó hiểu, cô gãi gãi đầu: " Nhưng mà, nhưng mà ở đây làm gì có bữa tiệc nào. "

" Có. " Anh nói, đôi mắt như chứa đựng hàng vạn ngôi sao: " Bữa tiệc của hai chúng ta. "

Cô bình tĩnh nhìn anh, thế mà cô lại không từ chối lời nói của anh.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại đi lên tầng, rồi lại còn thay váy. Cuối cùng, không biết là cô đang nghĩ gì nữa, cô lấy son tô lên đôi môi hồng, cô yên lặng nhìn người con gái trong gương, nghĩ thầm..

Thật là xinh đẹp.

Lâm Hoan Hi đỏ mặt đi xuống dưới tầng, nghe thấy bước chân cô, Cảnh Dịch chậm rãi quay đầu lại.

Ánh sáng ấm áp, chân cô như đạp lên hàng vạn vì sao mà đi tới, như là bước ra từ trong tranh vẽ.

Bao nhiêu năm nay, Cảnh Dịch đã nhìn qua không biết bao nhiêu người phụ nữ xinh đẹp mặc váy dạ hội. Nhưng khi nhìn vào Lâm Hoan Hi, nhìn gương mặt sạch sẽ của cô, nhìn váy cô đang mặc, trái tim của anh không kiềm chế được mà đập điên cuồng, vì cô mà đập.

Âm nhạc sớm đã chuẩn bị xong, Cảnh Dịch tiến lên vài bước, đưa tay mình về phía cô.

Thấy bàn tay anh gần trong gang tấc, Lâm Hoan Hi hơi liếm liếm môi, cô cẩn thận đặt tay mình lên tay anh. Anh nắm chặt lấy bàn tay cô, lòng bàn tay như có lửa.

Lâm Hoan Hi được anh kéo vào trong lồng ngực, cô không tự chủ được đưa tay đặt lên bả vai anh. Vai anh rất rộng, rất dày. Cả người cô cũng tự động nhẩy múa theo tiết tấu của anh.

Âm nhạc nhẹ nhàng, ánh đèn vừa phải.

Ánh mắt Cảnh Dịch từ đầu tới cuối đều đặt trên khuôn mặt Lâm Hoan Hi, chưa rời đi một giây nào.

Cảm giác này có chút kỳ diệu.

Cô mất đi ký ức tám năm. Nếu là tám năm trước, cô sẽ không bao giờ khiêu vũ, nhưng giờ phút này, thân thể cô như dựa theo những ký ức đó mà khiêu vũ. Giống như... giống như thân thể cô vô cùng chờ mong được tiếp xúc thân mật với Cảnh Dịch.

Có lẽ cô thật sự rất thích Cảnh Dịch, nếu không thì...

Đột nhiên, động tác của anh dừng lại, anh yếu ớt dựa vào bả vai cô. Lâm Hoan Hi cảm giác được thân thể anh nóng rực, trán anh tựa vào hõm vai cô cũng nóng.

Lâm Hoan Hi giờ đây không biết phải làm gì: "Cảnh, Cảnh Dịch?"

"Anh không sao cả." Hồ hấp của Cảnh Dịch càng lúc càng dồn dập, anh ôm eo cô càng lúc càng chặt: "Lâm Hoan Hi, chúng ta về nhà đi."

Người đàn ông này ngày thường luôn mang bộ dáng trầm ổn lạnh lùng, hóa ra anh cũng có lúc yếu ớt như vậy.

"Nơi này chính là nhà của anh mà."

"Không..." Thanh âm Cảnh Dịch nặng nề: "Đây không phải nhà của anh, chúng ta trở về thành phố A đi, thị trấn Nguyệt Nha cũng được."

Lâm Hoan Hi khó khăn mãi mới đưa anh ngồi dựa vào ghế sofa được. Cảnh Dịch dựa vào ghế, gương mặt anh đỏ bừng bất thường.

Nhìn thấy anh thành bộ dáng như thế, Lâm Hoan Hi luống cuống. Cô luống cuống đi tìm điện thoại: "Anh dị ứng như thế rồi còn không chịu đi bệnh viện, ai lại để cho anh ăn thứ đó vào chứ."

Cô hoàn toàn không có kinh nghiệm xử lý việc này, cô lại sợ anh sẽ bị làm sao, giờ phút này cô hoàn toàn chìm trong cơn hoảng loạn.

"Đi." Lâm Hoan Hi ngồi xổm xuống trước mặt Cảnh Dịch: "Anh lên đây, tôi đưa anh đi bệnh viện."

Nhìn chằm chằm vào tấm lưng nhỏ bé gầy yếu của cô, Cảnh Dịch cười khẽ một tiếng: "Em đang quan tâm anh sao?"

"Giờ là lúc nào rồi mà còn trêu chọc tôi." Lâm Hoan Hi sợ tới nỗi hốc mắt đỏ ửng: "Anh nhanh lên, tôi lập tức đưa anh tới bệnh viện."

"Nhưng mắt em không thể ra gió."

"Anh đừng có quan tâm mắt tôi làm gì." Nước mắt cô lập tức rơi xuống: "Anh như vậy...tôi rất sợ."

Cô cứ yên lặng mà khóc nức nở, Cảnh Dịch nhìn cô.

Không khí lập tức rơi vào yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Cảnh Dịch lên tiếng: "Đừng khóc, anh không sao cả."

Anh an ủi cô: "Em tới ngăn tủ đằng kia, lấy hộp y tế ra đây. Bên trong có thuốc kháng sinh, em giúp anh lấy cái đó."

Lâm Hoan Hi không dám chậm trễ một giây nào, cô lau khô nước mắt rồi đi tới chỗ anh báo. Cô lấy thuốc kháng sinh rồi lại lấy thêm cốc nước, sau đó, cô đỡ anh dậy uống thuốc.

Uống xong thuốc, Cảnh Dịch ôm lấy Lâm Hoan Hi, để cô dựa vào lồng ngực mình.

Cô cũng không chăm sóc được gì cho anh, đành để mặc cho anh dựa vào mình.

Hơn mười phút sau, mấy nốt mẩn đỏ trên người Cảnh Dịch dần dần biến mất, anh cũng dần hạ sốt.

"Vợ..."

"Anh đỡ chút nào chưa?" Lâm Hoan Hi cẩn thận hỏi: "Chúng ta hay là cứ đi bệnh viện đi."

Cô nghĩ thế nào cũng vẫn muốn đi, cô không yên tâm.

Cảnh Dịch nhắm hai mắt lại, anh ngửi thấy mùi hương trên người cô: "Anh và hoa mẫu đơn...Ai đẹp hơn?"

Hồ hấp Lâm Hoan Hi như ngừng lại, lo lắng của cô vui hơn phân nửa, cô lập tức đẩy anh ra. Sau đó, cô lại thấy sắc mặt anh khó chịu, cô đành thôi không đưa tay đánh anh nữa.

"Mẫu đơn."

"Anh với Lý Trạch Ngôn thì sao?"

" Lý Trạch Ngôn. "

Không chút do dự.

Lại lần nữa rơi vào im lặng.

Đúng lúc Lâm Hoan Hi tưởng anh đã ngủ rồi, thì tiếng nói trầm khàn của anh lại vang lên bên tai cô.

" Anh sẽ giúp em có hoa mẫu đơn, lại giúp em nuôi Lý Trạch Ngôn, chỉ cần em đừng rời khỏi anh. " Anh nhẹ nhàng hỏi: " Được không? "

Tim đập rất nhanh, khoảng cách này dường như không từ ngữ nào có thể miêu tả được.

Lâm Hoan Hi chậm rãi cúi đầu, lần này anh ngủ thật. Anh nhắm hai mắt lại, hô hấp bình ổn, hàng mi dài hơi rung rung.

Đầu ngón tay Lâm Hoan Hi hơi giật giật, cô thử đặt tay lên trán anh, vẫn hơi nóng.

Lời vừa rồi anh nói chắc là nói mớ thôi, không phải thật đâu.

Cách anh một khoảng cách gần như vậy, cô cảm thấy toàn bộ người mình tê rần, nhưng cô không dám nhúc nhích, chỉ có thể yên lặng ngồi đó, để cho anh dựa vào.

Bóng đêm càng ngày càng lan ra.

Bên ngoài truyền tới tiếng xe oto, lúc sau, Cảnh Kính Nham và Niếp Lan từ bên ngoài đi vào.

Bà đi vào phòng khách liền thấy Lâm Hoan Hi đang ngồi làm chỗ dựa cho Cảnh Dịch, Niếp Lan sững sốt một lúc sau mới hoàn hồn.

" Nó không đi bệnh viện sao? "

Về mặt Lâm Hoan Hi không đổi sắc, nói: " Anh ấy vừa từ bệnh viện về không bao lâu. "

"... "

Niếp Lan nhìn bộ lễ phục Lâm Hoan Hi đang mặc, rồi lại nhìn hộp y tế đang để trên bàn, bà lập tức hiểu ra ý đồ của Cảnh Dịch.

Niếp Lan cẩn thận liếc nhìn Cảnh Kính Nham một cái. Ông ấy hôm nay uống không ít, cả người giờ đang mơ mơ hồ hồ, không cần phải lo lắng ông ấy khiến cho Lâm Hoan Hi không thoải mái.

" Uống thuốc? " Niếp Lan đi tới, bà nhỏ giọng nói với Lâm Hoan Hi.

" Vâng, uống xong liền ngủ, con cũng không dám đánh thức. "

Niếp Lan sờ sờ trán Cảnh Dịch, trán bớt nóng rồi, mẩn đỏ cũng bớt đi không ít. Dù thế, bà nhìn vẫn thấy đau lòng, không nhịn được lên tiếng oán giận: " Từ nhỏ tới lớn đứa con trai của mẹ cứ thích giờ trò khôn vặt, chẳng để mẹ bớt lo hơn chút nào. "

Niếp Lan lại liếc nhìn Cảnh Kính Nham đang lao đảo ở phía sau, nhìn không được thờ dài: " Giống y hết ba nó vậy. "

Lâm Hoan Hi mím mím môi, cô không biết nói gì.

" Để mẹ đi gọi Tiểu Lý đỡ nó lên. "

Nói xong, Niếp Lan đi tới cửa tìm tài xế Tiểu Lý vẫn chưa rời đi.

Niếp Lan vừa đi, Lâm Hoan Hi liền khần trương nhìn về phía Cảnh Kính Nham. Ông dường như quá say rồi, ông không nhìn về phía bọn họ, chỉ nói lòng cả vạt rồi đi lên tầng, điều này làm cho Lâm Hoan Hi thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh, Tiểu Lý đi vào bên trong, Niếp Lan giúp cậu nâng Cảnh Dịch lên. Vì thế, cả người Lâm Hoan Hi bỗng chốc nhẹ nhàng hơn hẳn.

Cô xoa xoa đôi chân đang bủn rủn, chờ cho bớt đau, cô đứng dậy đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Edit: Lam Nhi Nam

Dưới sự giúp đỡ của Tiểu Lý, Cảnh Dịch được đưa về phòng ngủ, Niếp Lan nói xong liền quay người đi ra.

Niếp Lan liếc mắt nhìn Cảnh Dịch đang nằm trên giường, nói với Lâm Hoan Hi: "Mẹ về phòng chăm sóc ông ấy, Cảnh Dịch giao cho con, nếu có chuyện gì thì gọi mẹ."

"Được, mẹ ngủ ngon."

Tiền Niếp Lan đi, Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nhìn Cảnh Dịch đang nằm trên giường, Lâm Hoan Hi đột nhiên cảm thấy khó khăn, vùng thanh tú xung quanh chân mày nhăn lại, nội tâm đấu tranh mấy giây, cô vào toilet lấy một chậu nước.

Cô cúi người cõng tây trang có vài nếp nhăn và giày trên người anh ra, rồi cõng cúc áo ở cổ áo, lấy khăn mặt cẩn thận lau người và tay của anh.

Bà của Lâm Hoan Hi đi đứng không thuận tiện, ở nhà đều do Lâm Hoan Hi giúp bà lau người, ở mặt chăm sóc người này cô rất có kinh nghiệm.

Ánh đèn mờ nhạt, gò má anh tuấn của anh như khoác lên từng lớp lụa mỏng ấm áp, làm mất đi vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng thường ngày, mặt mày đặc biệt nhu hoà rung động lòng người.

Lâm Hoan Hi nhẹ tay lấy khăn lông lau qua trán trên gương mặt anh, rồi nhẹ nhàng lướt qua sống mũi, cuối cùng dừng lại nơi hầu kết nhô ra...

Đây là bộ phận quyến rũ nhất của một người đàn ông.

Nhìn vào làn da nơi cổ và vùng xương quai xanh lộ ra bên ngoài của anh đang dần đỏ lên, Lâm Hoan Hi cảm thấy nhiệt độ cơ thể của anh từ từ tăng lên.

Ánh mắt cô dán chặt vào Cảnh Dịch, bỗng nhiên phát hiện--

Giống Lý Trạch Ngôn.

Sau đó, tim đập thình thịch, không biết phải làm sao.

Tại sao cô lại thích Lý Trạch Ngôn? Chẳng lẽ bởi vì Cảnh Dịch? Sai, bởi vì Lý Trạch Ngôn có tiền, thế nhưng Cảnh Dịch cũng có tiền...

Lâm Hoan Hi cắn cắn môi dưới: Yêu một người đàn ông miệng lưỡi ác độc có gì tốt, một ngày nào đó cô có thể đổi ông xã, sẽ đổi thành Chu Kỳ Lạc là được, loại đàn ông như ánh mặt trời hiền lành cũng đáng yêu.

Đang lúc tâm viên mã ý (đứng núi này trông núi nọ), cô đột nhiên rơi vào trong ngực anh, tay bị nắm chặt.

Một hồi sau, phát hiện ra ánh mắt đen như giếng sâu thăm đang nhìn cô, rất chuyên tâm.

"Anh đã tỉnh?"

"Khát."

Nghe xong, Lâm Hoan Hi đứng lên: "Tôi đi lấy cho anh."

Ai biết được anh lại nắm cổ tay cô: "Nước bình thường không hết khát."

"..." Lâm Hoan Hi phiền não nhíu mày, "Tôi lấy sữa cho anh?"

"Không." Cảnh Dịch lắc đầu, ánh mắt hạ xuống, dừng lại trên đôi môi căng mọng của cô: "Em lại gần đây."

Có lẽ bởi vì người đàn ông này đang bị bệnh, Lâm Hoan Hi đối với anh không có chút tâm lý phòng bị gì cả, một tay cô chống xuống giường, chậm chậm tiến lại gần, trong chớp mắt, chiếc eo mềm mại của cô bị một bàn tay to lớn ôm vào, ngay sau đó, tay anh giữ ốt hôn lên đôi môi cô.

Hơi thở anh nóng rực, đôi môi cũng nóng hằm hạp, đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy đôi môi cô ra, cô không phòng bị bị anh xâm nhập vào thành trì.

Một nụ hôn sâu.

Cảnh Dịch thở dốc rời khỏi môi cô, mang theo sợi chỉ bạc, lộ ra sự ám muội.

Cảnh Dịch vươn đầu lưỡi liếm môi, quay đầu khép lại đôi mắt: "Cảm ơn chiêu đãi."

"..."

"....."

"!!!!"

Sau khi phản ứng, Lâm Hoan Hi quệt miệng đang dính nước bọt, không nói hai lời liền kéo Cảnh Dịch từ trên giường lên: "Anh ra sô pha ngủ đi!"

Anh yếu đuối nằm đó mặc Lâm Hoan Hi đang lôi kéo, sau một hồi, Cảnh Dịch chau mày: "Khó chịu..."

Giọng nói anh lộ ra vẻ mệt mỏi, sắc mặt cũng không được như trước.

Lâm Hoan Hi không dám ảm ỉ nữa, khăn trương hỏi: "Tôi làm anh đau?"

Cảnh Dịch lắc đầu, thân thể run rẩy: "Lạnh."

"... Không lạnh mà."

"Biểu hiện của dị ứng." Người đàn ông nhìn Lâm Hoan Hi, ánh mắt lộ ra vẻ yếu đuối, chống tay xuống giường, nói, "Anh đi ngủ sô pha, ngủ ngon."

Thân thể cao to của anh lung lay như sắp ngã, Lâm Hoan Hi không đành lòng, tay kéo anh lại: "Anh tốt nhất nằm đây, lời tôi vừa nói không phải thật."

"Em không cho anh ngủ sô pha?"

"Không cho."

Cô cũng không phải người có tâm địa sắt đá, Cảnh Dịch đã như vậy, cũng không thể để cho anh ngủ sô pha.

"Được rồi." Cảnh Dịch một lần nữa nằm lại trên giường, nhích nhích sang một bên, chừa ra một khoảng trống, "Đến đây ngủ cùng anh."

"Anh khó chịu tôi không nên quấy rầy anh, hôm nay tôi ngủ ở sô pha một đêm."

"Thế nhưng anh lạnh."

"Tôi mở điều hoà cho anh."

Cảnh Dịch không nhúc nhích: "Sưởi ấm vật lý khiến dị ứng của anh nặng thêm, phải nhân tạo mới được."

Anh nói: "Để anh ôm em."

Lâm Hoan Hi suy tư trong chốc lát: "Cảnh tiên sinh, thực ra là anh muốn chiếm tiện nghi của tôi phải không?"

Cảnh Dịch: "..."

Vạch trần được lời nói dối của anh, Lâm Hoan Hi đương nhiên không nghe theo anh, trực tiếp ôm chần gối trên giường ra sô pha.

"Ngủ ngon, mơ đẹp."

Cảnh Dịch: "..."

*

Ngày thứ hai, dị ứng của Cảnh Dịch và chứng viêm mắt của Lâm Hoan Hi đều đã khỏi

Sáng sớm, Cảnh Dịch gọi điện thoại cho trợ lý, để đặt vé máy bay về A thành sớm nhất trong ngày hôm nay, thế nhưng do thứ 7 đã hết vé, không còn cách khác, anh chỉ có thể để trợ lý đặt vé máy bay tám giờ sáng ngày chủ nhật.

Hai người rửa mặt ngồi trong phòng ăn vừa ăn xong điểm tâm, đang muốn xuống tầng tản bộ, người giúp việc gõ cửa phòng.

"Cảnh tiên sinh, có khách tới nhà, phu nhân gọi cô cậu xuống tiếp đón."

Có khách?

Ai lại có thể sang nhà vào sáng sớm như vậy?

Cảnh Dịch mỉm môi, đột nhiên lộ ra một ý nghĩ trong đầu: "Nói với mẹ tôi, tôi bị dị ứng còn chưa chữa khỏi, không tiện để gặp mọi người."

"Vâng."

Tiếng bước chân đi xa dần, Lâm Hoan Hi có chút buồn bực: "Anh không phải đã khoẻ rồi sao?"

Nét mặt Cảnh Dịch có chút xanh: "Đoán không chừng là bác Từ và con gái của ông ấy, anh bây giờ ra ngoài đó không tốt lắm."

Lâm Hoan Hi càng buồn bực: "Vì sao?"

Anh thờ dài, nhìn vào mắt cô hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ, giơ tay xoa đầu cô, như cảm thán: "Bây giờ em cái gì cũng quên cũng tốt lắm."

Lâm Hoan Hi mờ mịt ngăn lại tay anh: "Quên đi, anh không muốn ra ngoài đó thì không ra."

Cảnh Dịch nhẹ nhàng cười: "Nhưng mà em có thể đi xuống dưới."

"Anh đã không xuống, tôi xuống dưới làm gì?"

Anh nói tiếp: "Nói với bọn họ thân phận của em là bà chủ nhà họ Cảnh."

Cảnh Dịch mở tủ quần áo, nhìn một vòng, lấy ra một chiếc váy hoa màu trắng dài đến đầu gối: "Mặc cái này."

Cái váy này thiết kế cực kỳ nữ tính, cổ áo hình lá sen đính một ít hạt thủy tinh trong suốt, làn váy có nếp gấp, từng nếp gấp có trình tự rất rõ ràng.

Lâm Hoan Hi không biết tại sao lại nhận lấy, rất nghe lời đi vào phòng quần áo thay, lúc đi ra, ánh mắt của Cảnh Dịch nhìn cô có vẻ nóng rực.

Cô chân dài eo nhỏ, dáng người đẹp, ngực đầy đặn, chiếc váy xinh đẹp càng tôn lên làn da hồng hào, mặt mày tinh tế của cô.

Cảnh Dịch từ trong hộp trang điểm lấy ra một cái kẹp tóc dóc hoa màu trắng, tiến lên vài bước tháo dây buộc tóc của cô, mái tóc dày xoã xuống, Cảnh Dịch chia tóc cô thành hai tầng, phía trên dùng kẹp tóc cố định lại, phía dưới để nằm trên đầu vai, mái tóc dày xoã xuống, rất động lòng người.

Anh đánh giá tác phẩm trước mắt, ánh mắt cho thấy sự thỏa mãn: "Đẹp."

Giọng nói của anh dường như được ủ từ rượu nguyên chất, không có cách nào chống cự được sự quyến rũ này.

Lâm Hoan Hi hai tai đỏ lên: "Tôi không dám đi xuống phía dưới một mình..."

"Có anh ở đây em không cần sợ, em chỉ để cho họ biết được thân phận của em."

Lâm Hoan Hi cái hiểu cái không gật đầu: "Tôi đi nhé?"

"Ừ."

Lâm Hoan Hi quay đầu nhìn lại anh một cái, không tình nguyện đi ra cửa.

Đến cầu thang, Lâm Hoan Hi nhìn Cảnh Kính Nham và Niếp Lan trên ghế sofa, ánh mắt cô vừa di chuyển, liền bị một dáng người làm hấp dẫn.

Cô gái mười tám tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, trần đầy hơi thở thanh xuân, ngồi bên cạnh một người đàn ông trung niên, cười nghe bọn họ nói chuyện, rất là khôn khéo.

Cô gái dường như cảm nhận được ánh mắt của Lâm Hoan Hi, bỗng nhiên ngẩng đầu, chạm phải ánh nhìn chưa kịp thu về của Lâm Hoan Hi.

Nhất thời ánh mắt của cô ấy trở nên khó lường.

Những người khác cũng phát hiện ra Lâm Hoan Hi đang đi xuống, nhất thời ánh mắt đều rơi vào người cô.

Thấy chỉ có một mình Lâm Hoan Hi, vùng xung quanh chân mày của Cảnh Kính Nham gắt gao nhíu lại.

Cô vẫn đi xuống: "Cảnh Dịch, Cảnh Dịch dị ứng chưa khoẻ, không tiện xuống tiếp khách."

Cảnh Kính Nham chân mày nhíu chặt hơn: "Không phải sáng sớm đã đỡ rồi sao?"

"Chi... Đột nhiên lại tái phát."

Bác Từ nhìn Lâm Hoan Hi, hỏi: "Cô gái này là?"

Cảnh Kính Nham trả lời: "Trợ lý của Cảnh Dịch..."

Không đợi trả lời hết, Niếp Lan cắt ngang Cảnh Kính Nham: "Con dâu của tôi, gọi là Lâm Hoan Hi, cũng chính là người đại diện của Cảnh Dịch."

Nói xong, liền hung hăng liếc ông. Cảnh Kính Nham sợ vợ cười hùa theo lời nói, ít nhiều cũng có chút không tình nguyện: "Ừ, vợ của Cảnh Dịch."

Bác Từ có chút buồn bực: "Cảnh Dịch kết hôn rồi? Tới bây giờ ông chưa nói đến chuyện này."

Cảnh Kính Nham phát ra tiếng hừ lạnh: "Nói ra mắt mặt, không có gì đáng nói."

Bác Từ biết Cảnh Kính Nham không thích giới giải trí, đương nhiên sẽ không chấp nhận chuyện con dâu mình là người trong vòng tròn ấy, nói trắng ra là cổ hủ, ngoan cố.

Bác Từ quay sang đánh giá Lâm Hoan Hi, đột nhiên thấy có chút quen mắt, ông trên dưới nhìn mấy lần, nhìn về phía con gái mình: "Tĩnh Tĩnh, đây có phải là trong phòng con..."

"Hoan Hi... Hoan Hi Hoan Hi chị Hoan Hi..."

Cô gái với gương mặt khéo léo đột nhiên nhảy dựng lên, trạng thái kích động quên hết tất cả.

Cô lớn tiếng không khỏi hù dọa Lâm Hoan Hi, cũng hù dọa Niếp Lan và Cảnh Kính Nham.

Lúc này mới ý thức được các bậc trưởng bối vẫn còn ở đây, vội vàng thu lại tâm tình đang vô cùng kích động, ngượng ngùng ngồi xuống, nhỏ giọng nói: "Chính là... Chính là Hoan Hi con đã nói với cha."

Cuối cùng, lại khẽ rung nói thêm một câu: "Con cực kỳ thích chị ấy."

Nghĩ đến cô còn ở đây, nhất thời phồng gò má đỏ bừng.

"Hoan Hi, lại đây ngồi gần mẹ này."

Lâm Hoan Hi nhìn sang ánh mắt của Tĩnh Tĩnh, đối phương giật mình che mặt lại mới nhìn sang hướng khác.

Lâm Hoan Hi có chút mờ mịt, ngồi xuống bên trái người Niếp Lan.

"Cảnh Dịch không sao chứ?"

"Anh ấy nói không sao, chỉ không tiện gặp người khác." Vừa nói vừa nhìn về phía Từ Tĩnh Tĩnh.

Cô đã hiểu, Cảnh Dịch là sợ cha Cảnh gây khó dễ cho anh, cho nên mới đóng cửa không gặp.

Lâm Hoan Hi vốn cho rằng mình mất đi ký ức, đối với Cảnh Dịch sẽ không còn tình cảm gì, thì cho dù cha Cảnh có làm gì thì đều có thể tiếp nhận, mà ngay lúc này, cô lại không thể tiếp thu được, thậm chí rất phẫn nộ, cũng rất khó chịu.

Lâm Hoan Hi thẳng sống lưng, cười rất hào phóng mà lại lễ phép: "Bác Từ ngài khỏe, con là Lâm Hoan Hi, vợ của Cảnh Dịch."

Cho dù cô có mất trí nhớ, cô cũng là vợ danh chính ngôn thuận mà Cảnh Dịch cưới, ngoại trừ cô và Cảnh Dịch, bất luận ai cũng không thể can thiệp hôn nhân của bọn họ, cho dù là cô ta hay cha cũng không thể!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Edit: Lam Nhi Nam

Khi Cảnh Dịch để cô đi xuống một mình đã có hàm ý rất rõ ràng, anh muốn cho mọi người biết, Lâm Hoan Hi có quyền đại diện cho anh.

"Lão Cảnh, con trai ông kết hôn lại không nói với tôi, thực là rất không phúc hậu."

Sắc mặt Từ Hạo Lâm khó lường, có vẻ không hài lòng.

"Tôi cũng mới biết hai ngày trước, chúng nó lên đăng ký kết hôn sau lưng tôi, không có gì đáng nói." Cảnh Kính Nham đối với chủ đề này không muốn nói nhiều.

Trước ngày Cảnh Dịch trở về một ngày ông cũng mới biết tin bọn họ lĩnh chứng, nếu không phải phát hiện hộ khẩu không thấy tung tích, ông cũng vĩnh viễn không biết bà xã ông lên lên đưa hộ khẩu cho Cảnh Dịch.

Cảnh Kính Nham vốn muốn để Cảnh Dịch và con gái lão Từ ở cùng một chỗ, kế hoạch tính toán xong xuôi, kết quả lại thất bại.

"Con gái nhà tôi cứ nhắc Hoan Hi Hoan Hi, không nghĩ đến lại là con dâu của ông, thế giới đúng là nhỏ." Nói, bác Từ quay sang quan sát kỹ Lâm Hoan Hi, ông càng nhìn càng hài lòng, "Thoạt nhìn là một cô gái tốt, ông cũng đừng mình ngoan bắt lính (hồ đồ ngu ngốc), phải đối xử thật tốt với người trong nhà, cũng không thể nói con gái trong vòng giải trí đều hư hỏng, cũng như vòng nghệ thuật cũng không phải hoàn toàn là những cô gái tốt. Nếu như tôi có con trai, khẳng định sẽ tìm một người như Hoan Hi vậy."

Cảnh Kính Nham hừ một tiếng không nói chuyện.

Từ Tinh Tinh nói tiếp: "Hoan Hi thực sự rất tốt, trước kia có chương trình chị ấy đến vùng núi làm từ thiện con còn có xem qua, đặc biệt tốt."

Cô lại nhỏ giọng nói thêm một câu: "Em sẽ vĩnh viễn ủng hộ chị..."

Lâm Hoan Hi được các bậc trưởng bối khen trước mặt mình nhất thời có chút ngượng ngùng.

Mới vừa rồi cô còn cố gắng thật tao nhã chuyên nghiệp, vào thời khắc này tất cả đều hoá thành cảm giác ngượng thùng, thấy bên tai cô ửng đỏ, Từ Tinh Tinh theo đó cũng đỏ mặt, cô vốn cho rằng Lâm Hoan Hi trong cuộc sống cũng mạnh mẽ vang dội, một con người nghiêm túc bá đạo, bây giờ lại trở thành một người ngại ngùng đáng yêu như thế này.

Thế nhưng..

Nữ thần của cô... Bí mật kết hôn, lại không phải là CP Tiền Dục* của cô.

*Chú thích ở chương 17

Từ Tinh Tinh sau khi biết mình phát hiện ra một tin tức lớn, vừa khiếp sợ lại vừa mất mát.

"Thật ra hôm qua em mới biết Dịch ca là con của bác Cảnh, thật không nghĩ tới..." Từ Tinh Tinh thở dài, "Lúc nào thì Hoan Hi cùng anh ấy lãnh chứng vậy ạ?"

"Cũng chưa lâu."

Sau khi đăng ký ngày thứ hai thì bị tai nạn giao thông.

Từ Tinh Tinh đi qua ngồi bên cạnh Lâm Hoan Hi, từ trong túi lấy điện thoại ra, lòng tràn đầy chờ mong nói: "Chị Hoan Hi, có thể chụp cùng em một tấm không?"

"Được chứ."

Cô sáng khoái đồng ý, Từ Tinh Tinh khoé mắt lập tức cong lên, mở camera ra nhắm ngay hai người. Nguyên nhân bởi vì có trưởng bối ở đây, Từ Tinh Tinh không dám quá phóng túng, vội vàng chụp hai tấm nữa rồi lại trở về chỗ ngồi.

"Nghe nói Tinh Tinh cũng muốn đi A thành?" Niếp Lan thực sự thích Từ Tinh Tinh, cảm thấy cô bé lanh lợi này thật hiểu chuyện, tuy rằng có hơi kém con dâu bà, nhưng lại khiến người khác rất thích mình.

"Đặt vé máy bay ngày mai ạ"

Lâm Hoan Hi giật mình, nói: "Thật là trùng hợp, chúng tôi cũng là vé máy bay vào ngày mai."

Nghe xong, Niếp Lan sững sốt vài giây, kéo tay của Lâm Hoan Hi: "Các con phải về?"

Cảm thấy đã lỡ nói hết ra, Lâm Hoan Hi có chút lúng túng, ngượng ngùng trả lời Niếp Lan: "Dịch ca và con đều có việc, cho nên..."

Trên mặt Niếp Lan lộ ra chút mất mát, nhưng bên Từ Tinh Tinh lại vui vẻ đến mức không còn hình dáng gì.

"Ngày mai chỉ có một chuyến bay đến A thành, chúng ta có thể đi chung."

Niếp Lan hỏi: "Tinh Tinh đến A thành để làm việc sao?"

Từ Tinh Tinh gật đầu nói: "Con muốn tham gia dự thi tập đoàn thiết kế thời trang Hoa Diệu, cũng không biết có thể không."

Lâm Hoan Hi nhớ tới tin tức mình đã xem qua của tập đoàn Hoa Diệu, hình như đó là một công ty thiết kế thời trang, cũng có không ít xí nghiệp nhỏ, còn hợp tác với một số minh tinh. Tức thì, ánh mắt cô nhìn Từ Tinh Tinh dần có sự kính phục.

"Nghe nói công ty đó rất lớn, em nhất định có thể mà."

Sau khi được nữ thần cổ vũ Từ Tinh Tinh có cảm giác người đầy năng lượng và nhiệt huyết.

Niep Lan nhìn sang Từ Tinh Tinh một chút, lại nhìn sang bên người Lâm Hoan Hi, nói: "Vậy khi đi A thành con ở chỗ nào?"

"Việc này..." Từ Tinh Tinh gãi đầu một cái, "Đến lúc đó ở khách sạn là được rồi, nếu như phỏng vấn thành công, công ty sẽ phân cho nhân viên ở ký túc xá."

Bác Từ yêu thương sờ sờ gò má của Từ Tinh Tinh: "Tôi và mẹ con bé đều nói mua một căn hộ ở nơi nào đó cho nó, kết quả đứa con này sống chết không chịu, nói không dựa vào bố mẹ già nữa."

Niep Lan nín cười: "Cũng đừng ở khách sạn, bác nghỉ ở nhà Cảnh Dịch được đấy, ở vài ngày cũng không có gì đáng ngại, Hoan Hi con nói có được không?"

Lâm Hoan Hi từ khi mất trí nhớ tỉnh lại đến nay cơ bản chưa từng tiếp xúc với một người con gái cùng tuổi bao giờ, Từ Tinh Tinh lớn lên đáng yêu, khí chất như ánh mặt trời, chính là loại người mà cô vô cùng thích. Vì vậy không chút nghĩ ngợi gật đầu đồng ý: "Cũng không biết Tinh Tinh có đồng ý hay không."

"Em đồng ý!" Cô kích động nhảy dựng lên, ngay sau đó liền ngồi xuống, "Nhưng mà... Dịch ca sẽ không vui."

Ý cười trên môi Niep Lan càng sâu: "Chị Hoan Hi con đồng ý là được rồi, không cần quan tâm Cảnh Dịch, lời nói của nó không cần tính vào."

Trả lời xong, Từ Tinh Tinh lại một lần nữa nở một nụ cười sáng rỡ.

Dưới lời mời ở lại của Niep Lan, bác Từ và Từ Tinh Tinh quyết định ở lại cùng dùng cơm trưa, sau khi nói chuyện một hồi, Cảnh Kính Nham đưa Từ lão tham quan vật phẩm ông vừa cất giấu (bộ sưu tầm), còn Niep Lan đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm trưa.

Ngồi cũng đã ngồi, Lâm Hoan Hi quyết định cùng Từ Tinh Tinh đi tản bộ ở hoa viên một chút.

Lúc này, Cảnh Dịch ở phòng ngủ buồn bực gần như muốn mốc meo, anh thả cánh tay cứng ngắt từ trên máy tính xuống, đứng dậy đi đến ban công.

Ngoài cửa sổ, mùa xuân phong cảnh núi non tươi đẹp, cả vườn hoa kiêu diễm hơn hẳn.

Cảnh Dịch vừa đi chuyển tầm nhìn sang hướng khác, trong đình giữa cảnh xuân, anh nhìn thấy dung nhan loá mắt của Lâm Hoan Hi, cô đang mặc chiếc váy hoa ngồi ở trên bàn đu dây, cùng người khác nói chuyện với nhau thật vui, gió thổi khiến tóc cô bay bay, lướt nhẹ qua gương mặt mang theo ý cười của cô.

Cảnh Dịch mặt nhăn lại, đưa mắt nhìn sang người ngồi bên cạnh Lâm Hoan Hi.

Sau khi quan sát kỹ càng vài lần, Cảnh Dịch cảm thấy nhìn có vẻ quen mắt.

Hình như là...

Cảnh Dịch nhíu chặt vùng xung quanh chân mày, hình như... Cô gái ngày đó muốn xin anh chữ ký của Lâm Hoan Hi.

Anh cách các cô hơi xa, không nghe được hai người đang nói gì, chỉ có thể nhìn thấy Lâm Hoan Hi cười đến mức rục rờ. Trong lòng Cảnh Dịch nhất thời sinh ra một cảm giác khó chịu, cô chưa từng cười như thế với anh.

Bình dấm chua trong lòng Cảnh Dịch bị đánh đổ, không có chỗ trút ra, khom lưng cầm lấy chiếc dép bên dưới chân ném xuống phía dưới.

Chiếc dép màu xanh thẫm trên không trung xẹt qua một đường vòng cung, cuối cùng vững vàng chui qua bụi hoa rơi xuống cạnh chân Lâm Hoan Hi.

Nghe được tiếng động Lâm Hoan Hi cúi đầu liền thấy chiếc dép có hình dáng thật quen thuộc, cô nhặt lên dép, theo hướng rơi xuống nhìn lên, cách khóm hoa xuân mon môn, cô đối mặt với người đang dựa trên ban công, mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng không ai khác - Cảnh Dịch.

Lâm Hoan Hi giờ giờ chiếc dép trên tay, nói to: "Dép của anh rơi này."

Hai tay Cảnh Dịch nắm lấy thanh lan can: "Giúp anh mang lên đây."

Lâm Hoan Hi nhíu mày: "Dép của ai tự lấy."

Cảnh Dịch bất vi sờ động, liếc xéo Từ Tinh Tinh, người đàn ông lòng dạ hẹp hòi này ngày càng khó chịu: "Dị ứng của anh không thể ra gió, giúp anh mang lên đây đi."

Người này phiền chết mất, rõ ràng có ý xấu xa, có ý để cho cô đi lên.

Lâm Hoan Hi nhìn chiếc dép trên tay một lát, lại nhìn Cảnh Dịch đang đứng trên lầu ba, bỗng nhiên có cách khác.

Cô rời khỏi bàn đu dây lùi về sau vài bước, hướng Cảnh Dịch nói to: "Tôi giúp anh ném lên trên đó, anh bắt chuẩn vào nhé."

Cảnh Dịch:??????

Anh còn chưa kịp đề phòng, người con gái bên dưới lầu đã ném lên, chỉ thấy trên không trung vẽ ra một đường parabol, liền nghe một tiếng phịch, chiếc dép màu xanh thẫm mạnh mẽ đập vào trán của anh, tiếp theo, chiếc dép một lần nữa từ trên lầu cao rơi xuống nằm ở trên cỏ.

Cảnh Dịch bị dép đập vào trán trước mắt liền biến thành màu đen, anh buồn bực kêu một tiếng, che cái trán lúc lâu cũng không lên tiếng.

Lâm Hoan Hi hoàn toàn không nghĩ đến sẽ có một kết quả như thế, cô chớp mắt mấy cái, chạy chậm lại nhặt chiếc dép lên chiếc dép, ngẩng đầu nói: "Hay là...hay là em mang lên giúp anh đi."

Nói xong nhìn về phía Từ Tinh Tinh: "Em chờ chị nehs, chị lên rồi xuống ngay."

Từ Tinh Tinh bị hành động của cô hù dọa đến im lặng: "..."

Lâm Hoan Hi tay cầm dép nhanh chóng chạy lên lầu ba, cô thở hồng hộc đi đến ban công, đặt dép bên cạnh chân anh, cẩn thận đẩy đẩy bờ vai anh một cái.

"Anh không sao chứ?" Ánh mắt Lâm Hoan Hi vô cùng chân thành tha thiết quan tâm

"Đau." Giọng nói Cảnh Dịch lộ ra vẻ nặng nề.

Lâm Hoan Hi có chút áy náy: "Xin lỗi, tôi không phải cố ý."

Cảnh Dịch che cái trán nhìn cô: "Xin lỗi thật dối trá."

"... Tôi thật lòng mà."

Anh hừ lạnh một tiếng, lần nữa tựa đầu vào bên trong khuỷu tay.

Lâm Hoan Hi chẳng biết làm thế nào để anh thoải mái, gấp đến mức vò đầu bứt tai, suy nghĩ một chút, nhỏ giọng hỏi: "Nếu không... Dùng túi chườm đá đắp một chút?"

Anh vẫn hừ một tiếng.

"... Tôi thôi thôi cho anh?"

"Được." Đồng ý không chút do dự.

Cảnh Dịch thả tay xuống, cúi lưng tiến đến trước mặt cô: "Thôi thôi."

Trên cái trán trơn bóng của anh rất rõ ràng có một mảng sưng đỏ, nhớ đến đây là hành vi do cô trực tiếp gây ra, trong lòng Lâm Hoan Hi cũng không suy nghĩ nhiều đến như vậy, kéo lấy cánh tay Cảnh Dịch nhón lên phía trước.

Kết quả chưa kịp để cô thôi, người đàn ông trước mắt liền hôn lên đôi môi căng mọng của cô.

Từ Tinh Tinh đang ngước mắt nhìn lên sân thượng trùng hợp thấy một màn như vậy.

Ánh mặt trời khúc xạ thân ảnh hai người trong suốt như thủy tinh, hình ảnh hai người hôn môi cực kỳ đẹp.

Từ Tinh Tinh vội vàng che mắt, nhìn không được lại tiếp tục nhìn.

Nụ hôn chuồn chuồn lướt nước vẫn tiếp tục, Cảnh Dịch chiếm được tiện nghi hài lòng cong cong môi: "Không tệ lắm, ngọt."

Không tệ lắm, ngọt.

Ngọt...

Ngọt cái con quỷ!

Lâm Hoan Hi vừa thẹn vừa giận, hung hăng đập anh một đập: "Anh con người này sao có thể như vậy, bên dưới còn có người nhìn mà, biết xấu hổ không hả."

"Không xấu hổ." Cảnh Dịch không biết chút liêm sỉ nào, hơi liếc mắt nhìn xuống phía dưới, "Anh chính là muốn để cho người thấy."

Lâm Hoan Hi nhấn nhò nói: "Tinh Tinh là nữ."

"Nữ thì làm sao?" Chân mày rậm của Cảnh Dịch nhướn lên, "Nữ thì không thể là tình địch à?"

"..."

Đây là kiểu nguy hiểm gì thế!

Lâm Hoan Hi lười phản ứng, khoát khoát tay: "Tôi đi tìm Tinh Tinh đây, anh nghỉ ngơi cho thật tốt."

Nói liền xoay người rời khỏi.

Tay Cảnh Dịch giữ chặt cổ tay Lâm Hoan Hi: "Anh đi cùng với em."

Cô nhìn anh vài giây, không có ý tốt nỡ nụ cười: "Cảnh tiên sinh, dị ứng của anh không thể ra gió, cũng không tiện gặp khách. Một lúc tôi sẽ mang cơm trưa lên giúp cho anh, nghỉ ngơi cho thật tốt đi nhé, bye ~"

Nói xong, Lâm Hoan Hi đẩy tay anh ra, bước khỏi cửa.

"..."

Nhìn bóng lưng cô rời đi của cô, Cảnh Dịch đột nhiên hiểu rõ cái gì gọi là tự bẽ mặt đập chân mình, thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Edit: Lam Nhi Nam

Ăn xong cơm trưa, Lâm Hoan Hi và Từ Tinh Tinh trao đổi số điện thoại di động và Wechat.

Vừa tiễn khách đi xong, người này giờ vẫn đang nằm chán trong phòng - Cảnh Dịch, cuối cùng cũng đi xuống.

Cảnh Kính Nham trắng mắt liếc nhìn Cảnh Dịch, vòng qua anh chuẩn bị rời khỏi, đi chưa được hai bước, đã bị Niếp Lan gọi lại.

"Cảnh Kính Nham, chúng ta nói chuyện."

Trên mặt Niếp Lan không có ý cười, sắc mặt nghiêm túc.

Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch trao đổi ánh mắt, ngoan ngoãn ngồi lại trên ghế sa lon không dám nhúc nhích.

"Nói chuyện gì." Cảnh Kính Nham nói, "Tôi hơi mệt."

"Ông qua đây."

Cảnh Kính Nham không tình nguyện quay lại ngồi xuống, gương mặt vẫn như trước: "Nói, chuyện gì."

"Cảnh Dịch con cũng đến đây."

Cảnh Dịch nhếch nhếch mày, thông thả ngồi xuống bên cạnh Lâm Hoan Hi.

Niếp Lan đặt hai tay ngang trên đầu gối, lưng rất thẳng, hai mắt bà không chớp một lần nào nhìn Cảnh Kính Nham, khiến Cảnh Kính Nham bị nhìn như thế không khỏi mất tự nhiên, Niếp Lan lên tiếng.

"Bây giờ ông nói xin lỗi với Cảnh Dịch và Hoan Hi."

Lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Hoan Hi và Cảnh Kính Nham đều sùng sốt.

Bầu không khí trầm mặc quý dị mấy giây, Cảnh Kính Nham tức giận: "Bà bảo tôi xin lỗi con mình sao? Tại sao lại muốn tôi phải xin lỗi?"

"Vì sao thì trong lòng ông phải rõ ràng." Niếp Lan nói, "Ông vuốt lương tâm của mình rồi nói xem, từ lúc Hoan Hi đến nhà chúng ta, ông có cho con bé sắc mặt tốt bao giờ chưa?"

"Tôi..."

"Tôi cái gì mà tôi." Niếp Lan giận dữ, "Hoan Hi cùng Cảnh Dịch đã đăng ký, thì con dâu của tôi, trừ khi Hoan Hi ngoại tình, em sẽ không để cho bất kỳ

một người con gái nào bước vào Cảnh gia, bây giờ ông phải nói xin lỗi với Hoan Hi, sau này không làm những chuyện như vậy nữa; hoặc là cùng tôi ly hôn, tôi dọn đi ở cùng con trai, con dâu của tôi, tự ông chọn đi."

Vừa nghe lời này, Cảnh Kính Nham liền luống cuống, ngồi không yên.

Trước đây ông đối với Niếp Lan là nhất kiến chung tình, tốn bảy năm mới có thể theo đuổi bà, thậm chí vì Niếp Lan mà tranh cãi với mẹ, sau khi kết hôn thì coi Niếp Lan như cả sinh mệnh, bà nói đi hướng đông ông không dám đi hướng tây, mọi việc đều do Niếp Lan làm chủ, thẳng cho đến khi chuyện của Lâm Hoan Hi phát sinh biến hoá.

Cảnh Kính Nham liếc mắt sang Lâm Hoan Hi, cứng rắn nói: "Có nói xin lỗi cùng là con trai bà nói xin lỗi với tôi ban đầu ai gạt tôi lấy đi giấy hộ khẩu?"

Mặt Niếp Lan không biểu cảm: "Tôi lấy, làm sao?"

Thế nào...

Còn có thể thế nào chứ!

Đã nói thế, dứt khoát coi như không có đạo lý đi.

Cảnh Kính Nham hừ lạnh một tiếng: "Tôi mặc kệ, chuyện này tôi không sai."

Niếp Lan hít sâu một hơi: "Không sai đúng không?"

"Không sai."

"Ông nói thật đi, sở dĩ ông muốn Cảnh Dịch đi yến hội đó, có phải muốn giật dây bắc cầu Cảnh Dịch và Tinh Tinh? Nghĩ lúc lão Từ còn chưa biết ép Cảnh Dịch và Hoan Hi ly hôn, rồi sẽ cùng con bé ấy ở chung một chỗ?"

Cảnh Kính Nham không nói chuyện.

Niếp Lan mắt đỏ lên vì tức: "Tôi xem như đầu ông bị nước vào! Coi như Cảnh Dịch có cùng suy nghĩ với anh, Tinh Tinh chưa chắc để mắt đến con trai tôi."

Cảnh Kính Nham lớn giọng: "Làm sao lại không để mắt con tôi?"

"Coi trọng cái rắm!" Niếp Lan không nhịn được liền nói thô tục, "Ông cho rằng con trai Ông là bảo vật hoàng kim vạn lượng người người đều muốn có? Ông có phần đề cao nó quá, tôi nghĩ mắt của Hoan Hi bị mờ lộn che hết rồi mới giả cho nó!"

"..."

"Mẹ." Cảnh Dịch nhẹ nhàng chen vào nói, "Xin mẹ không nên nghi ngờ ánh mắt của vợ con."

"Con câm miệng."

"... Dạ."

"Ông nhìn đức hạnh của nó xem." Niếp Lan chỉ vào Cảnh Dịch nói, "Từ nhỏ đến lớn miệng mồm độc ác, có chuyện hay không có chuyện gì đều khiến người khác không thoải mái, lúc đến trường không biết làm khóc bao nhiêu bé gái, kết quả đến một người bạn cũng không có. May mà vào vòng giải trí, có một nhóm fan nào tàn, bằng không thì công ty nào muốn nó."

Mặt Cảnh Kính Nham nóng hừng hực, lời nói của Niếp Lan một từ cũng không sai.

Nhớ lại khoảng thời gian đi hợp phụ huynh, Cảnh Kính Nham luôn luôn là người ra cuối cùng, không ít những lời phê bình đũa con này không phù hợp (giao du) với bạn bè, đối với bạn bè không thân thiện, ngay cả phụ huynh nhà người khác cũng ba ngày hai ngày đến phàn nàn, không thể ép bản thân, Cảnh Kính Nham chỉ có thể đưa Cảnh Dịch ra nước ngoài học trường nội trú.

Cảnh Kính Nham cúi đầu, xấu hổ không chịu nổi: "Là tôi dạy con không đúng, xin lỗi."

Niếp Lan trong lòng hừ một tiếng nói: "Biết là tốt rồi."

Cảnh Dịch: "..."

Lâm Hoan Hi: "..."

"Bây giờ nói xin lỗi với Hoan Hi."

"Tôi chính là muốn có một người con dâu có dòng dõi Nho học."

"Thôi đi, người nào có con gái thư hương chịu gả cho con trai ông."

Cảnh Kính Nham quay đầu đi: "Chuyện này tôi không sai, chính là con trai bà trộm họ khẩu của tôi trước, nói sai cũng là nó sai."

"Đi." Niếp Lan đứng lên, hướng Lâm Hoan Hi nói, "Dọn dẹp đồ đi, chúng ta cùng quay về A thành."

Sau đó nhìn về phía Cảnh Kính Nham: "Cảnh Kính Nham tiên sinh, mấy ngày nữa luật sư của tôi sẽ liên hệ với ông trao đổi về chuyện ly hôn."

Dứt lời, liền cao ngạo xoay người.

Lúc này Cảnh Kính Nham thực sự ngồi không yên, không chút do dự nào rống lên: "Cảnh Dịch cha sai rồi, cha không nên phá hoại hôn nhân của các con, tha thứ cha, được không?"

"Còn có."

Còn có...

Cảnh Kính Nham ngược mắt nhìn Lâm Hoan Hi, quai hàm đỏ lên: "Hoan Hi... Hoan Hi, cha..."

"Không cần đâu." Hoan Hi nhanh chóng cản lại Cảnh Kính Nham, "Cha, ngài... Ngài đừng nói xin lỗi, con không chịu nổi."

Nói xong, cô đứng dậy kéo cổ tay Niếp Lan, ôn nhu nói: "Mẹ cùng đừng nóng giận, chúng con thật không nên lén lấy đi họ khẩu, huống gì cha cũng chưa làm chuyện gì quá đáng."

Có Lâm Hoan Hi thay ông nói, Cảnh Kính Nham liền thở phào nhẹ nhõm, vỗ về nói: "Bà cũng đừng làm rộn, chúng ta đều là vợ chồng già lại nói ly hôn, truyền đi nghe không được tốt."

Niếp Lan cười khẩy nói: "Vậy ông cho rằng mai mối cho con trai đã kết hôn của ông thì dễ nghe đúng không?"

"Tôi không nên, là tôi già rồi hồ đồ, hơn nữa cũng chưa thành công, bà cũng đừng..."

"Vậy ông còn dám không?"

"Tôi không dám, không dám nữa, bà tha thứ cho tôi được không?" Cảnh Kính Nham vừa xấu hổ lại thẹn thùng, "Con cái đều nhìn kia..."

Trên mặt Niếp Lan một lần nữa nở nụ cười, gió xuân quét vào cả mặt Cảnh Kính Nham: "Ông sớm như vậy không phải tốt sao? Người một nhà nên hoà thuận là tốt nhất, không nên học bộ dáng của mẹ ông. Ngày hôm nay ông cũng thấy đấy ngay cả Tinh Tinh cũng thích Hoan Hi, rõ ràng nói Hoan Hi nhà chúng ta không thể nào đem so với những người con gái khuê các khác, ông còn có gì mà không hài lòng?"

"Tôi chính là muốn cho con trai tôi một người như vậy..."

Cảnh Kính Nham thấp giọng nói.

Niếp Lan tuy sinh ra không bằng nhà ông, nhưng có tri thức hiểu lễ nghĩa, khí chất như lan.

Cảnh Kính Nham từ lần đầu tiên thấy Lâm Hoan Hi liền không thích, khi đó Lâm Hoan Hi nhuộm một đầu màu đỏ điểm lệ như lửa, cùng với phụ nữ đang hoàng không có chút nào quan hệ, lại nghe nói cô còn chọn đi vào làng giải trí, đối với cô càng không sinh được hảo cảm gì.

Hôm nay bởi vì Niếp Lan, ông cũng chỉ có thể tùy bọn nó.

Niếp Lan nói không sai, một cô gái hiểu chuyện như Tinh Tinh cũng thích cô, trên người cô cũng có điểm mà ông không thấy.

"Được rồi, cha lên nghỉ ngơi trước. Ngày sau của các con, tùy các con làm sao mà sống, về sau muốn trở về thì trở về, không muốn trở về cũng không sao, cha cũng không xen vào nữa." Cảnh Kính Nham khoát khoát tay, khẽ thở dài đi lên lầu.

"Mẹ đi lên xem cha con một chút." Niếp Lan cười với hai người, xoay người đi theo.

Nhìn theo hai bóng dáng đã đi xa, Lâm Hoan Hi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ thật lợi hại."

Hai ba lần liền thu phục được một lão già ngoan cố.

Cảnh Dịch hơi nhướn mày: "Em gọi mẹ vẫn thuận miệng."

Lâm Hoan Hi nghe xong mặt đỏ lên: "Anh gọi mẹ tôi càng thuận miệng hơn."

Cảnh Dịch trầm thấp cười nhẹ vài tiếng, nói: "Vừa rồi thật thông minh, ngày hôm nay em cho cha một bậc thang đi xuống, sau này anh cũng không dám

làm khó dễ em."

Mặt Lâm Hoan Hi nhăn lại: "Anh đang nói cái gì thế, cha anh tuổi tác đã cao, cũng không thể để ông nói xin lỗi tiểu bối được. Hơn nữa, anh cái người này thật sự là không hiểu chuyện, lại đi trộm hộ khẩu."

Cảnh Dịch mỉm cười thật sâu: "Trộm giấy hộ khẩu là chủ ý từ em ra."

Lâm Hoan Hi: "..."

"Lúc đó em nói muốn lập tức ở cùng anh, từng giây từng phút cũng không thể bỏ lỡ."

Lâm Hoan Hi: "..."

"Lệnh vợ làm khó, anh chỉ phụng mệnh."

"Anh, cầm miệng!" Lâm Hoan Hi nghe được trên mặt đỏ bừng, nhào đến che đi cái miệng của anh.

Cảnh Dịch thuận thế kéo cặp tay mềm mại nhỏ bé kia, vững vàng kéo cô vào trong ngực.

"Trước kia 24 tiếng đồng hồ em đều phải quần quít lấy anh, bây giờ đến lượt anh 24 tiếng đồng hồ quần quít lấy em, trừ khi anh cũng bị tai nạn giao thông mất trí nhớ, nếu không có sẽ không buông em ra, hiểu không?"

Ánh mắt anh nhìn cô loé lên một ánh sáng cực nóng, nhiệt độ ấy gần như muốn làm cho cô tan chảy.

Dường như từ trong ký ức có một hình ảnh không trọn vẹn loé lên trong đầu cô, lại rất nhanh biến mất, nhưng Lâm Hoan Hi rất rõ ràng nghe được một giọng nói ở bên tai nói_____

[Cô rất thương anh ấy.]

[Đừng rời bỏ anh ấy.]

Đang muốn nhớ lại, thì huyết thái dương lần thứ hai truyền đến từng cơn đau kịch liệt, Lâm Hoan Hi kêu lên, thẳng người, gương mặt không còn chút máu.

"Làm sao vậy?"

"Đau đầu."

Cảnh Dịch nghe xong vội vàng đem cô ôm lên đặt trên ghế sa lon, cẩn thận từng chút đè xuống huyết vị trên đầu cô.

Bàn tay anh dày rộng, kim nén khiến độ mạnh yếu không nhẹ cũng không nặng, Lâm Hoan Hi thở phào chậm rãi, không khỏi nhắm mắt lại lẳng lặng cảm nhận được sự thư thích mà xoa bóp mang đến.

Đợi đến khi Lâm Hoan Hi buồn ngủ, thì điện thoại trong túi áo rung lên.

Cẩn thận nhìn sang Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch đi ra xa nghe máy: "A lô, Chu Châu."

"Dịch ca anh khi nào thì trở về? Bộ phim < Tao Nhã > phải mở máy rồi, ngày hôm nay đạo diễn vừa gọi điện thoại đến thúc dục."

"Ngày mai anh sẽ về, giúp anh nói với Quách đạo diễn, nghỉ thức khởi động máy anh không tham gia được, đến lúc đó anh trực tiếp đi đến phim trường."

"Được, chị dâu thế nào rồi?"

"Tốt hơn rồi, anh nghỉ qua mấy ngày nữa để cho cô ấy đến công ty."

"Được thôi, Dịch ca anh về nhanh một chút, em sẽ giúp anh kéo dài vài ngày."

"Ừ."

Cúp điện thoại, Cảnh Dịch vừa nghiêng đầu liền bắt gặp được tầm nhìn của Lâm Hoan Hi đang nhìn sang bên này.

Anh đi đến bên người Lâm Hoan Hi, nhẹ giọng hỏi: "Khá hơn chút nào chưa?"

"Chuyện công việc phải không?"

"Lúc trước có nhận một bộ điện ảnh cổ trang, chuẩn bị mở máy, đạo diễn muốn anh quay về."

Lâm Hoan Hi nghe xong, vùng xung quanh chân mày nhíu chặt lại: "Tôi... có phải tôi cũng phải theo về không?"

"Lúc trước đúng là muốn đi theo." Cảnh Dịch nói, "Bình thường sẽ có ký giả và fan hâm mộ, em phải giúp anh tiếp nhận phỏng vấn và xử lý mọi chuyện, cho dù hiện tại..."

Cảnh Dịch mỉm môi: "Hiện tại em có thể ở nhà, rảnh rồi thì anh sẽ về thăm em "

Lâm Hoan Hi chậm rãi ngồi dậy, hai bàn tay để trên đầu gối nhìn xuống dưới mặt đất.

Trầm tư trong chốc lát, Lâm Hoan Hi hạ quyết tâm nâng đầu lên, ánh mắt kiên định: "Tôi cũng đi."

Cô nói: "Nếu là công việc, thì không thể tùy tiện qua loa."

Cảnh Dịch nghe xong nở nụ cười, cô vợ nhỏ nhà anh tuy rằng mất trí nhớ, nhưng căn bản vẫn là một người nghiêm túc có trách nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27-1

Edit: Cải Xanh

"Được." Cảnh Dịch giơ tay lên sờ đầu cô, nghiêng người nhìn thẳng vào mắt cô, "Mấy ngày nữa cùng anh đến Studios."

Lâm Hoan Hi gật đầu, lại nghĩ tới một chuyện quan trọng, liền nói với Cảnh Dịch: "Nhưng mà phải đợi Tinh Tinh rồi mới có thể đi."

"Tinh Tinh?"

"Đúng rồi." Lâm Hoan Hi cong khóe mắt, "Tinh Tinh phải đi công tác ở A thành, nhưng không có chỗ ở, tôi và mẹ quyết định để Tinh Tinh ở nhà của chúng ta."

Cảnh Dịch:????

Một lúc lâu mà anh vẫn chưa kéo lại tinh thần, đầu óc trống rỗng, chột cau mày: "Em... để người phụ nữ khác ở nhà chúng ta?"

Lâm Hoan Hi cũng không phát hiện được ý tứ của Cảnh Dịch, vẫn cười nói: "Tinh Tinh cũng không phải người lạ nào khác, cô ấy tốt, tôi rất thích cô ấy."

Cảnh Dịch mỉm chặt môi, trên mặt cũng không còn vẻ hứng thú: "Lâm Hoan Hi, sao em không hỏi ý kiến của anh."

Cô há hốc mồm muốn nói điều gì đó, nhưng khi đối mặt với ánh mắt của anh lại im lặng.

Con người đen của Cảnh Dịch nổi lên vẻ không hài lòng dày đặc, lúc này cô mới ý thức được một chuyện quan trọng, phải nói Cảnh Dịch mới là chủ nhân của ngôi nhà này, cô quá đặc ý, nên mới không chú ý đến cảm nhận và ý kiến của anh.

Lâm Hoan Hi thu lại nụ cười: "Cảnh Dịch, có phải anh... anh không thích người khác vào ở không?"

"Em nói xem?" Cảnh Dịch ngồi xuống bên cạnh cô, "Đó là nhà của em và anh, anh hy vọng không có người phụ nữ khác nào vào ở."

Lâm Hoan Hi nhăn mày, ngón tay trắng nõn khẽ xoắn xoắn góc áo, giọng nói nhỏ nhẹ: "Nhưng mà em đồng ý rồi..."

"Vậy em từ chối đi..."

Thái độ của Cảnh Dịch rất cứng rắn, rõ ràng không định cho Từ Tinh Tinh vào cửa.

Lâm Hoan Hi cắn môi nhìn Cảnh Dịch, người đàn ông anh tuần này đường nét gò má rõ ràng, cô đột nhiên ý thức được điều gì, nhẹ giọng hỏi: "Cảnh tiên sinh, anh không muốn để Tinh Tinh vào nhà chúng ta, là bởi vì tôi à?"

"Hả?"

"Lúc trước anh nói cô ấy là tình địch."

"...."

"Anh sợ tôi chạy trốn cùng cô ấy à?"

"...."

Lâm Hoan Hi không nhịn được muốn bật cười: "Anh... thực sự sợ tôi chạy mất sao?"

Khuôn mặt anh tuấn của Cảnh Dịch hoàn toàn rơi vào vẻ u ám, đưa tay lên nhéo Lâm Hoan Hi một cái, lạnh giọng nói: "Anh là người bụng dạ hẹp hòi như vậy sao?"

Lâm Hoan Hi trả lời không hề do dự: "Anh đúng là như vậy mà."

"...."

Thấy anh im lặng, Lâm Hoan Hi cẩn thận dịch sát vào, giọng nói nhỏ nhẹ: "Tĩnh Tĩnh rời nhà ra ngoài rất đáng thương, cô ấy mới 21 tuổi, còn nhỏ lắm, lỡ như bị bắt nạt thì sao? Anh suy nghĩ một lúc đi, tôi muốn ở bên ngoài, muốn đi nhà bạn, nhưng ông xã lại không đồng ý, có phải tôi rất đáng thương không?"

"Anh có thể mua căn hộ cho em, cho nên không có loại tình huống đó xảy ra."

"...."

Người này thực sự có thể nói chuyện cả ngày với người ta đấy à.

Lâm Hoan Hi không vui nhảy sang ghế sofa bên kia: "Vậy được rồi, đến lúc đó tôi và Tĩnh Tĩnh ở cùng nhau."

Nghe cô nói, ánh mắt Cảnh Dịch giật giật.

Từ lúc Lâm Hoan Hi mất trí nhớ, mỗi ngày Cảnh Dịch đều tìm cơ hội để hai người ở cùng nhau, vất vả lắm mới đưa cha mẹ cô đi, kết quả lại tới Giang Thành, mất thấy chuẩn bị được quay về thế giới của hai người, lại không biết từ đâu nhảy ra một Tĩnh Tĩnh, Tĩnh Tĩnh kia còn rất thích vợ của anh.

Cảnh Dịch khẽ đảo mắt về phía Lâm Hoan Hi, cô gái nhỏ đang phụng phịu, một bộ dáng nếu anh không nghe theo tôi thì tôi sẽ tìm cách khác.

Cảnh Dịch thở dài, cuối cùng cũng đồng ý: "Em qua đây hôn anh một cái thì anh sẽ đồng ý."

Lâm Hoan Hi nghe anh nói vậy, mày liễu khẽ nhếch lên: "Thật à?"

"Ừ, thật sự."

Cô len lén cười, ho nhẹ một tiếng rồi dịch lại gần, đặt một nụ hôn lên mặt anh.

Cảnh Dịch rất không hài lòng, chỉ chỉ vào môi: "Hôn ở đây."

Lâm Hoan Hi hơi do dự, cuối cùng hướng về môi anh, trên người của người đàn ông này có hương vị trà xanh nhàn nhạt, không giống nước hoa, chắc là mùi của sữa tắm, mùi thơm nhẹ nhàng thấm vào ruột gan.

Trong lòng Lâm Hoan Hi khẽ rục rịch, hai tay nắm chặt thành quyền, ma xui quỷ khiến, cô vươn đầu lưỡi ra thăm dò rồi khẽ liếm môi dưới của anh, cảm nhận được sự mềm mại ở môi anh, Lâm Hoan Hi bỗng nhiên ý thức được mình đã làm chuyện không nên làm.

Cô bỗng giật mình, vội vàng kéo ra khoảng cách giữa hai người.

"Lần này được chưa?"

Thấy vành tai cô đỏ bừng, Cảnh Dịch khẽ giương khóe môi: "Anh đồng ý cho em cùng người phụ nữ khác ở cùng nhau."

Cảnh Dịch liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi: "Không phải là ở cùng nhau, mà là ở tạm."

"Có gì khác nhau sao? Không phải đều là người khác ở nhà chúng ta à."

"...."

Lâm Hoan Hi cảm thấy oán khí của anh sắp bao phủ cả người cô, vì vậy rất thức thời không nhiều lời nữa.

*

Sáng ngày tiếp theo, Lâm Hoan Hi cùng Cảnh Dịch dọn dẹp đồ đạc rồi đi tới sân bay.

Đội hai người lên máy bay rồi, Lâm Hoan Hi liếc nhìn Từ Tĩnh Tĩnh ở hành lang đối diện.

Từ Tĩnh Tĩnh vẫy tay với cô, nhỏ giọng gọi một tiếng: "Chị Hoan Hi."

"Tĩnh Tĩnh." Lâm Hoan Hi cúi đầu nhìn vé máy bay, có hơi tiếc nuối: "Tiếc thật, chúng ta bị ngăn cách bởi Cảnh Dịch rồi."

Từ Tĩnh Tĩnh không nói chuyện, cười tủm tỉm nhìn sang Cảnh Dịch ánh mắt lạnh lùng nói: "Dịch ca, chúng ta có thể đổi chỗ không? Em muốn ngồi cùng chị Hoan Hi."

"Đúng rồi." Hai mắt Lâm Hoan Hi sáng lên, nhẹ nhàng kéo tay áo của anh: "Dịch ca, có thể không?"

"...."

Không thể!!!

Nhưng mà ánh mắt của hai người phụ nữ này đều rất nóng, câu trả lời đến cửa miệng rồi lại cố gắng rẽ cua: "Có thể."

"Dịch ca anh tốt thật." Từ Tĩnh Tĩnh dường như là nhảy khỏi chỗ mình, ôm ba lô ngồi vào chỗ vốn thuộc về Cảnh Dịch.

Anh liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi, ánh mắt lại chuyển sang Từ Tĩnh Tĩnh ở bên cạnh.

Tóc vàng mắt xám, tràn đầy năng lượng, cơ thể rất phát triển, ánh mắt không quá thân mật.

Trong lòng Cảnh Dịch càng không thoải mái.

Vào chỗ rồi, đeo mắt rồi nhắm mắt nghỉ ngơi, lại không kiềm chế được nghe ngóng động tĩnh bên cạnh.

"Dịch ca nhìn có vẻ ác ác, nhưng con người lại rất tốt."

Lâm Hoan Hi nói tiếp: "Ngoại trừ độc miệng ác, lòng dạ nhỏ nhen tính cách còn ngang hơn cả rùa, thật sự là vô cùng tốt."

Từ Tĩnh Tĩnh: "...."

Cảnh Dịch quay đầu lại: "Em có tin người độc miệng ác, lòng dạ nhỏ nhen tính cách còn ngang hơn cả rùa này hiện tại quay về chỗ ngồi của mình không?"

Lâm Hoan Hi: "...."

Từ Tĩnh Tĩnh: "....."

Yên tĩnh.

Cảnh Dịch hừ lạnh, hai tay đặt ở bụng, tiếp tục chộp mắt.

Máy bay từ từ di chuyển, càng lúc càng xa mặt đất, Từ Tĩnh Tĩnh lại không nhịn được hát to, lo lắng ảnh hưởng đến Cảnh Dịch, cố ý hạ thấp giọng: "Chị Hoan Hi, tâm trạng Dịch ca hình như không tốt lắm đúng không?"

Lâm Hoan Hi cũng nhỏ giọng nói: "Đàn ông mà, đều có vài ngày như vậy."

Từ Tĩnh Tĩnh cái hiểu cái không nói: "Em xem tin tức nói, đàn ông cũng có đi cả*, Dịch ca tám phần là đi cả đến."

(*): Nguyên văn là 大姨夫/dà yí fū: chu kỳ sinh lý của đàn ông =)))

Cảnh Dịch: "...."

"Có phải Dịch ca không vui vì em đến nhà hai người không?"

Đúng vậy, không vui, rất không vui.

Từ Tĩnh Tĩnh này tuy có hơi chướng mắt, nhưng rất tự biết mình.

Lâm Hoan Hi xấu hổ cười hai tiếng: "Anh ấy không phải không vui, mà chính là đi cả đến."

Được rồi đó.

Cảnh Dịch thở dài, đang lúc chuẩn bị tiếp tục ngủ bù, người da trắng bên cạnh lại lên tiếng, hần nói một đồng tiếng Nga, quay về Cảnh Dịch luyện thuyên một trận.

Im lặng một lúc, anh nói: "Đúng rồi, đó là vợ tôi."

Trả lời cũng là tiếng Nga.

Người Nga và Cảnh Dịch nói chuyện với nhau lập tức thu hút sự chú ý của Lâm Hoan Hi, cô quay đầu nhìn sang: "Bọn họ đang nói gì thế?"

Từ Tinh Tinh lắc đầu: "Nghe không hiểu, nhưng nhìn có vẻ rất thoải mái."

Lâm Hoan Hi cau mày: "Có lẽ nói cái gì đó rất vui về...."

Vừa dứt lời, thấy Cảnh Dịch tháo bịt mắt xuống, lấy điện thoại ra chụp ảnh hai người.

Lâm Hoan Hi sắc mặt trầm xuống, hừ một tiếng rồi quay ra đầu ra cửa sổ.

Từ Tinh Tinh không nhịn được nói: "Chị Hoan Hi, chị đây là... ghen à?"

Lâm Hoan Hi nói: "Chị ghen với đàn ông làm gì."

Chỉ là chưa thấy Cảnh Dịch trầm mặc ít nói chuyện cùng người lạ mà thôi, dù sao anh và cô cũng không nói chuyện được nhiều, vừa nhắc tới là tức chết.

Từ Tinh Tinh nhìn Lâm Hoan Hi, rồi lại nhìn Cảnh Dịch, cuối cùng hạ quyết tâm, cẩn thận đi về phía trước.

"Dịch ca, chúng ta vẫn nên đổi lại chỗ đi?"

"Hả?"

"Em phát hiện phong cảnh bên này đẹp hơn."

Từ Tinh Tinh nghĩ ra một lý do rất kém chất lượng

Cảnh Dịch thông minh nhưng không vạch trần, nói một câu với đối phương, cầm đồ lên quay lại vị trí ban đầu.

Cảm nhận được động tĩnh Lâm Hoan Hi vừa nghiêng đầu sang phát hiện người bên cạnh đã thay đổi, cô buồn bực nhìn về phía Từ Tinh Tinh, đối phương vẫy vẫy tay với cô, là lỗi, bộ dạng đáng yêu.

Lâm Hoan Hi lập tức hiểu ý đồ của cô nàng.

Cô tiếp tục đưa ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giả vờ không quan tâm nói: "Vậy mà anh lại chịu đổi lại nha, tôi thấy hai người nói chuyện rất vui vẻ."

Trong lòng Cảnh Dịch khẽ rục rịch: "Ghen à?"

"Một người đàn ông ngoại quốc tôi ghen cái gì chứ."

Cảnh Dịch nhắm mắt lại nói: "Bọn anh nói chuyện về phụ nữ."

Lâm Hoan Hi trong lòng lộp bộp, không thể giả vờ bình tĩnh nữa: "Phụ nữ.... phụ nữ à?"

"Ừ." Cảnh Dịch nở nụ cười khó mà nhận ra, thanh âm vẫn bình tĩnh như trước: "Hắn nói phụ nữ nước Nga rất đẹp, mời anh có thời gian thì đến thăm nước của hắn."

"Nói bậy! Gái ngoại quốc có gì mà nhìn! Vậy anh nói cái gì?"

"Anh nói là...." Cảnh Dịch khẽ môi hơi nhếch lên, đã không nhịn cười được, "Anh nói cho dù có đẹp hơn nữa cũng không đẹp bằng vợ mình được, cuối cùng anh từ chối hắn, bởi vì, sắc đẹp đã ở nhà."

Sắc đẹp đã ở nhà.

Lâm Hoan Hi nhìn xung quanh, cuối cùng đỏ mặt, cố gắng điều chỉnh ánh mắt.

Ngoài cửa sổ mây mù lộng quanh, nhìn một lúc, cô hơi buồn ngủ, dựa người vào ghế mệt mỏi nhắm mắt lại, lại dường như không ngủ được, Lâm Hoan Hi cảm nhận được một cánh tay vươn ra sau đầu, anh nhẹ nhàng, nhẹ nhàng để cô dựa vào vai dày rộng của mình.

Cảnh Dịch chăm chú nhìn khuôn mặt cô, gương mặt này có lẽ không phải là đẹp nhất, nhưng cũng là gương mặt cả đời này anh thích nhất.

Anh không biết cô đã chịu bao nhiêu cực khổ, dùng sức lớn thế nào để yêu anh, bây giờ thì anh đã biết.

Cảnh Dịch cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên tóc cô.

Từ Tinh Tinh lấy điện thoại ra giờ về phía hai người họ, ảnh chụp cũng dừng lại ngay lúc đó.

Cô cúi đầu nhìn ảnh chụp, có hơi giật mình.

Trong hình ảnh mắt của Cảnh Dịch tràn đầy nhu tình mật ý mà trước nay chưa từng thấy.

Từ Tĩnh Tĩnh lưu lại hình ảnh, không nhìn được lại nhìn thêm một lúc, sau đó bắt đầu ao ước.

Lúc nào cô mới có thể tìm được một người đàn ông giống như Cảnh Dịch đây?

Đương nhiên, cô sẽ không để ý nếu đối phương độc miệng, lòng dạ nhỏ nhen, tính cách ngang hơn rùa.

*

Sau một tiếng, máy bay an toàn hạ cánh xuống sân bay thành phố A.

Cảnh Dịch lay lay Lâm Hoan Hi, gọi một câu: "Dậy thôi, chúng ta đến rồi."

Không có động tĩnh gì.

"Lâm Hoan Hi, dậy đi."

Lâm Hoan Hi quay đầu đi, đôi mắt lơ mơ buồn ngủ.

Thấy người đã tỉnh lại, Cảnh Dịch khẽ xoa xoa bả vai bị ép tới mức nhức mỏi: "Cầm đồ đi, chúng ta về nhà."

Lâm Hoan Hi ngáp một cái, nhìn xung quanh một vòng, hành khách tốp năm tốp ba đi xuống, cô nhìn sang bên cạnh, không thấy bóng dáng Từ Tĩnh Tĩnh.

"Tĩnh Tĩnh đâu rồi?"

"Xuống trước rồi, nhanh lên nào, xa chờ chúng ta ở bên ngoài."

Lâm Hoan Hi không dám chậm trễ, đeo kính mắt rồi đội mũ lên đi sau Cảnh Dịch ra ngoài.

Sân bay thành phố A người đến người đi, ở lối đi cả đoàn người chật chội, dường như ở phía trước có thể thấy mấy cô gái cầm banner có con dấu người hâm mộ của Cảnh Dịch, có mấy người ôm bó hoa to trong lòng.

Cảnh Dịch cau mày, không khỏi nắm chặt tay Lâm Hoan Hi.

"Đó là người hâm mộ của anh à?"

"Chắc thế."

Cảnh Dịch mím môi, nội tâm rơi vào suy tư, lần này đi Giang thành không nói cho ai biết, lúc trở về cũng rất bí mật, bây giờ người hâm mộ biết rõ ràng chuyến bay của anh, chắc chắn là trước đó đã bị người nào tiết lộ.

Thấy bóng dáng của Cảnh Dịch, người hâm mộ lập tức hét ầm lên, đẩy dãn về phía Cảnh Dịch.

Bên cạnh anh không có người đi cùng, quay lại cửa đặc biệt cũng không thể, chỉ có thể bảo vệ Lâm Hoan Hi cẩn thận, cố gắng chen ra ngoài.

Bên này động tĩnh lớn rất nhanh hấp dẫn những người khác ở sân bay, những hành khách qua lại không thiếu người là hâm mộ Cảnh Dịch, vì vậy đoàn người càng lúc tụ lại càng nhiều, bắt đầu dĩ, nhân viên bảo vệ của sân bay phải đến đây giữ gìn trật tự.

Lâm Hoan Hi chưa từng thấy tình huống lớn như vậy, nhất thời sợ hãi núp trong ngực anh, cúi đầu đi theo bên cạnh Cảnh Dịch.

Nhưng ngay lúc này, Lâm Hoan Hi bỗng nhiên cảm nhận được hơi thở không lành, cô nhìn về hướng hơi thở đó, ngay lập tức đối diện với ánh mắt âm u lạnh lẽo, đồng thời, người nọ giơ tay lên ném một vật không rõ về phía Cảnh Dịch.

Động tác của đối phương quá nhanh, Lâm Hoan Hi chưa kịp nhìn rõ là thứ gì, xuất phát từ bản năng của cơ thể cô đưa tay ra ngăn lại không để vật nguy hiểm đó bay về phía Cảnh Dịch.

Chỉ nghe một tiếng "Bốp", cả thế giới đều yên tĩnh.

Mới vừa nãy sân bay còn ồn ào chỉ trong nháy mắt đã lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Lâm Hoan Hi.

Cô ngơ ngác nhìn cánh tay mình, chất nhầy màu vàng vàng dính một mảng lớn trên cánh tay cô, thêm cả tiếng nhỏ giọt mang theo vỏ trứng rơi xuống đất, tản ra mùi hôi khó ngửi.

Lâm Hoan Hi nín thở, vô cùng chán ghét mùi khiến cô buồn nôn này.

Kẻ công kích sớm đã bị bảo vệ nhanh tay bắt lại, anh ta nói tiếng quê không ai nghe hiểu, hùng hùng hổ hổ hướng về phía Cảnh Dịch.

Cánh Dịch ôm ngang lưng Lâm Hoan Hi, sắc mặt u ám.

"Tránh ra."

Anh vô cùng khí thế, người hâm mộ trước mặt đồng thời mở ra một con đường.

Cánh Dịch tiến lên mấy bước, từ trên cao nhìn xuống người đàn ông tầm thường thấp bé kia: "Ai cho anh làm thế?"

Đối phương mắng Cánh Dịch vài câu, sau đó không nói gì.

Anh đè nén lửa giận trong lòng, lấy điện thoại ra gọi cho Chu Châu: "Đến sân bay rồi đúng không? "

Chu Châu vừa thấy Từ Tinh Tinh từ trong ra, nhìn về phía Từ Tinh Tinh rồi nói: "Đến rồi, còn gặp bạn của chị dâu."

"Tôi gặp anti, cậu vào xử lý đi, tôi muốn đưa Hoan Hi đi trước."

Chu Châu nghe vậy, trong lòng lộp bộp, vội vàng tháo dây an toàn xuống chạy đi, Từ Tinh Tinh sợ run người, đang chuẩn bị đi theo, lại nhớ tới trong xe không có ai, chỉ có thể ngượng ngùng đóng cửa lại.

Đợi đến lúc bóng dáng Chu Châu xuất hiện, Cánh Dịch đưa mắt nhìn bảo vệ: "Trợ lý của tôi sẽ xử lý chuyện này, phiền các anh."

"Được, vậy bảo vệ của chúng tôi sẽ che chở để hai người ra ngoài."

Anh nhận nhặt ừ một tiếng, không nhiều lời, ôm Lâm Hoan Hi đi ra ngoài sân bay.

Những người hâm mộ nhận được điện thoại đến đây hai mặt nhìn nhau, lại không dám theo sau, nhìn về hướng hai người đi xa, tiếc nuối rồi đi.

*

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27-2

Edit: Tròn

Cánh Dịch che chở cho Lâm Hoan Hi lên xe, mùi trứng thối trên người cô còn chưa xử lý, vừa đi vào không bao lâu, mùi hôi đã lan ra cả xe.

Từ Tinh Tinh thấy bộ dáng chật vật của Lâm Hoan Hi, liền tròn to hai mắt: "Chị Hoan Hi, đây là...."

Lâm Hoan Hi giờ tay lên, nhú mồm nói: "Có người bị bệnh thần kinh công kích Dịch ca của em, chị cản lại."

Cô nói qua loa tình huống lúc đó, lại bị dọa vì khuôn mặt tươi cười của Từ Tinh Tinh: "Chị Hoan Hi chị cũng quá xúc động rồi, nhờ đâu không phải trứng gà, mà là H2SO4 gì đó, cánh tay này của chị coi như hỏng."

"Không có việc gì, đây không phải là trứng thối sao."

Bộ dáng dửng dưng này của cô khiến Từ Tinh Tinh cạn lời.

Từ Tinh Tinh đưa mắt nhìn Cánh Dịch, chỉ thấy đối phương mặt không đổi sắc lấy khăn ướt từ ba lô, lấy ra mấy tờ khăn mặt lau tay cho cô.

"Đề tôi." Lâm Hoan Hi vội vàng ngăn lại động tác của anh, "Việc này bản lắm, đừng để dính lên người anh."

"Đừng nhúc nhích." Cánh Dịch giữ chặt tay cô, hai chữ ngăn ngừa làm nổi lên sự cương quyết của anh không thể cưỡng lại.

Lâm Hoan Hi cảm thấy dường như không đúng, người đàn ông trước mặt đôi mắt rũ xuống, gân xanh trên trán hiện rõ, có thể nhận thấy rằng đang cố gắng đè nén tức giận trong lòng.

Cô cẩn thận mở miệng hỏi: "Anh tức giận à?"

Ngón tay anh thon dài, nhẹ nhàng cẩn thận xử lý chất nhầy và vỏ trứng gà, vứt khăn lau vào thùng rác xong, lại cúi người xử lý chất bẩn trên quần cô.

Lâm Hoan Hi đôi chân co rúm lại: "Không cần đâu, lau cũng không sạch mà."

"Em đừng động đây."

"....À."

Lúc này cô hơi sợ anh, cũng không dám chống lại, cứ thế mà nghe theo anh.

Lau xong, Cảnh Dịch đôi mắt nhếch lên.

"Cô ấy nói rất đúng, nếu như thứ ném đến không phải trứng gà, mà là thứ khác thì phải làm sao?"

Lâm Hoan Hi không dám nhìn ánh mắt của anh, vội vàng di chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ: "Cái này không.... không phải là thứ khác mà, anh ngạc nhiên như thế làm gì."

"Lâm Hoan Hi, không phải anh ngạc nhiên."

Anh nói: "Nếu hôm nay có người ném trứng gà về phía anh, vậy ngày mai sẽ có người ném H₂SO₄, em có thể cản trứng gà thay anh, nhưng anh sẽ không cho phép em cản H₂SO₄ giúp anh."

Cho dù không nhìn thấy, cô vẫn cảm nhận được ánh mắt của anh, nóng bỏng, không cho phép phản kháng.

Lâm Hoan Hi nắm chặt tay, sự bình tĩnh ban đầu vào thời khắc này đều biến thành sợ hãi, giống như sợ hãi sóng biển đánh về phía cô, trong nháy mắt vành mắt cô đã đỏ lên.

"Tôi rất sợ, sao anh lại hung dữ với tôi..." Lâm Hoan Hi nghẹn ngào, "Tôi cũng không muốn mà, không muốn ngăn cản thay anh, nhưng tôi không kiềm chế được mà làm như vậy, bây giờ sao anh lại muốn trách tôi?"

Trong lòng cô uất ức nghĩ đến thời cũng sợ, hoàn toàn chính xác, nếu như người đàn ông kia ném đến là dao hoặc là H₂SO₄, chắc chắn cô đã nằm viện. Nếu thật sự là như vậy, người nhà của cô chắc chắn sẽ đau khổ.

Nhưng mà lúc chuyện này xảy ra, cơ thể của cô phản ứng quá lớn không thể không chế, cơ thể cô nhắc nhở cô rằng Cảnh Dịch rất quan trọng với cô, nó muốn cô luôn luôn phải bảo vệ người đàn ông này.

Cảnh Dịch vì lời nói của cô mà giật mình vài giây, phút chốc, anh vươn tay ôm cô vào lòng, tay anh dày rộng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

"Xin lỗi, chỉ là anh sợ mất em"

Có lẽ vì Lâm Hoan Hi luôn ở bên cạnh anh, cho nên anh chưa từng nghĩ tới nếu cô rời đi thì sẽ như thế nào, bởi vì Cảnh Dịch biết Lâm Hoan Hi thương anh, không bỏ được anh, cho nên anh không sợ hãi mà cứ vô tư.

Cho đến khi cách đây không lâu, cô xảy ra tai nạn xe cộ.

Đêm hôm đó sau khi phẫu thuật cô vẫn còn hôn mê, anh đã im lặng đứng cạnh giường nhìn cô cả một đêm.

Cũng đêm hôm đó anh đã suy nghĩ rất nhiều, cũng hiểu ra rất nhiều.

Anh hiểu được rằng bất cứ lúc nào Lâm Hoan Hi cũng có thể rời khỏi anh, anh biết bất cứ lúc nào cũng có thể mất cô, chuyện này đã khiến anh rơi vào trạng thái sợ hãi, luống cuống mà trước nay chưa từng xuất hiện

Cảnh Dịch ý thức được anh không thể mất đi cô.

Anh biết cô rất quan trọng với anh, cho nên anh tuyệt đối sẽ không cho bất cứ kẻ nào cướp người mà anh yêu đi.

Người thấy hương vị trà xanh trong ngực anh, cảm giác không an lòng dần dần được trấn an.

Sau khi khóc xong, Chu Châu lên xe.

"Chị dâu không có chuyện gì chứ?" Chu Châu vừa quay lại chuyện thứ nhất là quan tâm chuyện Lâm Hoan Hi bị công kích bất ngờ.

"Tôi không sao..." Lâm Hoan Hi lau nước mắt, giọng nói vẫn mang theo tiếng nức nở, "Chỉ là hơi thôi."

Lời nói còn chưa dứt, đã có mùi thối bay đến.

Chu Châu cũng không dám dẫm kích Lâm Hoan Hi, nên nói: "Đã hỏi được, cái người ra tay với anh là fan cuồng của Văn Dịch Kỳ."

Cái tên này khiến Cảnh Dịch phải nhíu mày: "Văn Dịch Kỳ?"

Chu Châu biết anh chắc chắn đã quên, nên có ý tốt nhắc nhở: "Chính là nữ thứ 3 của bộ phim, trên mạng nói anh tìm cô ta đối kịch bản phim."

".....Đó là ai?"

"Psyduck."

Cảnh Dịch tỏ ra đã hiểu: "À cái đó."

Lâm Hoan Hi mờ mịt ngẩng đầu lên hỏi: "Psyduck là ai?"

"Tôi biết!" Từ Tinh Tinh giờ tay, hứng thú búng búng nói, "Trước kia có người thấy Văn Dịch Kỳ lên weibo ném đá giấu tay nói là Dịch ca tìm cô ta khớp kịch, muốn dùng quy tắc ngầm với cô ta, nhưng cô ta không chịu, cho nên bộ phim đó nữ chính đổi thành người khác, vốn dĩ cô ta là diễn viên chính nhưng lại chuyển thành nữ số 3, sau đó Dịch ca đăng một trạng thái lên weibo nói là [Con người và Psyduck sẽ không nảy sinh trao đổi tình cảm.] sau đó thì Văn Dịch Kỳ cũng ngâm miệng, bây giờ cũng không thấy xuất hiện nữa."

Lâm Hoan Hi đầu óc mơ hồ lên weibo tìm Văn Dịch Kỳ, nhưng không có gì liên quan tới Psyduck.

Cô ấn vào trang chính của đối phương, một bức ảnh chân dung của cô ta hiện ra, cuối cùng không nhận được, cô lại bật cười thành tiếng: "Rất...rất giống Psyduck."

Thấy cô cười, trên mặt Cảnh Dịch cũng lộ ra nụ cười: "Cho nên người đàn ông kia là người hâm mộ của cô ta?"

Chu Châu đang lái xe nói: "Hình như sau chuyện đó không lâu, Văn Dịch Kỳ khóc lóc trong đám người hâm mộ kẻ lữ tị ác của anh, người đàn ông này vẫn luôn phục kích ở sân bay, chắc cũng đã mấy ngày."

Muốn chặn minh tinh thì chắc chắn là sân bay vì đây là nơi thường xuyên ra vào, há miệng chờ sung là một biện pháp ngu dốt nhưng cũng là một phương thức tốt.

Cảnh Dịch cười lạnh một tiếng: "Người đàn ông kia nên đi tìm bà bụt."

"Tại sao?"

"Bởi vì có thể yêu thích Psyduck, tám phần mười là trúng tà."

"..."

"Tôi đã gọi cảnh sát đến xử lý rồi, đoán chừng cũng chỉ nhốt được vài ngày, có điều là chuyện này mà cho ra ánh sáng, Văn Dịch Kỳ kia sợ là sẽ trở lại."

Sự nổi tiếng của Cảnh Dịch vẫn còn ở đó, fan cuồng của anh sẽ không cho phép có người làm tổn thương nam thần của họ. Đừng nói Cảnh Dịch, chỉ nói đến Lâm Hoan Hi đã có một trăm tám mươi ngàn fan trung thành, mà sức chiến đấu mỗi người đều tràn đầy, chắc hẳn fan hâm mộ của Cảnh Dịch sẽ không hành động, nếu không fan hâm mộ đã san bằng trang chủ của Dịch Kỳ rồi.

"Anh trở về điều tra thử xem ai đã đem tin tức tôi trở lại thành phố A công bố ra ngoài."

"Chuyện này...." Chu Châu nhìn kính chiếu hậu nói: "Chuyện này cũng không cần tra, vài ngày trước Vu Từ Khương đi Giang Thành quay MV, các tay săn ảnh đi theo Vu Từ Khương, kết quả trời đưa đất đẩy(*) phát hiện ra cậu, tìm hiểu kĩ thì biết chuyến bay của cậu, tùy thời cơ mà hành động, nhân tiện fan hâm mộ nghe được tin tức cũng tới."

(*)trời đưa đất đẩy: ngẫu nhiên

Cảnh Dịch rũ mắt, không nói gì, xoa xoa tóc cô.

Một lần nữa nghe tên này từ những người khác, Lâm Hoan Hi cảm thán: "Trúng cá muối cũng là minh tinh nha, mà cũng đúng, lúc đầu cậu ấy đã hát hay, lớn lên lại đẹp mắt nữa."

Tinh Tinh ngồi ở ghế phụ quay đầu lại hỏi: "Trên mạng nói Trúng cá muối và chị học cùng chung trường trung học có phải không vậy?"

"Ừ." Lâm Hoan Hi gật đầu: "Nhỏ hơn chị một tuổi, là học đệ đấy."

Cô đặc biệt nhớ rõ tình huống đó.

Đó là một ngày đầu mùa đông, thiếu niên mặt mũi thanh tú, khí chất sạch sẽ chạy trên con đường tuyết tới sân trường, cô nhìn theo, đối phương nhìn cô cười so với mặt trời còn sáng hơn.

"Em còn nghe nói cậu ấy tỏ tình với chị, thế trận cũng lớn mà, cái này cũng là thật sao?"

Vấn đề này đúng là hỏi khó Lâm Hoan Hi.

Kỷ ức của cô dừng lại ở lúc một tháng sau khi Vương Tử Khương vào trường, hai người cũng không tiếp xúc nhiều, chỉ có một lần ở chung lâu nhất là buổi biểu diễn văn nghệ, Vương Tử Khương là bạn diễn của cô, hai người cùng nhau luyện tập, buổi biểu diễn qua đi, bọn họ cũng không xuất hiện cùng nhau nữa.

Lâm Hoan Hi cũng không dám nói với Tinh Tinh rằng mình bị mất trí nhớ, miễn cưỡng tìm một cái cớ nói: "Việc đó.....là giả, thời gian lâu rồi chị cũng không nhớ rõ."

Tinh Tinh không hỏi nhiều nữa, ngồi thẳng người nhìn ngoài cửa.

Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng thở ra, lại phát hiện người bên cạnh đang nhìn mình bằng ánh mắt thâm thúy.

Cô bị nhìn không được tự nhiên, nhỏ giọng mở miệng: "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Cảnh Dịch sát lại gần tai cô: "Không nghĩ tới em được hoan nghênh như vậy, anh cần phải giám sát chặt chẽ rồi."

"...."

"Anh đừng tin chuyện này, Vu Tử Khương rất được hoan nghênh đấy, làm sao mà để ý tới tôi."

Vu Tử Khương sinh ra trong gia đình giàu có, trước khi chuyển tới trường của cô thì toàn học ở trường quý tộc, nữ sinh xinh đẹp không biết có bao nhiêu, mặc dù cô là một bông hoa thâm son cùng cốc(**), cũng không được đại thiếu gia vừa ý.

(**): héo lánh.

Cảnh Dịch cười cười, không nói gì nắm chặt tay cô.

Rất nhanh đã đến hoa viên Hoa Giang.

Đưa người tới cửa, Chu Châu quay đầu xe lái về công ty trước.

"Đây có phải nhà của chị Hoan Hi và Dịch ca không?" Nhìn ngôi nhà màu trắng ở phía trước, Tinh Tinh hiếu kỳ, nhin không được nói:

"Em rất thích phong cách này."

Lâm Hoan Hi đang muốn nói cái gì đó, đúng lúc ở sân nhỏ bên cạnh đột nhiên thò ra một cái đầu.

"Lâm tỷ tỷ, chị đã về!!"

Chúc Sơn một tay cầm bình phun, một tay cầm tay Lâm Hoan Hi đứng đưa.

Vài ngày không gặp thiếu niên này, Lâm Hoan Hi khoát tay: "Chúc Sơn, đã lâu không gặp, chị có cầm quà cho các cậu."

Nói xong, Lâm Hoan Hi cầm một cái túi đưa tới: "Đây là đặc sản Giang Thành mà mẹ Dịch ca đưa, cậu mang nó cho mọi người nếm thử."

Lúc bọn họ chuẩn bị đi, Niếp Lan lưu luyến không rời đưa một đồng túi lớn túi nhỏ, trong đó ngoài có đồ ăn còn có đồ dùng đủ loại mà Lâm Hoan Hi chưa từng thấy trước đây.

Chúc Sơn lau tay ướt vào quần, nghiêm trang nhận lấy: "Dục thần nếu biết Lâm tỷ tỷ tặng quà cho hắn, chắc hắn rất vui vẻ."

Lâm Hoan Hi mờ mịt nói: "Đây là tặng cho các cậu, không phải tặng cho Dục Thần đâu."

Chúc Sơn không hề để ý nói: "Cũng không có khác nhau gì mấy."

Nói xong, ánh mắt lại rơi trên người Tinh Tinh, cậu dò xét từ trên xuống dưới vài lần, con mắt lập tức sáng ngời: "Lâm tỷ tỷ, đó là em chị sao? Lớn lên thật xinh đẹp nha."

Nghe được có người khen mình xinh đẹp, Tinh Tinh thoải mái nhìn qua: "Tên tôi là Tinh Tinh, là fan của chị Hoan Hi."

"Tôi là Cá Quai Quai*." Chúc Sơn trừng to mắt: "Đầu năm nay người hâm mộ cũng có thể ở cùng nhà sao?"

(*): Theo mình tìm hiểu thì "Quai Quai" là cách gọi thân mật nhưng thường dùng cho trẻ con =))

"Không phải..." Tinh Tinh có chút ngượng ngùng nói: "Cha mẹ Dịch ca và cha mẹ tôi là bằng hữu, tôi chỉ ở tạm, trùng hợp là tôi lại là người hâm mộ của chị Hoan Hi."

"Vậy cô và Dục Thần của chúng tôi cùng hội rồi, Dục Thần của chúng tôi cũng là fan của Lâm tỷ tỷ, nhưng mà..." Chúc Sơn liếc mắt nhìn Cảnh Dịch.
"Hai ngày trước từ bỏ rồi."

"Từ bỏ?" Tinh Tinh tức giận. "Thật quá đáng, Hoan Hi tỷ tốt như vậy, tại sao lại từ bỏ, không đúng..."

Tinh Tinh hậu tri hậu giác phát hiện người trước mặt mình nhìn rất quen, cô tỉnh té dò xét vài lần, không thể tin nói: "Cậu có phải là một người trong số...WA...."

Dục Thần chính là....

CP Tây Dục mà cô thích Tô Dục đây à?

Nếu Chúc Sơn ở chỗ này thì Dục Thần chắc hẳn cũng ở đây, còn ở đối diện? Vậy Dục Thần đã biết Hoan Hi tỷ kết hôn, cho nên từ bỏ?

Ý thức được việc này, cả người Tinh Tinh đều cảm thấy không tốt.

Cô nhìn Cảnh Dịch, lại nhìn Chúc Sơn ở đối diện, nuốt nước miếng, đột nhiên cảm thấy cuộc sống về sau sẽ là nước sôi lửa bỏng.

"Tưới nước cho hoa hết chưa?"

Lúc này, nhân vật chính từ bên trong đi ra.

Tô Dục mặc chiếc áo sơ mi màu trắng rộng thùng thình, phía dưới là quần short xám màu, lộ ra đôi chân dài. Tóc mái che hết phần trán và lông mày, đôi mắt cậu ấy nhìn Lâm Hoan Hi dừng lại vài giây rồi nhanh chóng nhàn nhạt lướt qua, cuối cùng dừng lại nhìn Tinh Tinh.

Tinh Tinh bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, mà xui quỷ khiến rằng lên: "Dục Thần, chúc cậu hạnh phúc!! Cậu sẽ cùng LOL chiến đấu trăm năm, là người đứng đầu giới game thủ!!! "

Tô Dục:???

Lâm Hoan Hi:???

Cảnh Dịch:...

Chúc Sơn: Đầu óc của em gái này hơi không được bình thường hả?

Ý thức được mình nói sai, Tinh Tinh đỏ mặt chạy vào bên trong. Cảnh Dịch định nhắc nhở cô cửa còn chưa mở thì đã muộn, Tinh Tinh đã đắm vào phát ra âm thanh đau đớn.

Cô nàng đau đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng. Tô Dục nói, âm thanh có phần giễu cợt: "Cảm ơn ý tốt." Sau đó xoay người đi về phòng.

Chúc Sơn một tay cầm bình phun, một tay cầm quà đặc sản leo đèo đi vào theo.

"Không có chuyện gì chứ?" Lâm Hoan Hi vỗ bả vai Tinh Tinh: "Cảnh Dịch cũng thật là, đứng ở đó mà không mở cửa cho người."

"Không sao không sao không sao." Từ Tinh Tinh vừa chảy nước mắt vừa khoát tay: "Là tại em, Dịch ca có mở cửa hay không cũng không có liên quan."

"Hoàn toàn chính xác." Cảnh Dịch còn cho Từ Tinh Tinh thêm một đá kích: "Nhưng lại có liên quan đến chỉ số IQ của cô đấy."

"...."

Tinh cách này của anh có thể tốt hơn được không?

*

Sau khi vào nhà, Lâm Hoan Hi dọn dẹp lại phòng cho khác rồi ra ngoài giúp Tinh Tinh cất hành lý, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Ga giường, chăn đều là đồ mới, nếu em có yêu cầu gì thì cứ nói với chị."

"Không có gì, em rất thích nơi này." Từ Tinh Tinh đánh giá xung quanh căn phòng, thiết bị cùng đồ dùng ở đây được lắp đặt đều hợp ý cô, càng cho cô cảm thấy vừa ý nhất là trên bàn bày ảnh chụp nghệ thuật của Lâm Hoan Hi.

Cô không khỏi nhìn chăm chăm vào ảnh chụp góc nghiêng nở nụ cười.

Lâm Hoan Hi nhìn theo tầm mắt của cô, bước lên cầm lấy ảnh chụp, xấu hổ nói: "Chắc là lúc em chị tới đã đặt ở đây, để chị cất đi."

Vừa dứt lời, Từ Tinh Tinh đột nhiên bỏ nhào qua cướp ảnh đi, ôm vào trong ngực như ôm bảo bối: "Không cần, không cần, để ở chỗ này đi."

Từ Tinh Tinh nói: "Để trấn chỗ ở."

Lâm Hoan Hi: "...."

"Tôi cũng cần trấn."

Âm thanh của Cảnh Dịch ở cửa truyền đến, không đợi Từ Tinh Tinh kịp phản ứng, anh đã bước chân dài đến, khung ảnh đã vững vàng nằm trong tay anh.

"Tôi cầm đi."

Từ Tinh Tinh khóc không ra nước mắt, cũng không dám lấy lại, ai bảo...Ai bảo người trong tấm ảnh lại là bà xã của anh cơ chứ. Lại nghĩ tới hình ảnh vừa rồi Cảnh Dịch chầm chọc cô, nội tâm Từ Tinh Tinh càng không vui.

Cô đảo đảo ánh mắt, nhanh chóng ôm lấy cánh tay Lâm Hoan Hi, vẻ mặt cầu xin: "Chị Hoan Hi, em hơi sợ khi ở chỗ lạ."

Lâm Hoan Hi nhủ mảy, nghĩ đến cô ở chỗ lạ cũng hơi sợ. Lâm Hoan Hi vỗ vỗ cánh tay Từ Tinh Tinh, động viên nói: "Nếu em không chê thì chị sẽ ngủ cùng."

"Tốt quá!" Từ Tinh Tinh nhanh chóng đáp ứng.

Cảnh Dịch:???

"Được, để chị đi lấy chăn sang đây."

"Không cần." Từ Tinh Tinh giữ chặt Lâm Hoan Hi, khuôn mặt hồng hồng: "Chúng ta....Chúng ta đắp một cái chăn đi, em ngủ rất ngoan, sẽ không ảm ỉ."

"Vậy cũng được, nhưng mà em đừng ghét bỏ chị ngủ nghịch đấy nhé."

"Sẽ không, có chị ở bên cạnh em sẽ yên tâm."

Sau khi thống nhất được ý kiến, hai người nhìn nhau cười rất ư là vui vẻ.

Cảnh Dịch rũ mắt nhìn ảnh chụp trong tay, hừ lạnh một tiếng, quay người rời khỏi.

Có liên quan gì, không ngủ với bà xã một đêm cũng không chết được.

*

Tin tức Lâm Hoan Hi ở sân bay bị tập kích được phát trên kênh giải trí 8 giờ tối, video quay lại được rõ ràng tình huống lúc đó.

Xem lại video, tâm tình Lâm Hoan Hi hiện tại với lúc xảy ra chuyện hoàn toàn khác biệt.

Trong video, lúc hắn ta ném trứng gà thì Lâm Hoan Hi đồng thời nâng cánh tay lên, động tác của cô nhanh nhạy, không một chút do dự, khiến cho người ta không khỏi liên tưởng nếu như đối phương ném những vật khác thì khả năng cao là cô không chút do dự che trước người anh.

"Chị Hoan Hi, chuyện ngày hôm nay lên trang đầu rồi." Nói xong, Từ Tinh Tinh đem điện thoại đưa tới: "Trang chủ Weibo và fan hâm mộ đều đang bùng nổ."

Lâm Hoan Hi cầm lấy điện thoại, liếc thấy Văn Dịch Kỳ hôm nay cũng đăng Weibo, thời gian vừa lúc Lâm Hoan Hi ở sân bay đi ra.

[Văn Dịch Kỳ: Hôm nay gặp một chuyện rất vui vẻ.]

Cô mở bình luận ra đọc, đa phần đều bình luận công kích.

[Độc nhất là lòng dạ đàn bà.]

[Giặc dâm fan hâm mộ đi công kích người khác vui vẻ lắm sao? Cũng không che giấu chờ đến ngày mai luôn à?]

[Cô cũng không cần nhắc đến phương án B à? Nam thần của tôi có lẽ sẽ coi trọng cô, ai sẽ cho cô mặt mũi?]

[Giữ vững tinh thần cao như lá cờ, sự kiện này tôi đã ăn kẹo!]

[Tôi cũng ăn kẹo, Hoan Hi tỷ của tôi thật uy vũ!]

[Nếu cô không giải thích thì sẽ không dễ yên cho cô.]

[Xem ra ở đây chỉ có mình tôi đau lòng cho Psyduck rồi...]

"...."

Một lúc sau, Lâm Hoan Hi ý thức được chính mình cũng cần đăng cái gì đó lên Weibo.

Cô nhìn phía phòng bếp, Cảnh Dịch đang chuẩn bị bữa tối, nghĩ ngợi cầm điện thoại chạy chậm vào.

Người đàn ông đeo một cái tạp dề màu đen, động tác thuần thục cắt rau cải.

"Cảnh tiên sinh..."

"Chuyện gì vậy, anh đang bận."

Lâm Hoan Hi lùi lại phía sau, cho anh có thể mở cửa.

"Tôi... việc kia... đưa lên trang đầu rồi, đều đang nói chuyện sân bay."

"Thế nên?"

"Thế nên..." Lâm Hoan Hi nhỏ giọng nói: "Tôi có nên đăng một tin gì lên Weibo?"

Động tác anh dừng lại, liếc mắt nhìn cô.

Mắt Cảnh Dịch như một hang động đen huyền không thấy đáy, đem cô hút sâu vào đó.

Anh nở nhẹ cười nhẹ: "Em tự mình làm chủ đi, nếu em muốn thì đăng Weibo báo bình an. Nếu như không muốn thì cũng không cần làm gì."

"À...."

Câu trả lời này có cũng như không.

Lâm Hoan Hi ôm điện thoại, cúi đầu thấp đi ra ngoài.

Đang muốn đi ra ngoài thì thỉnh thoảng một đôi tay chắn ngang trước mắt.

Anh đem cửa phòng bếp khép lại, ngăn cách Từ Tinh Tinh mở mắt hiếu kỳ nhìn sang bên này.

Cảnh Dịch từ trên cao nhìn cô: "Lâm Hoan Hi."

"Hả...Làm sao?"

"Vì cái gì em đột nhiên hỏi ý kiến của anh."

"..."

"Tại thời điểm đó ở sân bay em một giây do dự cũng không có sao?"

Cái này hoàn toàn hỏi khó Lâm Hoan Hi.

Nói vì cái gì?

Cô cũng không biết....

Chỉ là lúc tỉnh lại nhìn thấy Cảnh Dịch, rồi biết rõ Cảnh Dịch là chồng của mình, lại đi theo anh về nhà, những chuyện phát sinh về sau anh đều làm chủ. Sau khi mất trí nhớ cô như một mảnh giấy trắng, cô đang rất hỗn loạn khi ở thế giới này. Cho dù không muốn thừa nhận nhưng Cảnh Dịch hoàn toàn cho cô cảm thấy an toàn, hoàn toàn tin cậy.

"Tôi không phải nói rồi sao...." Lâm Hoan Hi cúi đầu nhìn về phía mũi chân: "Thân thể không kiểm chế được nên phản ứng, cũng không có thời gian để tôi do dự."

Mắt anh nặng trĩu, hỏi: "Nếu như em có thời gian do dự?"

Lâm Hoan Hi gạt mình, im lặng vài giây, lắc đầu.

Cô không biết trả lời vấn đề này như thế nào, cũng không biết lựa chọn như thế nào.

Lông mi Cảnh Dịch khẽ run, xoay người hôn lên đôi môi của cô.

Địu dàng hôn xuống, giống như đường mật, khiến cho người ta say mê trong đó.

Anh chậm rãi rời khỏi: "Nếu như có thể thì trước tiên hãy bảo vệ chính mình."

Cảnh Dịch nói cũng đúng.

Lâm Hoan Hi trong lòng xúc động, ngẩng đầu nhìn anh.

Người đàn ông một lần nữa quay người cắt rau. Bóng lưng cao lớn cùng với bóng dáng trong đầu trùng hợp giống nhau.

Cô đột nhiên thấy một hình ảnh đã lâu, cô cuộn tròn co rúc trong góc của một gian phòng, khóc thút thít xem TV. Trong TV, thiếu niên gầy yếu xuyên qua núi biển, xuyên qua hiện thực, đã chậm chạp đứng trước mặt cô.

Lâm Hoan Hi nháy mắt mấy cái, cầm điện thoại mở cửa, tay nắm chốt vẫn dừng lại hai giây, nói: "Tôi đi...báo một tin bình an đây."

"Được, thuận tiện giúp anh báo tin bình an."

"Được." Lâm Hoan Hi đi ra ngoài, đi được hai bước thì quay trở lại: "Cảnh Dịch."

"Làm sao vậy?"

Nhìn thân ảnh của anh, Lâm Hoan Hi nhẹ nói: "Nếu có thể, tôi hy vọng chúng ta sẽ không bị tổn thương."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Edit: Lam Nhi Nam/ Cài Xanh

Hoàng hôn buông xuống.

Cảnh Dịch mở to mắt nhìn Lâm Hoan Hi và Từ Tinh Tinh tay trong tay lên tầng, hai người cười cười nói nói, như là một cặp chị em tốt.

Mặt anh nhăn lại, làm như không quan tâm mà đọc báo trên tay, ánh sáng nơi khoé mắt lại không thể không chế vắn liếc về hướng trên tầng, đợi khi bóng dáng hai người hoàn toàn biến mất, Cảnh Dịch mới đặt báo xuống đi theo.

Bước đi của Cảnh Dịch rất nhẹ, đến trước cửa phòng dành cho khách thì dừng lại, cẩn thận đưa lỗ tai đến sát cửa.

"Chị Hoan Hi, chúng ta cùng nhau tắm nhé."

"Được thôi, thật trùng hợp là em cũng dùng loại sữa tắm với chị, hương thơm rất dễ chịu."

Tắm?

Lại còn cùng nhau?

Chân mày Cảnh Dịch nhíu chặt hơn, không nhịn được nhớ lại đêm đó ở nhà mình, đây là lần đầu tiên từ lúc Lâm Hoan Hi tỉnh lại đến nay cùng anh tắm chung, nhớ đến trải nghiệm tuyệt vời lúc đó, cổ họng Cảnh Dịch không khỏi căng lên.

Ánh mắt anh hơi trầm xuống, tuy đã cách cánh cửa một đoạn ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm, xoay người trở về phòng ngủ.

Nằm trên giường của hai người, Cảnh Dịch không chút để ý lướt Weibo.

Trang đầu bị lấp kín bởi tin tức Lâm Hoan Hi bị tập kích tại sân bay, đa số bình luận đều khen ngợi Lâm Hoan Hi, càng nhiều bình luận hơn lên án hành vi của anti fan, mà Văn Dịch Kỳ đến nay cũng chưa xuất hiện, cũng không biết do không thấy được, hay đang có ý trốn tránh.

Cảnh Dịch thờ dài, ngược mắt nhìn tấm hình cưới treo ở bức tường đối diện, trong hình ảnh vẫn là bộ dáng lãnh đạm, nhưng trái lại người phụ nữ cười rộ rỡ như hoa, anh mỉm cười cười, không khỏi nhìn về vị trí vắng vẻ bên cạnh, trong lòng đột nhiên có chút tĩnh mịch.

Anh mở Wechat, tìm được tên Lâm Hoan Hi, ngón tay ở trên bàn phím chậm rãi di chuyển, sau đó gửi đi.

Điện thoại di động của Lâm Hoan Hi để trên bàn bên cạnh bồn tắm, nghe được âm thanh rung rung, Từ Tinh Tinh đang chà lưng cho cô vỗ vỗ vai cô, nói: "Chị Hoan Hi, hình như chị có tin nhắn."

"Có thể là thông báo của trò chơi, lấy giúp chị đi."

"Đây ạ."

Lâm Hoan Hi cầm điện thoại từ Tinh Tinh đưa đến, liếc nhìn tin nhắn từ Wechat.

[Cảnh Dịch: Tịch tịch, cô đơn, lạnh.]

Lâm Hoan Hi nhìn chằm chằm ba chữ ấy sừng sốt mấy giây, sau đó vừa cười vừa đánh chữ.

[Lâm Hoan Hi: Trong ngăn kéo có gấu bông, anh có thể ôm đi ngủ, nó còn có thể giúp anh đánh đuổi đi ác mộng.]

[Cảnh Dịch: Anh không muốn gấu.]

Muốn em.

[Lâm Hoan Hi: Tôi và Từ Tinh Tinh đang tắm, người ướt nhẹp, không tiện nói chuyện với anh.]

[Cảnh Dịch: Hâm mộ.]

[Lâm Hoan Hi:...]

[Lâm Hoan Hi... Anh cũng muốn tắm cùng Từ Tinh Tinh?]

[Cảnh Dịch:...]

[Cảnh Dịch: Đầu óc em bị nước vào rồi sao? Ngủ ngon.]

Người này thực sự không thể nào hiểu được? Bất thành linh gửi tin nhắn, lại bất tỉnh linh không vui.

Lâm Hoan Hi soạn tin nhắn, gửi đi.

[Lâm Hoan Hi: Ngủ ngon, mơ đẹp.]

Mơ đẹp?

Cảnh Dịch tắt điện thoại di động.

Mơ đẹp? Còn lâu.

Đầu anh đặt trên gối đầu không bao lâu, lần thứ hai điện thoại lại kêu lên có thông báo, Cảnh Dịch cầm lấy nhìn xem, phát hiện không phải tin nhắn do Lâm Hoan Hi gửi lần nữa, liền nhắm mắt lại, nhưng tin nhắn lại tiếp tục được gửi đến.

Cảnh Dịch không thể nhìn được nữa.

[Người không quen: Dịch ca!! Ngày mai em tổ chức concert!! Anh có thể làm khách mời đặc biệt của em không?! Sân bên cạnh là tên khốn Vu Từ Khương a a a, em không thể là người thua trận này được a!!!]

[Người không quen: Dịch ca, anh quan tâm em một chút đi!!! Bảo bảo cần anh mà!!!]

[Người không quen: Được rồi, anh không để ý đến em đúng hay không?]

[Người không quen: Em đi tìm chị dâu.]

[Cảnh Dịch: Không đi, không rảnh.]

[Người không quen: Dịch ca, anh cuối cùng cũng để ý đến em! Anh giúp em một chút a a a! Nghe nói khách mời đặc biệt lần này của Vu Từ Khương rất thần bí, QAQ, em chỉ có anh, anh cứu mạng.]

Oán niệm của Trang Phong cách màn hình gần như đều truyền đến Cảnh Dịch.

Về ân oán tình cừu của Trang Phong và Vu Từ Khương, Cảnh Dịch ít nhiều cũng biết một chút.

Hai người có thời gian xuất đạo cũng không sai biệt lắm, trước sau đều là tiểu thiên vương, nhưng Trang Phong luôn kém hơn Từ Khương, không phải do doanh số tiêu thụ thấp hơn, mà do số vé bán ra của buổi concert quá ít.

Lâu ngày, khán giả lấy hai người so sánh với nhau, sau đó đập một cước về phía Trang Phong, rõ ràng hắn không kém cỏi như vậy nhưng thế giới này chính là như vậy, thứ hai với thứ ba lại càng ngọt ngat.

[Người không quen: Dịch ca QAQ]

Cảnh Dịch nhìn bộ dáng như muốn khóc của cậu ta, mặt không biểu cảm đánh chữ: Không rảnh, có khách tới nhà.

Bên kia màn hình Trang Phong có chút sùng sốt: Có khách? Trừ em ra anh còn có bạn khác?

[Cảnh Dịch... Xin lỗi, cậu cũng không phải là bạn của tôi.]

[Người không quen: Đáng yêu.JPG, đúng rồi, em thực sự là anh em tốt của Cảnh Dịch.]

[Cảnh Dịch: Tôi vẫn cho rằng nói về da mặt dày, không ai có thể thắng được chị dâu cậu, chúc mừng cậu, cậu đã thay đổi nhận thức của tôi, ngủ ngon.]

Trang Phong:????

Lại một cú đả kích lớn cho người khác, nhưng sao lại liên quan đến chị dâu của hắn ở đây.

Trang Phong bực mình vò đầu.

Nếu như sớm biết rằng Vu Từ Khương sẽ tổ chức concert cùng thời gian với cậu, nơi tổ chức còn ở sát bên, vậy thì cậu đã chọn ngày khác, nhưng bây giờ thời gian đã rất gần rồi, không còn tính toán gì khác được nữa.

(鱼子酱- Ngư Tử Tương, 于子姜- Vu Từ Khương, do 鱼 và 于 (Yú) đồng âm nên tác giả có thể ghi nhầm, nên chúng mình sẽ chuyển hết thành Vu Từ Khương nhé.)

[Người không quen: Vậy được rồi, em đi hỏi chị dâu, chị ấy cũng có thể làm khách mời đặc biệt của em.]

Trang Phong vừa nói ra tên Lâm Hoan Hi, lại có thể đánh thức một người đàn ông đang chuẩn bị đi ngủ trả lời tin nhắn.

[Cảnh Dịch: Tôi đi, cậu cầm miệng.]

[Người không quen: Dịch ca anh là người tốt nhất! Em biết anh là một người tốt!! Em vĩnh viễn yêu anh, vĩnh viễn là một fanboy trung thành của anh!!]

Buồn nôn...

Cảnh Dịch trực tiếp ấn nút tắt máy, trong đêm đen lẳng lặng nhắm mắt lại.

*

Mặc dù đêm đã khuya, nhưng Lâm Hoan Hi và Từ Tinh Tinh không ngủ.

Hai người nằm lý trên giường xem tạp chí mới, lâu lâu lại thảo luận một chút về quần áo và phong cách trang điểm trong tạp chí.

Thời gian cứ thế trôi, một lúc sau, Từ Tinh Tinh đột nhiên hỏi: "Chị Hoan Hi, chị và Dịch ca sao lại quen biết nhau?"

Đôi tay đang lật tạp chí của Lâm Hoan Hi dừng lại, đôi mắt đen hơi chuyển động, nói: "Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?"

"Chính là em cảm thấy đi đến ngày hôm nay chị thật dũng cảm, nếu không phải thực sự rất thích một người, thì sẽ không bao giờ không chút do dự mặc kệ mọi thứ ở bên cạnh người ấy, đổi lại vị trí đó mà suy nghĩ một chút, nếu như là em, khẳng định không dám đứng ra. Cho nên em rất tò mò làm sao mà hai người có thể quen biết nhau."

"Chị... Chị xem phim của anh ấy, sau đó liền... Liền điên cuồng yêu thích."

Lúc nói lời này, Lâm Hoan Hi căn bản không dám nhìn ánh mắt của Từ Tinh Tinh.

Cô không hiểu sao lại chột dạ, mất trí nhớ khiến cô hoàn toàn quên hết những kỷ niệm khi bên cạnh Cảnh Dịch, cũng không... Điên cuồng yêu thích.

Từ Tinh Tinh là một cô gái hoạt bát lại thấu hiểu lòng người, thấy Lâm Hoan Hi có lẽ không muốn nói nhiều, vì thế cũng không hỏi nhiều nữa.

Cô mở điện thoại di động, buồn chán lướt Weibo, cả người bỗng nhiên phấn chấn.

"A a a a a, ngày mai có concert của Trang Phong, thông báo rằng có khách mời đặc biệt!"

Trang Phong?

Lâm Hoan Hi vội vàng nhích lại, lập tức thấy được thông báo ấy năm giây trước trên Weibo.

[Trang Phong không bán manh: 6 giờ tối, ở sân vận động Thế Kỷ không gặp không về, lần này concert có khách mời đặc biệt, tuyệt đối là một nhân vật không ai nghĩ đến nha.]

Từ Tinh Tinh vui vẻ lăn hai vòng trên giường: "Ngày mai em nhất định phải đi!"

"Chị chị chị!" Lâm Hoan Hi giờ tay cao, "Chị cùng đi với em!"

"Chị Hoan Hi chị cũng là một người hâm mộ sao?"

"Đúng vậy." Lâm Hoan Hi gật đầu thật mạnh, vì kích động mà gương mặt đỏ bừng, "Anh ấy như ánh mặt trời vậy, giống như Chu Kỳ Lạc, chị rất thích!"

Trang Phong là người đàn ông đầu tiên cô nhìn thấy khi tỉnh lại, cô nói thật, từ xưa đến giờ cô chưa từng thấy một người đàn ông nào mang hơi thở như ánh dương trong sáng như thế.

Lâm Hoan Hi vừa nói vậy, Từ Tinh Tinh liền kích động: "Em cũng thích Chu Kỳ Lạc, em còn có SSR* của anh ấy!"

(*): Loại thẻ trong game mà LHH và TTT chơi.

"Có thật không! Chị cũng muốn thẻ SSR, nhưng với cấp của chị, SSR là không tồn tại."

Hai người đang trò chuyện "nước sôi lửa bỏng", thì bất ngờ nghe tiếng lạch cạch, cửa được đẩy vào từ phía ngoài.

Lâm Hoan Hi sợ đến mức run run, vừa quay đầu lại liền đối mặt với ánh mắt thâm trầm của Cảnh Dịch.

"Sao... Làm sao vậy?"

"Rất ồn ào." Anh nói, vẻ mặt có chút bất mãn.

Từ Tinh Tinh dè dặt mở miệng: "Xin lỗi Dịch ca, bọn em ngủ ngay đây."

Cảnh Dịch đưa mắt nhìn Lâm Hoan Hi, dường như anh muốn nói cái gì, cuối cùng lại thở dài đóng cửa rồi rời khỏi.

"Em cảm thấy Dịch ca có chút không vui về..."

Lâm Hoan Hi: "Có tám ngày thì hết bảy ngày là anh ấy không vui rồi."

Từ Tinh Tinh nói: "Dục cầu... Bất mãn?"

Mặt Lâm Hoan Hi đỏ lên, kéo gò đầu che mặt: "Yên tĩnh ngủ đi, ngủ ngon!"

Từ Tinh Tinh cười khanh khách vài tiếng, trêu ghẹo nói: "Chị Hoan Hi chị xấu hổ sao? Chị có muốn đi tìm Dịch ca không?"

Lâm Hoan Hi kéo kéo chăn, che đi gò má đang nóng lên của mình: "Không đâu, ngủ đi."

"À."

Từ Tinh Tinh vươn tay tắt đèn ngủ, trong nháy mắt phòng ngủ rơi vào bóng tối tĩnh lặng.

Bầu không khí chìm trong yên tĩnh, Từ Tinh Tinh nhỏ giọng nói: "Chị Hoan Hi..."

"Ừ?"

"Chúng ta đi concert ấy... không có vé vào cửa."

"..."

"....."

*

Một giờ sáng.

Ở một nơi xa lạ Từ Tinh Tinh vì mắc nghẹn vệ sinh mà tỉnh, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, mơ mơ màng màng bước xuống giường, mới mở cửa chuẩn bị vào toilet, liền thấy một bóng dáng cao lớn đứng ngay trước cửa, Từ Tinh Tinh sợ đến mức con buồn ngủ hoàn toàn biến mất, há miệng chuẩn bị hét lên.

Một giây tiếp theo, miệng của cô liền bị người ấy che mất.

Hai tròng mắt Cảnh Dịch vô cùng bình tĩnh, đáng vẻ như là mới vừa tỉnh dậy.

Tay anh ra đầu với cô ý bảo không được lên tiếng. Từ Tinh Tinh ngộ ra, liên tục gật đầu.

Cảnh Dịch thu tay về: "Tôi có thể đưa Hoan Hi về không? Không có cô ấy bên cạnh tôi mất ngủ."

Từ Tinh Tinh... Yên lặng nhường đường.

Cảnh Dịch bước vào, ánh mắt liền nhìn thấy Lâm Hoan Hi đang ngủ say sưa trên giường.

Ánh mắt anh liền nhu hoà, cố gắng đè thấp giọng nói: "Tôi ôm cô ấy về."

Từ Tinh Tinh ngơ ngác ngác gật đầu: "Có thể... Có thể."

Cảnh Dịch cẩn thận cúi người ôm lấy Lâm Hoan Hi, từ sáng đến giờ cô ấy rất mệt, lúc này đã rơi vào một giấc ngủ thật sâu, đương nhiên không bị động tác của Cảnh Dịch đánh thức.

"Dạ cô rồi, ngại quá."

"Không có... Không sao đâu."

"Tôi đưa bà xã tôi trở về phòng, ngủ ngon."

"Ngủ... Ngủ ngon."

Đưa mắt nhìn bóng lưng Cảnh Dịch rời đi, về mặt Từ Tinh Tinh vẫn đại ra như trước.

Cho nên... Dịch ca không vui cũng là vì Hoan Hi ngủ cùng với cô sao?

Nhận thức vừa rồi khiến Từ Tinh Tinh rơi vào một cái hố thật sâu, cô thật sự không biết ngày thứ hai làm sao có thể đối mặt với Cảnh Dịch.

Trở về phòng, Cảnh Dịch nhẹ tay đặt Hoan Hi lên trên giường, dịch dịch góc chăn nhẹ nhàng nằm bên cạnh cô.

Trong lúc ngủ Lâm Hoan Hi mảy cau lại, lăn lộn vài vòng rồi lăn vào trong ngực anh.

Nhìn người trong lòng, Cảnh Dịch cũng không kiềm chế được lộ ra nụ cười rạng rỡ, anh vươn tay ra, chặt chẽ vây Lâm Hoan Hi ở trong thế giới của anh.

Trắng lạnh như nước, ánh trắng nhẹ nhàng rơi vào gian phòng.

Cảnh Dịch cúi đầu, đặt một nụ hôn lên mặt cô: "Cảm ơn em, bà xã."

Cho dù hôm nay ở sân bay xảy ra chuyện ra, phải trả giá bằng tất cả những nỗ lực trước đây của anh cũng tốt.

Từ nay về sau, anh sẽ không để cho người con gái này phải chịu oan ức nào nữa.

*

Một giấc ngủ này ngủ rất yên ổn.

Chờ Lâm Hoan Hi tỉnh dậy thì đã là bây giờ hơn, cô đuổi người, lò mò thấy những vật xung quanh có chỗ khác lạ, Lâm Hoan Hi từ từ ngồi dậy, cô nhìn ánh cười trên tường sừng sờ vài giây, lúc sau mới kịp phản ứng lại rằng đây không phải là phòng ngủ của cô và Cảnh Dịch sao...

Nhưng mà...

Hôm qua không phải là cô ngủ cùng Tinh Tinh ở phòng cho khách à? Tại sao cô lại ở chỗ này?

Vẫn còn đang hoang mang, cửa phòng được mở ra, Từ Tinh Tinh thò đầu vào, sau khi nhìn xung quanh không thấy Cảnh Dịch đâu, liền vui vẻ chạy đến bên cạnh Lâm Hoan Hi.

"Chị Hoan Hi! Chị dậy rồi!"

"Ừ." Lâm Hoan Hi vén chăn lên, về mặt mờ mịt hỏi, "Kỳ lạ, tại sao chị lại ở đây?"

"Tôi qua Dịch ca ôm chị về."

Lâm Hoan Hi tưởng mình nghe nhầm, không tin hỏi: "Anh ấy nửa đêm chạy đến phòng em, sau đó ôm chị về?"

"Ừ." Từ Tinh Tinh gật đầu, "Em đã nói là Dịch ca chưa thỏa mãn dục vọng mà, không ngờ một đêm cũng không thể rời bà xã của mình được."

"..."

Đột nhiên cô cảm thấy không còn mặt mũi gặp người nữa.

"Đúng rồi, Dịch ca có để lại lời nhắn, nói rằng anh ấy phải tham gia một hoạt động, rất muộn mới về, nên chúng ta sẽ tự giải quyết bữa trưa và bữa tối."

Từ Tinh Tinh vừa nói xong, điện thoại trên bàn liền rung lên.

Lâm Hoan Hi cầm điện thoại lên nhìn, thấy Trang Phong gửi tin nhắn đến.

[Trang Phong: Chị Hoan Hi, tối nay em tổ chức concert, em tặng vé cho mọi người, có thể dẫn bạn cùng đi, lúc này chắc là chuyển phát nhanh cũng đến nhà chị rồi, chị nhớ kỹ nhé.]

Vừa đọc xong tin nhắn, thì dưới tầng truyền đến tiếng chuông cửa.

"Em đi mở cửa."

Thời gian Từ Tinh Tinh xuống dưới nhà, Lâm Hoan Hi vội vàng ngồi dậy thay quần áo.

"Chị Hoan Hi, là chuyển phát nhanh của chị."

Lâm Hoan Hi bước đến mở túi giấy, bên trong là 5 vé vào cửa của buổi biểu diễn.

Cầm vé trên tay Lâm Hoan Hi ngơ ngác nhìn Từ Tinh Tinh: "Chúng ta... có thể đến xem concert của Trang Phong."

Từ Tinh Tinh sững sốt vài giây, hai người nhảy cẫng lên ôm nhau hoan hô.

"Vây chúng ta đi trang điểm, sau đó buổi tối đi xem concert."

"Được."

Quyết định xong hai người cũng không kịp ăn sáng, vội vàng thu dọn xong thì đến thẳng cửa hàng trang điểm.

Sau khi trang điểm xong hai người đi dạo phố, lúc đồng hồ chỉ lúc 5 giờ chiều, hai người ngồi lên xe, trực tiếp quảng trường thế kỷ.

Bởi vì có concert diễn ra ở đây, nên ở quảng trường thế kỷ lúc này người đông nghին ngịt.

Lâm Hoan Hi mất trí nhớ cũng không quen thuộc với chỗ này, Từ Tinh Tinh vừa từ nước ngoài trở về là dẫn mù đường cho nên vẻ mặt cũng mờ mịt.

"Anh Trang Phong ở chỗ nào ấy nhỉ?"

Lâm Hoan Hi vội vàng lấy vé ra nhìn mấy lần: "Quảng trường thế kỷ, không đúng rồi, vé của chị sao lại là..."

Lời nói còn chưa dứt, một đoàn người đột nhiên ào tới, Lâm Hoan Hi không một chút đề phòng trong nháy mắt đã hòa vào đám người, cũng trong nháy mắt, Từ Tinh Tinh hoàn toàn thấy bóng dáng của cô.

Từ Tinh Tinh nhìn xung quanh mấy vòng, bỗng nhiên thấy poster cỡ lớn ở sân vận động đối diện, trên poster nụ cười của Trang Phong vừa khoa trương lại vừa rực rỡ.

"Chị Hoan Hi, là ở sân vận động đối diện!"

Nhưng mà...

Lâm Hoan Hi không thể nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28-2

Edit: Cải Xanh

Tìm một lúc lâu cũng không tìm được, Từ Tinh Tinh chỉ có thể đứng đợi trước cửa sân vận động, lúc này khoảng cách thời gian đến lúc bắt đầu chỉ còn mười mấy phút, mắt thấy đến thời gian xét vé, không có còn cách nào khác, Từ Tinh Tinh chỉ có thể cầm vé bước vào.

Mà ở một nơi khác.

Lâm Hoan Hi theo đoàn người đến sân vận động đối diện quảng trường thế kỷ.

Diện tích của quảng trường thế kỷ rất rộng, nhưng vẫn phải chen chúc.

Lúc này đã đến phút cuối của thời gian soát vé, người soát vé cũng không ngần đầu lên chỉ đưa tay ra cầm vé trên tay Lâm Hoan Hi, kiểm tra rất nhanh rồi đưa lại cho cô.

"Xin lỗi, tôi không phải đến xem buổi diễn này..."

Không chờ cô nói hết, khán giả phía sau đã đẩy Lâm Hoan Hi đi vào.

Lâm Hoan Hi theo đoàn người đi vào trong sân, ngắm nhìn ngọn đèn mười màu trên sân khấu, Lâm Hoan Hi có chút hoài nghi nhân sinh.

"Mình tới nhầm chỗ..."

Vé vào cửa của cô căn bản không phải là của Trang Phong!!

Nhưng mà lúc này đã muộn.

Trên màn hình lớn ở sân khấu là ảnh động của người đàn ông, khán giả phía dưới vẫy vẫy lightstick trên tay, hét ầm lên.

Thời gian bắt đầu đếm ngược 5 giây, khán giả cũng bắt đầu đếm ngược thời gian.

Khi một tiếng "1" hô lên, trên sân khấu đột nhiên nổi lên sương mù trắng, sau khi sương tan hết, một bóng dáng từ từ trên trời hạ xuống.

Khi nhìn đến khuôn mặt quen thuộc kia, Lâm Hoan Hi hơi giật mình.

Người đàn ông ở chính giữa sân khấu nhuộm một đầu xám tro giống như bà nội của cô, người đàn ông mặc một áo vest ngoài màu đỏ, bên trong lại mặc phong màu đen, kết hợp với đôi giày cao bồi màu đen tối, rất đẹp trai và độc đoán.

Lúc người thật đi ra, tiếng hét đình tai nhức óc gần như đâm thủng màng nhĩ của cô.

Trên sân khấu Vu Từ Khương cùng nhảy với các dance làm bùng nổ toàn sân vận động, trong nháy mắt đã kéo bầu không khí của buổi concert lên cao.

Hát xong một bài, Vu Từ Khương điều chỉnh tai nghe: "Chào mọi người, tôi rất vui vì hôm nay mọi người đã đến đây."

Thanh âm của hắn vừa trong mà lại rõ ràng, như nước trong nguồn không pha lẫn tạp chất nào.

Lâm Hoan Hi cách hắn rất gần, nhìn đôi mắt màu hổ phách trên sân khấu, tim của cô đột nhiên đập nhanh hơn, một đoạn kí ức vụn vặt hiện lên trong đầu.

"Học tỷ, đây là bài hát mà em viết vì chị..."

"Học tỷ..."

"Học tỷ..."

Mơ màng một lúc, Vu Từ Khương đứng trên sân khấu vừa hát xong một bài lại nói: "Tiếp theo là thời gian tương tác cùng người hâm mộ, trên màn hình sẽ ngẫu nhiên xuất hiện một người hâm mộ, người đó sẽ lên sân khấu hợp tấu cùng tôi..."

Không chờ Vu Từ Khương nói hết câu, dưới sân khấu vang lên một trận hoan hô.

"Vu Từ Khương!!"

"Vu Từ Khương! Chúng em vĩnh viễn yêu anh! "

"A a a a, Vu Từ Khương!"

Màn hình phía sau hắn bắt đầu chuyển động, từ từ lướt qua mấy gương mặt, cuối cùng dừng lại trên mặt Lâm Hoan Hi.

Lúc này Lâm Hoan Hi người đang rơi vào những ký ức bỗng dưng thấy khuôn mặt dờ dẩn của mình trên màn hình lớn, trong nháy mắt liền tỉnh táo.

Hội trường vốn đang reo hò ầm ĩ bỗng nhiên lại yên lặng.

Trên màn hình, cô mặc váy đỏ dài cổ chữ V, tóc được cố ý tạo kiểu rơi xuống hõm vai, gương mặt đó đẹp đến mức không có bất kỳ tỳ vết nào,

quan trọng hơn chính là, cô rất nổi tiếng.

"Không phải chứ, Lâm Hoan Hi?"

"Sao Lâm Hoan Hi lại xuất hiện ở đây?"

"Nghe nói Lâm Hoan Hi và Vu Tử Khương là bạn học mà..."

Xung quanh mọi người nghị luận ríu rít, Vu Tử Khương đứng trên sân khấu lại không có bất kỳ phản ứng gì.

Nhìn gương mặt đó, hần đường như đã nghỉ ngơi mắt mình, đợi tiếng đạo diễn thúc giục từ trong truyền đến, Vu Tử Khương mới hồi phục lại tinh thần.

Một lần nữa trên mặt hần lại xuất hiện ý cười, hần tiến lên mấy bước vươn tay về phía Lâm Hoan Hi, rồi nói: "Vậy thì... chúng ta cùng hoan nghênh vị khán giả may mắn này."

Ánh mắt mọi người lại một lần nữa tập trung lên người Lâm Hoan Hi.

Ánh mắt của cô rơi xuống bàn tay của Vu Tử Khương đang đưa về phía mình, hơi kháng cự.

Lâm Hoan Hi mím chặt môi, bước chân khó khăn lên sân khấu.

Lâm Hoan Hi cầm microphone mà Vu Tử Khương đưa đến, khoe mắt hơi liếc nhìn xuống mười nghìn khán giả, nhất thời chân hơi run, cô vội vàng rời ánh mắt nhìn sang người bên cạnh.

Khoảng cách rất gần, lúc này mới phát hiện thiếu niên gầy gò này cao lên không ít, thứ không thay đổi chính là khuôn mặt anh tuấn cùng nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của hần,

Đôi mắt màu hổ phách của hần nhìn cô, mang theo vẻ mặt khiến Lâm Hoan Hi không hiểu được.

Vu Tử Khương dùng giọng nói mà chỉ hai người nghe được: "Không nghĩ tới học tỷ lại xuất hiện ở đây."

Thanh âm quan thuộc của thiếu niên, giống hệt như trong trí nhớ, nhưng mà vật đổi sao dời, đã hơn...tám năm.

"Tôi đi nhầm chỗ..."

Vu Tử Khương hiểu rõ, nói: "Học tỷ muốn đến xem Trang Phong ở đối diện sao?"

Lâm Hoan Hi gật đầu: "Ừ."

Nụ cười trên mặt hần đột nhiên trở nên đáng chất, nhưng cũng nhanh chóng biến mất: "Đã đến, học tỷ có thể giúp em một lần, chúng ta hát bài mà năm cấp ba đã từng hát được không?"

Cô nhàng nhàng nói: "Ừ."

Vu Tử Khương cầm tay cô, ánh mắt một lần nữa nhìn về dưới sân khấu: "Không ngờ Lâm học tỷ lại len lén tới xem buổi biểu diễn của tôi, điều này làm cho tôi rất bất ngờ, Lâm học tỷ cố ý tới đây đúng không?"

Hỏi xong, Vu Tử Khương nắm chặt tay cô.

Lúc này chắc chắn không thể nói là đi nhầm chỗ, Lâm Hoan Hi nhắm mắt nói: "Đúng vậy, bởi vì lâu rồi tôi cũng không gặp học đệ, lại nghe nói cậu ấy biểu diễn ở đây, cho nên tôi đến đây."

Vu Tử Khương nhìn cô: "Tôi thực sự rất vinh hạnh, học tỷ, vậy chúng ta hát bài mà chúng ta vẫn hay hát kia."

Nói xong, hần khẽ hát đoạn mở đầu: "Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua vịnh Bành Hồ*, sóng bạc đánh từng đợt bên bờ cát...."

(*): Bành Hồ là một quần đảo nằm tại eo biển Đài Loan, ở phía tây đảo Đài Loan

Nghe thấy tiếng hát quen thuộc, sau đó nhạc đệm mới từ từ vang lên.

Lâm Hoan Hi nắm chặt microphone, miễn cưỡng hát theo: "Không có ánh chiều say mê của Du Lâm*, chỉ một màu xanh lam của biển...."

(*): Du Lâm là một địa cấp thị của tỉnh Thiểm Tây, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. (Theo Wikipedia)

Dù sao thì Lâm Hoan Hi cũng thích bài hát này, vì vậy lúc ở trường cô đặc biệt hát bài này cùng Vu Tử Khương, lúc đó Lâm Hoan Hi cũng không nghĩ nhiều, chẳng qua là cảm thấy thanh tuyến của thiếu niên này rất tốt, lúc hát bài hát này lại có một loại thích thú khác.

Hần hát một câu tiếp nối bài hát, bàn tay cầm tay Lâm Hoan Hi lại đầy mồ hôi lạnh.

Theo tiếng hát, khán giả dưới sân khấu dần dần hướng ứng, từ từ vẫy lightstick trên tay.

Một bài hát kết thúc rất nhanh, Vu Từ Khương nở nụ cười mê người: "Rất cảm ơn Hoan Hi học tỷ đã đặc biệt hát cho chúng ta."

"Học tỷ..." Vu Từ Khương cúi gần vào tai cô: "Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, chị có thể chờ em một lúc không, em muốn nói chuyện cùng chị."

Nói xong, Vu Từ Khương quay mặt đi tiếp tục tương tác cùng khán giả, dường như không cho Lâm Hoan Hi cơ hội từ chối.

Sau khi xuống sân khấu, buổi biểu diễn vẫn tiếp tục, màn hình lớn lại thỉnh thoảng lướt qua khuôn mặt của Lâm Hoan Hi, cuối cùng dần dần kéo ra xa, đưa tiêu điểm lên người Vu Từ Khương.

*

Sau khi kết thúc, Lâm Hoan Hi theo biển người rời đi.

Trời đã tối, đèn hai bên đường ở quảng trường tất cả đều đã sáng lên, ngọn đèn ở chính giữa suối phun nước nữ thần khúc xạ ra đủ mọi màu sắc rực rỡ.

Gió đêm hơi lạnh, Lâm Hoan Hi không tránh khỏi vòng lấy hai tay, cúi đầu đá hòn đá nhỏ dưới chân.

Đoàn người tốp ba tốp năm tản ra, dần dần, hội trường to như vậy chỉ còn lác đác vài ngôi sao.

Cô ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng, đang lúc muốn xoay người rời đi, một xe bảo mẫu màu xám bạc dừng ngay bên cạnh.

Cửa sổ xe mở ra, lộ ra khuôn mặt anh tuấn bức người.

"Học tỷ, không ngại thì cùng em đến một nơi."

Không đợi cô trả lời, bên tai đã vang lên giọng nói quen thuộc.

"Lâm Hoan Hi."

Cô nhìn theo hướng phát ra giọng nói, liền giật mình.

Người đàn ông cao lớn đập ánh trăng mà tới, mặt mày nếu so với ánh trăng thì trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong con ngươi chỉ phản chiếu một cái bóng là cô.

Anh đưa tay về phía cô: "Qua đây."

Lâm Hoan Hi trong lòng khẽ động, bắt gác đi về phía Cảnh Dịch.

Vu Từ Khương đột nhiên xuống xe: "Xin lỗi, Dịch ca, tôi có thể mượn người đại diện của ngài một chút không?"

Cảnh Dịch làm như không thấy hắn, giọng nói cương quyết: "Lâm Hoan Hi, tới bên cạnh anh."

Cô mím chặt môi, ngẩng đầu nói với Vu Từ Khương: "Xin lỗi học đệ, hôm nay khuya lắm rồi, tôi phải về thôi."

"..." Vu Từ Khương muốn giữ lại, lại lo ngại Cảnh Dịch, đấu tranh vài giây, hắn nhủ thầm: "Học tỷ có thể cho em phương thức liên lạc không? Có mấy lời vẫn muốn nói cùng chị, trước kia..."

Bỗng nhiên Cảnh Dịch tiến lên phía trước, anh ôm bả vai Lâm Hoan Hi, dựa vào thân thể cao lớn, từ trên cao nhìn xuống hắn: "Nếu như là chuyện công việc, xin mời liên lạc tới công ty, nếu như là chuyện riêng, trực tiếp tìm trợ lý Chu Châu của chúng tôi, thứ lỗi không thể tiếp."

Anh không nhìn hắn nữa, thu lại ánh mắt rồi ôm Lâm Hoan Hi đi về phía xe bảo mẫu ở phía sau.

"Học tỷ!"

Vu Từ Khương đột nhiên gọi to tên cô.

Lâm Hoan Hi dừng bước chân, quay đầu nhìn lại.

Thiếu niên đứng dưới ánh đèn nắm chặt tay, vẻ mặt giống như là muốn khóc.

"Em..." Hắn mở miệng, nhưng lại không nói một chữ, "Hôm nay rất cảm ơn chị."

Nói xong, quay đầu lên xe.

Đưa mắt nhìn theo chiếc xe càng ngày càng xa, Lâm Hoan Hi cảm thấy mờ mịt: "Bọn tôi thân lắm sao?"

"Đây cũng là điều mà anh muốn hỏi." Cảnh Dịch cười áo khoác ngoài, rất tự nhiên khoác lên vai cô: "Hai người thân lắm sao?"

"Hả?"

Người đàn ông râu mắt, lông mi dài để lại một cái bóng trên mặt anh: "Hai người thân lắm sao?"

Không hiểu sao Lâm Hoan Hi lại chột dạ, lắp bắp nói: "Chỉ là...chỉ là cao trung học cùng nhau."

Khóe miệng Cảnh Dịch xuất hiện nụ cười không rõ ý tứ: "Chỉ là?"

"Ừ, chỉ là."

"Bạn học cao trung kia của em thật là khó lường." Độ cong khóe miệng Cảnh Dịch nâng lên, "Có thể khiến em cố ý ăn mặc như thế, hoàn thành vai trò khách quý của hân."

Cuối cùng Lâm Hoan Hi cũng nghe ra chỗ không đúng.

"Anh, anh hiểu lầm rồi."

"Anh hiểu lầm cái gì?" Lập tức về mặt Cảnh Dịch u ám, "Cái người cùng người ta nắm tay hát trên sân khấu không phải em?"

"Tôi..."

Lâm Hoan Hi yên lặng.

Người xuất hiện trên sân khấu chính xác là cô, hình như... cũng nắm tay.

Cô yếu ớt kéo góc áo: "Nếu như tôi nói tôi đi nhầm anh tin không?"

Cảnh Dịch mặt vẫn lạnh như trước: "Em đoán xem?"

"..."

Nhất định là không tin.

"Nếu như anh không xuất hiện ở đây, có phải em định đi cùng hân? Trò chuyện một đêm về tình bạn?"

Trong lời nói của anh đều là sự bất mãn và tức giận, lời nói quá đáng như vậy thật sự chọc tức Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi ném áo khoác trên người về phía hân rồi quát: "Anh cái người này sao lại nói khó nghe như vậy? Cho dù tôi đi cùng hân thì có liên quan gì tới anh, anh đừng quên, anh đã đồng ý không hạn chế tự do của tôi, nửa năm sau chúng ta sẽ ly hôn!"

Một chữ cuối cùng nói ra, không khí như cứng lại.

Áo khoác màu đen rơi xuống chân anh, anh không có ý định nhặt lên, đôi mắt đen láy cũng không chớp nhìn cô.

Trắng sáng trong nước, Lâm Hoan Hi vừa tức giận xong lập tức như quả bóng xì hơi, lại không có can đảm chống lại ánh mắt của anh.

"Tôi...tôi đi về." Cô ôm cánh tay, lao đảo lùi lại mấy bước.

Còn chưa bước đi, người đàn ông đáng người cao lớn đã sát lại, hai tay vững vàng cố định cô trong ngực.

Cảnh Dịch đặt cầm lên vai cô, giọng nói khàn khàn: "Chỉ là anh ghen tị."

Cô tròn to hai mắt, đôi môi hơi nhúc nhích, trong lòng luống cuống.

"Anh vẫn luôn, hy vọng có một ngày tuyên bố với toàn thế giới em là vợ anh, có thể cầm tay em, giống như hân cầm tay em vậy."

"Nhưng mà chỉ vừa chớp mắt chuyện gì em cũng không nhớ..."

"Em có thể ly hôn với anh, thời gian là nửa năm, anh tuyệt đối không ngăn cản. Nhưng trong nửa năm này, xin em đừng tàn nhẫn với anh như vậy, đừng nói hai chữ ly hôn."

Giọng nói của anh quanh quẩn bên tai, lộ ra sự bất lực cùng sự kiềm nén.

Lâm Hoan Hi cảm thấy không đành lòng, cảm giác mình rất quá đáng, nói cũng rất quá đáng.

Người đàn ông này luôn cố gắng cho cô những thứ tốt đẹp nhất, tất cả những điều này anh không đáng phải chịu, nói cho cùng, đều do cô không có chí tiếng thủ, cái gì cũng không nhớ ra.

"Xin lỗi." Lâm Hoan Hi cắn chặt môi dưới, "Vốn dĩ tôi...muốn cùng Tinh Tinh đi xem buổi biểu diễn của Trang Phong, nhưng nhầm vé vào, người lại đông... Ngay từ đầu tôi không biết bên kia là buổi biểu diễn của Vu Từ Khương, tôi nói anh lại không tin tôi, còn mắng tôi..."

"Cái đó...em làm chứng."

Trong lúc đó, Trang Phong vẫn giả vờ như không nhìn thấy rốt cục cũng không nhận được từ trong xe ló ra.

Trang Phong cười xấu hổ: "Vé là em bảo trợ lý chuẩn bị, nhưng mà... cái người đó lại để lẫn vé của em với Vu Từ Khương cùng một chỗ, địa điểm biểu diễn lại ngay cạnh nhau, chuẩn bị sai cũng không kỳ quái."

Cảnh Dịch nhủ mảy: "Trợ lý của cậu sao lại có vé của Vu Từ Khương?"

Trang Phong: "Cô ấy là người hâm mộ của Vu Từ Khương."

"..."

"...."

Đây có thể nói là một câu chuyện xưa rất bi thương.

"Anh nghe chưa!?" Lâm Hoan Hi ngẩng đầu, "Anh còn tức giận không?"

"Tức."

Nói rồi, Cảnh Dịch nhặt áo trên đất lên, một lần nữa khoác lên vai cô: "Anh lòng dạ hẹp hòi, không thể tiêu tan ngay được."

"Anh còn chưa nói với tôi sao anh lại xuất hiện ở đây đâu."

"Việc này..." Trang Phong lại ló mặt ra, "Chị dâu chị đừng hiểu lầm, Dịch ca đặc biệt tới làm khách quý của em, sáng hôm nay tới giúp em một tay, tuyệt đối không làm loạn."

"..."

Tin tức này so với việc anh làm loạn còn kích thích hơn.

Lâm Hoan Hi đi nhầm chỗ không nói còn bị Cảnh Dịch giáo huấn một trận, điều này khiến cô không vui, nhưng không nghĩ đến lại nghe được một chuyện khiến cô không vui hơn.

Cô đỏ mắt trừng anh: "Anh...anh tham gia buổi biểu diễn của Trang Phong mà không nói cho tôi?"

Cảnh Dịch đảo mắt: "Có gì hay ho đâu, anh cũng không nghĩ đến."

"Tôi muốn đến!" Lâm Hoan Hi giậm chân tức giận, nắm tay đâm lên lồng ngực anh, "Không thèm quan tâm anh, tạm biệt!"

Cô hít hít mũi nín nước mắt lại, không liếc mắt nhìn Cảnh Dịch, xoay người lên xe, vừa ngồi xuống, liền thấy Từ Tinh Tinh ngủ như chết.

"Lúc bọn em đi ra thì gặp, Dịch ca nói đây là bạn chị, liền kéo theo."

"...."

Cho nên, tất cả mọi người đều đi xem buổi biểu diễn của Trang Phong, chỉ có cô là không đi.

Lâm Hoan Hi trong lòng mừng mừng tủi tủi, buồn bực cúi đầu không nói một lời.

Cảnh Dịch lên xe ngồi bên cạnh cô, thấy vậy, Lâm Hoan Hi vẻ mặt bình tĩnh dịch sang Từ Tinh Tinh.

"Không được xem biểu diễn buồn như vậy?"

Lâm Hoan Hi hừ lạnh: "Buồn có gì tốt, tôi cũng không giống người đàn ông nhỏ mọn nào đó, động một tí là tức giận, nghĩ đông nghĩ tây."

Người đàn ông nhỏ mọn cười trộm, lấy nhanh thu lại ý cười: "Người đàn ông nhỏ mọn kia chuẩn bị cùng anh em tốt đi KTV, chỉ là không biết bà xã nhỏ mọn có nề mặt không."

Người đàn ông nào đó được gọi là anh em tốt vẻ mặt mờ mịt, hần nói đi KTV lúc nào? Vừa kết thúc buổi biểu diễn mệt chết đi được, lấy đâu ra thời gian đi KTV, Trang Phong đang muốn từ chối, đã thấy Cảnh Dịch dùng mắt uy hiếp nhìn hắn.

Trang Phong bỗng giật mình nói: "Đừng đừng đừng, bọn em muốn đi KTV, chị dâu cũng đi đi."

"Được, tôi muốn..." Lâm Hoan Hi đang vui mừng đột nhiên im lặng, ánh mắt liếc về bên cạnh Từ Tinh Tinh, lại thấy sắc mặt Trang Phong tái nhợt, vành mắt xanh tím, rõ ràng là rất mệt.

Sự vui vẻ vào lúc này coi như tiêu tan.

Cô lắc đầu: "Hôm nay thì thôi đi, tất cả mọi người đều rất mệt, nên về sớm nghỉ ngơi."

Vậy mà... lại quan tâm như thế?

Trang Phong gần như bị cảm động khóc: "Dịch ca kiếp trước nhất định đã cứu vớt hệ ngân hà, mới có thể lấy được người vợ tốt như vậy. Nếu em có thể biết chị sớm hơn, nhất định sẽ theo đuổi chị."

Lâm Hoan Hi bật cười thành tiếng, rồi nói: "Nếu như tôi cũng biết anh sớm hơn mấy năm, nhất định sẽ đồng ý với cậu."

Cảnh Dịch ngồi một bên im lặng bỗng nhìn về phía cô, rất nghiêm túc hỏi: "Em cảm thấy anh nhuộm tóc màu xanh đẹp không? ""

Lâm Hoan Hi: "...."

Trang Phong: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Edit: Cải Xanh

Về đến nhà đưa Tinh Tinh vào phòng ngủ xong, chuyện thứ nhất mà Cảnh Dịch làm chính là nhắn tin cho Trang Phong.

[Cảnh Dịch: Trêu chị dâu cậu, tự gánh hậu quả.]

[Người đáng ghét:???)

[Người đáng ghét: Dịch ca đang đùa em đúng không!! Em quên mất chị dâu mất trí nhớ mà.]

[Cảnh Dịch: Chúng ta vẫn nên vứt bỏ tình bạn này!]

[Người đáng ghét: Đừng mà!! Trái tim của em là của Dịch ca!!!]

[Đối phương đã bật xác minh bạn bè, bạn không phải là bạn bè của người đó.]

[Người đáng ghét:...]

[Đối phương đã bật xác minh bạn bè, bạn không phải là bạn bè của người đó.]

"...."

*

Chuyện Lâm Hoan Hi đến buổi biểu diễn của Vu Tử Khương rất nhanh đã hot trên mạng.

Toàn bộ giới giải trí đều biết Lâm Hoan Hi là học tỷ của Vu Tử Khương, lúc trước có người biết chuyện còn nói Vu Tử Khương tỏ tình với Lâm Hoan Hi, nhưng bất hạnh bị đối phương từ chối. Lại có tin đồn rằng Vu Tử Khương được Lâm Hoan Hi lãng xề, bởi vì Lâm Hoan Hi đi tình biệt luyến, Vu Tử Khương lại vì yêu sinh hận, nên thuê người giết người.

Nhưng mà tất cả lời đồn đều sụp đổ khi buổi biểu diễn này diễn ra.

Đã có ai đến buổi biểu diễn của người từng theo đuổi mình chưa? Đã có ai lại đến trước mặt người yêu làm khách quý?

Một số lời đồn vì vậy mà tan, lại một số lời đồn cũng vì vậy mà nổi lên.

Lâm Hoan Hi và Vu Từ Khương nắm tay nhau hát bài một màn này được cắt nối thành video ngắn truyền nhau trên mạng.

Trong ảnh Lâm Hoan Hi mặc váy đỏ, phối với quần áo màu hồng của Vu Từ Khương, đúng là trai tài gái sắc, không gì có thể sánh được.

Trong nháy mắt, CP Vu Lâm nổi lên.

Vì vậy chỉ có thời gian một buổi tối, Cảnh Dịch phát hiện bà xã của anh lại bị ghép cặp với tên đàn ông lỗ mãng khác.

Lâm Hoan Hi đã mệt cả buổi cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, anh mò điện thoại, cảm ngón tay Lâm Hoan Hi đặt lên nút home, một tiếng ting vang lên, màn hình được mở khóa.

Cảnh Dịch đăng nhập vào weibo của Lâm Hoan Hi, biên soạn một đoạn rồi đăng lên, làm xong còn cảm thấy rất thỏa mãn.

[L Hoan Hi: Tôi tự có lòng của mình, từ chối ràng buộc, hơn nữa, tôi không thích thịt tươi.]

[????? Giọng điệu này khẳng định không phải là bộ phận xã hội của Hoan Hi đâu!!!!]

[???? Thôi đi, Hoan Hi của tôi nói, chắc là ""Bà đây là cầu độc thân, phải lôi kéo cả đám giống nhau tự sát." phải là loại phong cách này mới đúng.]

[Ha ha ha, sự thật ngay trước mặt, thành thật mà nói tôi cảm thấy chị Hoan Hi và Dịch ca càng xứng đôi.]

[Tôi cũng thấy vậy!! Người đại diện x Đại minh tính cảm dục gì gì đó không nên đáng yêu quá!!]

[Tôi cũng theo CP thần kỳ đó!!! Nhưng mà loại thần kỳ sẽ bị hành hạ muốn chết, kẻo thì ít, từ sau khi chị Hoan Hi bị tai nạn xe cộ không xuất hiện cũng không có kẻo để ăn (quỳ)]

Cảnh Dịch ấn vào bình luận cuối cùng này, vừa ấn like vừa trả lời: Tôi cũng cảm thấy rất xứng đôi, yên tâm, rất nhanh sẽ có kẻo ăn.

Làm xong tất cả, Cảnh Dịch cảm thấy thỏa mãn đi xuống tầng làm đồ ăn.

Buổi trưa, Lâm Hoan Hi nhận được một cuộc gọi từ số lạ.

Nhìn chằm chằm số trên màn hình, theo phản xạ cô tìm bóng dáng của Cảnh Dịch, lúc này mới nhớ sáng sớm nay đối phương đã đến công ty.

Chắc là chuyện làm ăn?

Từ lúc tỉnh lại đến bây giờ Lâm Hoan Hi chưa từng tiếp xúc với công việc nên không tránh khỏi việc luống cuống tay chân, cô hít sâu mấy lần rồi lấy hết can đảm ấn nút nghe máy: "Xin chào, tôi là Lâm Hoan Hi."

Cho dù trong lòng đang khẩn trương nhưng ngữ điệu vẫn bình tĩnh, vững vàng.

Chỉ mấy giây sau, trong loa truyền đến giọng nói quen thuộc: "Học tỷ, em là Vu Từ Khương."

Cái tên này khiến Lâm Hoan Hi sững sờ vài giây: "Học đệ?"

"Đúng rồi." Giọng nói của Vu Từ Khương mang theo ý cười, "Hôm qua có ổn không?"

"Cũng được..." Lâm Hoan Hi nghi ngờ nhìn dãy số trên màn hình, hỏi: "Sao cậu lại biết số điện thoại của tôi?"

Vu Từ Khương nói: "Cùng làm việc trong một vòng tròn này, muốn biết thì sẽ biết thôi."

Rất có đạo lý....

"Vậy cậu gọi cho tôi có chuyện gì không?"

Trong loa không có tiếng đáp lại, chỉ còn lại tiếng thờ dài của người kia.

Giữa lúc Lâm Hoan Hi đang chuẩn bị nói tạm biệt, đầu bên kia lên tiếng: "Học tỷ, mấy năm nay em vẫn luôn muốn liên hệ với chị."

"..."

"Về chuyện trước kia...."

Chuyện trước kia?

Lâm Hoan Hi nghe không hiểu, nhưng sợ lộ chuyện mình mất trí nhớ, chỉ có thể cẩn thận hỏi lại: "Chuyện trước kia... có gì để nói sao?"

"Thành thật mà nói hôm qua chị tới buổi biểu diễn của em khiến em rất bất ngờ và rất vui vẻ, em đã nghĩ chị sẽ mãi mãi không tha thứ cho em, cũng sẽ không gặp lại em. Không nói dối chị, em vì chị nên mới bước vào vòng tròn này..."

Lâm Hoan Hi nghe vậy như vừa lạc vào sương mù, chẳng lẽ thật sự giống như Từ Tinh Tinh nói, năm cấp ba cô đã tỏ tình với Vu Từ Khương? Vậy bây giờ nói những lời này để làm gì? Trước kia có chuyện gì xảy ra?

Cô rất muốn biết, nhưng lại không dám hỏi nhiều, trong lòng như bị mèo cào, rất ngứa.

Đầu bên kia có giọng nói lạ xen vào, rất vội vàng, dường như đang thúc giục.

Vu Từ Khương đáp lại tiếng gọi đó rồi nói: "Không biết buổi chiều học tỷ có thời gian không?"

"Có, có chứ!"

"Vậy được..." Vu Từ Khương hỏi, "Sáu giờ chiều học tỷ có thể đến quán cà phê đợi em không? Có mấy lời em muốn nói trực tiếp với chị, bao gồm sự kiện kia."

Cô rơi vào trong im lặng không nói.

Cho dù cách một cái màn hình, Lâm Hoan Hi cũng cảm giác được trong lòng Vu Từ Khương đang rối loạn, lo lắng không yên, thêm nữa là rất mong chờ.

Đợi một lúc lâu không thấy câu trả lời, Vu Từ Khương cười tự giễu: "Coi như chấm hết, là em đường đột, em chuẩn bị đi công tác rồi, học tỷ..."

"Tôi đi..."

Hai chữ, lập tức khiến Vu Từ Khương im lặng.

Lâm Hoan Hi mím môi: "Đến lúc đó nhất định phải nói những gì đã xảy ra trước kia."

"Được, vậy chúng ta không gặp không về."

"Không gặp không về."

Điện thoại đã tắt.

Lâm Hoan Hi đột nhiên cảm thấy trong lòng nặng nề.

Phải đối mặt với Vu Từ Khương, cô luôn rơi vào tình trạng bất ổn, dường như hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì đó, hoặc là Vu Từ Khương đã làm tổn thương đến cô, loại tâm tình này luôn quấy nhiễu Lâm Hoan Hi, mỗi khi cô muốn đuổi theo chuyện cũ trong ký ức, đại não luôn kéo cô lại không để cô nhớ được những chuyện trước đó, hoặc có thể là... cô không muốn nhớ đến.

Lâm Hoan Hi muốn biết mình đã từng trải qua chuyện gì, thành tích cô tốt như vậy chắc chắn không có khả năng trượt, trước đây nhất định là có chuyện gì xảy ra, Lâm Hoan Hi cảm thấy, tất cả mọi chuyện đều có quan hệ với Vu Từ Khương.

"Chị Hoan Hi, chị nói chuyện điện thoại cùng ai vậy?"

Từ Tinh Tinh vừa ngáp vừa đi từ trên tầng xuống, cô ấy xoa xoa mái tóc rối bù, nhìn xung quanh không thấy bóng dáng của Cảnh Dịch: "Dịch ca đi rồi sao?"

"Hình như có lịch trình, nói với chị một câu rồi đi luôn rồi."

"Như vậy à." Từ Tinh Tinh ừ ừ ngồi đối diện Lâm Hoan Hi, "Hôm qua em chơi rất hưng phấn, trở về bằng cách nào cũng không biết, chị Hoan Hi hôm qua chị có xem buổi biểu diễn đó không?"

Nói đến chuyện này, khoe miệng Lâm Hoan Hi lập tức cụp xuống: "Không xem, chị đi nhầm chỗ."

Từ Tinh Tinh thấy ánh mắt của cô nhất thời lại cảm thông: "Thật đáng thương, nhưng cũng không sao, tháng sau hẳn lại có buổi biểu diễn, đến lúc đó em mời chị đi xem"

"Vậy chị cảm ơn em trước."

"Điều đó là đương nhiên." Từ Tinh Tinh chuyển đề tài, "Cho nên chị Hoan Hi lúc này chị nói chuyện với ai thế?"

"Chuyện làm ăn, buổi chiều chị cũng phải ra ngoài, có lẽ sẽ muộn mới về."

Trong đầu bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt đen lại của Cảnh Dịch, Lâm Hoan Hi liền cẩn thận dặn dò: "Nếu như Dịch ca về trước chị, hỏi chị đi đâu, em cứ nói là chị đi siêu thị nhé."

Từ Tinh Tinh nháy mắt mấy cái, nghiêm trang nói: "Chị Hoan Hi, không phải chị yêu đương vụng trộm chứ!?"

Yêu đương vụng trộm...

Hơi thờ Lâm Hoan Hi cứng lại, cô giơ tay lên đánh vào đầu cô bé: "Không được nói lung tung, chị không phải loại người tùy tiện như vậy."

Từ Tinh Tinh dùng ánh mắt mê muội nhìn cô: "Thực ra yêu đương vụng trộm cũng không sao, em sẽ giữ bí mật."

"...."

Đã nói không phải yêu đương vụng trộm mà!!!

"Đúng rồi, ngày kia em phải đến công ty phỏng vấn, nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, có thể cuối tuần sẽ dọn ra ngoài."

Nghe thấy cô bé muốn dọn ra ngoài, trong nháy mắt Lâm Hoan Hi cảm thấy trốn tránh, vẻ mặt lộ ra vẻ buồn phiền: "Thực sự có thể ở thêm vài ngày, nếu em đi, chị sẽ rất tịch mịch."

Bên cạnh cô không có bạn bè, tiếp nhận công việc cũng không quen, Từ Tinh Tinh là cô gái duy nhất mà cô tiếp xúc, điều quan trọng là lớn lên lại xinh gái tính tình lại hợp với cô, nếu cô bé rời đi, nhất định cô sẽ không biết đi theo ai.

Nghe cô nói như vậy, trong lòng Từ Tinh Tinh như có dòng nước âm chảy qua: "Cho dù em dọn ra ngoài, ngày nghỉ chúng ta vẫn có thể gặp mặt mà! Hon..." Từ Tinh Tinh cười ngai, "Hon nữa quấy rối sinh hoạt vợ chồng của hai người, sẽ bị lừa đấy."

Từ Tinh Tinh đã cảm nhận được oán giận từ trên người Cảnh Dịch, tuy không có gì quá đáng với cô, nhưng Từ Tinh Tinh có thể dễ dàng nhận ra chỉ cần cô tiếp cận Lâm Hoan Hi, hoặc là làm động tác thân mật, ánh mắt của người đàn ông đầy giống như là phải thiên đao vạn quả* cô, cực kỳ đáng sợ.

(*): chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây.

*

Năm giờ chiều.

Lâm Hoan Hi thay bộ thể thao màu xám hơi khiêm tốn, cô buộc tóc đuôi ngựa, mặt trang điểm nhẹ, thanh xuân tràn đầy sức sống giống như cô sinh viên chưa ra đời.

Cô đi tới huyền quan, lấy từ trong tủ ra đôi giày thể thao để bằng.

"Chị đi đây." Lâm Hoan Hi nói với vào phòng khách với Từ Tinh Tinh.

"Chị Hoan Hi mấy giờ chị về?"

"Chắc là tầm bảy tám giờ, sẽ không muộn quá đâu." tốt nhất là về trước Cảnh Dịch, để tránh người đàn ông đó lại cản nhắc với cô.

Còn đang nghĩ ngợi, điện thoại Lâm Hoan Hi trong túi đồ chuông, cô khẽ cau mày, dừng động tác đi giày, cầm điện thoại lên xem người gọi đến.

Lúc liếc mắt nhìn thấy hai chữ Cảnh Dịch, không nhận được cô lầm bầm: "Nhắc tào tháo thì tào tháo đến."

Cô khẽ thờ dài một hơi rồi mới ấn nghe điện thoại: "Gọi làm gì."

Giọng điệu hung ác như này khiến cho người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại rơi vào trầm mặc.

Không bao lâu sau, anh nhẹ nhàng mở miệng: "Hình như em rất không vui khi nghe điện thoại của anh."

"Có ý gì?"

"Sao..." Cảnh Dịch trêu ghẹo nói, "Chuẩn bị đi yêu đương vụng trộm, kết quả bị chính thất là anh bắt lại, cho nên không vui?"

"...."

Lâm Hoan Hi không khỏi chột dạ, ho nhẹ một tiếng che giấu đi sự mất tự nhiên: "Cảnh tiên sinh, anh rốt cuộc muốn làm gì?"

"Chỉ muốn nhắc nhở em rằng lúc nữa có mưa to, nhớ thu quần áo trong sân."

Lâm Hoan Hi quay đầu nhìn ra hướng cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ, ga giường xanh lam đậm tung bay đón gió.

"Tôi biết rồi, còn có chuyện gì không?"

"Còn có..." Cảnh Dịch hơi dừng lại, "Chúc em buổi chiều vui vẻ, cứ như vậy đi."

Buổi chiều vui vẻ?

Cứ như vậy đi?

Không đợi cô trả lời, điện thoại truyền tới tiếng cuộc gọi đã tắt.

Nhìn thời gian hiển thị trên màn hình, Lâm Hoan Hi lập tức khôi phục tinh thần, cô đặt bộ điện thoại lên bàn, rồi vội vàng đi giày, lúc chuẩn bị đi còn quay đầu nói lớn với Từ Tinh Tinh: "Buổi chiều sẽ mưa, em thu quần áo giúp chị nhé."

"Chị không cầm ô đi à?"

Đáp lại Từ Tinh Tinh là tiếng đóng cửa nặng nề.

*

Lâm Hoan Hi vừa ra cửa không bao lâu, bầu trời vang lên một trận sấm, một giây tiếp theo, kết thành mây đen.

Gặp mặt tại quán cà phê ở góc đường, địa chỉ tương đối bí ẩn, bình thường cũng không có nhiều người đến đây, hôm nay bởi vì thời tiết, cả quán cà phê chỉ có một vị khách là Lâm Hoan Hi.

Cô vừa vào cửa, chỉ thấy một tia chớp sáng xẹt qua cửa sổ, cả bầu trời phân làm hai, kèm theo tiếng sấm vang, mà hạt mưa to chừng hạt đậu đập mạnh xuống mặt đất.

Lâm Hoan Hi ngồi trong góc, có hơi lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật bên ngoài bị nước mưa ngăn cách, đập vào mắt đều là mưa bụi.

"Tiểu thư, xin hỏi cô muốn dùng gì."

"Một cốc Cappuccino, cảm ơn."

"Xin ngài* chờ một chút."

(*): Ở đây phục vụ dùng kính ngữ với LHH.

Tiếng bước chân người phục vụ dần dần đi xa, một lúc sau, một cốc Cappuccino nóng hổi đặt trước mặt cô.

"Mời quý khách từ từ thưởng thức."

Cô không đáp lại, chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiếng dương cầm du dương vang lên trong quán cà phê, kèm theo đó là tiếng đồng hồ tích tắc chuyển động trên tường.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cà phê trước mặt lạnh dần, Lâm Hoan Hi khẽ liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, bỗng nhiên phát hiện đã đến sáu giờ rưỡi, đã qua thời gian hẹn của cô và Vu Từ Khương.

Lâm Hoan Hi cau mày, chịu đựng tính tình tiếp tục chờ.

Bây giờ, mưa rơi nặng hạt thêm, sắc trời âm đạm tựa như ngày tận thế vậy.

Bây giờ hai mươi phút, Lâm Hoan Hi mất đi tính nhẫn nại cuối cùng.

Cô cầm túi xách lên, lục lọi tìm điện thoại di động, tìm một lúc lâu cũng không thấy điện thoại, Lâm Hoan Hi lại nóng nảy.

Nhưng vào lúc này, người phục vụ bước đến vỗ vào vai cô: "Vị tiểu thư này, chỗ chúng tôi đến giờ đóng cửa rồi."

"Đóng cửa?"

"Đúng vậy." Người phục vụ ngại ngần nhìn cô: "Hôm nay trời mưa quá, chúng tôi chuẩn bị tan làm trước giờ."

Lâm Hoan Hi cắn cắn môi dưới, cầm túi trên ghế rồi đứng dậy, đi được hai bước, cô quay đầu nhìn về phía người phục vụ: "Tôi có thể mượn điện thoại của quán dùng một lúc không?"

"Đương nhiên là có thể."

"Cảm ơn."

Đi theo người phục vụ tới quầy bar, cầm điện thoại Lâm Hoan Hi hơi do dự, số của Vu Từ Khương đương nhiên cô sẽ không nhớ được, Từ Tinh Tinh...

cũng không biết.

Lâm Hoan Hi quay đầu nhìn ra ngoài, mưa to như vậy chắc chắn không bắt được xe, cứ như vậy đi về cũng không được, ở khách sạn... cô không có thể căn cước.

Lúc này cô rơi vào trạng thái khó cả đôi đường, không biết Cảnh Dịch đã về chưa, nếu như lúc này Cảnh Dịch đã ở nhà, chắc chắn sẽ biết tin cô đi vụng trộm cùng người đàn ông khác, đến lúc đó đừng nói là đón cô, chỉ sợ sẽ bị mắng một trận.

Vụng trộm?

Không đúng, từ này dùng không đúng rồi.

Đang lúc tâm viên ý mã, người phục vụ hòa nhã gọi cô một tiếng: "Tiểu thư, xin hỏi cô còn muốn dùng điện thoại không?"

Lâm Hoan Hi khôi phục lại tinh thần, nhìn điện thoại một lúc, ngượng ngùng đặt xuống: "Không cần, giúp tôi tính tiền!"

"Được."

Thanh toán xong, cô cẩn thận đi ra ngoài.

Lúc vừa mở cửa, một cái ô xuất hiện trước mắt cô: "Tiểu thư, cô cầm cái này đi dùng đi!"

"Hả?"

Người phục vụ cười thân mật: "Lúc cô đến không cầm ô."

Cô đưa tay lên cầm lấy, vốn dĩ nội tâm đang trống rỗng lại vì một hành động thiện ý nho nhỏ này mà cảm thấy ấm áp: "Cảm ơn, lần sau tôi sẽ lại tới."

"Quý khách đi thông thả."

Lâm Hoan Hi đẩy cửa ra khỏi quán cà phê.

Trong nháy mắt, sự lạnh lẽo của ngày mưa đánh thẳng vào người cô, cho dù có ô che, cơn gió vẫn đưa mưa hắt vào người cô.

Bên tai là tiếng mưa rơi trên nền đất, cô nâng ô tựa vào vách tường, giày thể thao màu trắng và ống quần rất nhanh đã bị dính bẩn, Lâm Hoan Hi rút cổ lại, môi vì lạnh mà xanh tím.

Mưa càng ngày càng lớn, cái ô hoa nho nhỏ rất nhanh bị mưa gió xé rách, nhìn tán ô rách ra, Lâm Hoan Hi vẻ mặt bất lực hoàn toàn bại lộ trong màn mưa.

Cô ném ô vào thùng rác ven đường, lấy túi che lên đỉnh đầu, chạy chậm tránh dưới mái hiên.

Lúc này Lâm Hoan Hi rất chật vật, nước mưa theo tóc rơi xuống da, lạnh lẽo như băng.

Lâm Hoan Hi nhịn không được hắt hơi một cái, xoa xoa mũi, ánh mắt nhìn ra xa.

Trong màn mưa bụi, người đi đường và xe cộ giảm dần, dần dần, làm bạn với cô chỉ có tiếng mưa rơi và bóng đêm.

Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng dựa vào tường, lúc mê man, đột nhiên cô nhìn về phía có ánh sáng.

Sau đó, ánh sáng đến gần, một cái xe màu đen có rèm che dừng lại trước mặt cô.

Lâm Hoan Hi đưa mắt nhìn, người đàn ông cầm ô màu đen, trong mưa bóng dáng mạnh mẽ kiên cường.

Dường như thời gian đã dừng lại, vạn vật thế gian đều là xám trắng, chỉ có mình anh là có màu sắc.

Bàn tay thon dài dơ trước mặt cô, những giọt nước mưa theo tán ô trượt xuống đất.

Lâm Hoan Hi kinh ngạc ngẩng đầu, bỗng nhiên đối mặt với ánh mắt nặng nề.

"Sững sờ làm gì?"

Trong màn mưa, thanh âm của anh không rõ ràng.

"Về nhà thôi."

Nói rồi, cô tay cô rơi vào lòng bàn tay nóng bỏng của cô.

Cảnh Dịch một tay kéo Lâm Hoan Hi vào trong ngực, khoảnh khắc này cô hết sức nhỏ nhắn xinh xắn, giống như là con thỏ không chút nào phòng bị mà ở bên cạnh anh.

Ô nghiêng về phía cô, bả vai của anh rất nhanh đã bị ướt nhẹp.

Đưa Lâm Hoan Hi lên xe, Cảnh Dịch cởi áo khoác ngoài đưa qua: "Cởi quần áo trên người em ra, thay cái này."

Sau đó, Cảnh Dịch mở hệ thống sưởi hơi trong xe.

Nhiệt độ ấm áp xua tan khí lạnh, tay cô lạnh như băng cũng dần dần ấm lại.

Lâm Hoan Hi kéo kéo quần áo, sau đó cô nhìn Cảnh Dịch lái xe ở phía trước, vì cô bị lạnh, nên giọng nói cũng run run: "Anh... sao anh biết tôi ở chỗ này?"

Người đàn ông không nói chuyện, ném một vật về phía Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi đón nhận theo phản xạ, chỉ thấy điện thoại màu hồng an toàn nằm trong lòng bàn tay cô.

Lâm Hoan Hi ngược mắt nhìn Cảnh Dịch, hơi chột dạ, giao diện đang mở phần tin nhắn.

[Học tử, đột nhiên em có việc gấp, em phải xuất ngoại vài ngày, lúc về chúng ta hẹn lại được không?- Vu Từ Khương]

Tin dưới là cô trả lời, phải nói là.... Cảnh Dịch trả lời.

[Lúc đó hẹn ở đâu?]

[Vẫn là quán cà phê đó - Vu Từ Khương.]

Anh trả lời một vài câu, về mặt lạnh lùng thăm dò vị trí của Lâm Hoan Hi, nhưng không để lộ thân phận của anh với Vu Từ Khương.

Lâm Hoan Hi cắn chặt môi dưới, đột nhiên hơi khó chịu.

"Xin lỗi..."

Vừa dứt lời, Cảnh Dịch đột nhiên phanh gấp, Lâm Hoan Hi không kịp trở tay, cái trán suýt nữa đập vào lưng ghế.

Cô khó khăn cầm tay ghế, về mặt kinh ngạc nhìn Cảnh Dịch.

Ngoài cửa ngoài tiếng mưa rơi, còn có tiếng còi xe ồn ào của xe cảnh sát và xe cứu thương.

Cảnh Dịch thản nhiên nói: "Phía trước có tai nạn."

"...Làm sao bây giờ?"

"Đường vòng."

"...À."

"Nhưng lại tắc đường "

Lâm Hoan Hi hỏi: "Sao anh biết?"

"Vì anh vừa đi từ đó."

"...."

Im lặng

Ai cũng không nói gì.

Cảnh Dịch quay đầu xe, lái về một con đường khác.

Lâm Hoan Hi cẩn thận nhìn anh, tay anh cầm tay lái vừa thon dài lại tinh tế, đôi mắt đen nhánh vẫn không liếc cô một cái.

Lâm Hoan Hi không hiểu sao trong lòng cay cay, thu lại ánh mắt, im lặng cởi áo khoác ướt đẫm trên người.

Lúc này, người đàn ông phía trước nhìn cô qua kính chiếu hậu.

Cô rất nhanh mặc áo khoác của Cảnh Dịch vào, áo rộng thùng thình, dường như bọc lại cả người cô, lúc Lâm Hoan Hi vừa ngẩng đầu lên, Cảnh Dịch đưa mắt nhìn qua hướng khác.

Mấy phút sau, xe có rèm che dừng lại trước cửa khách sạn.

Anh xuống xe trước, đi vòng qua phía sau, lách cách một tiếng, Cảnh Dịch mở cửa xe.

Trong lúc không đề phòng, người đàn ông khom lưng thò người vào trong xe, ôm lấy Lâm Hoan Hi.

Cô sợ hãi hô lên một tiếng, giãy tiếp theo, đối mặt với ánh mắt của anh, u ám lạnh lẽo.

Lâm Hoan Hi cố gắng nuốt tiếng thét chói tai vào lại trong bụng, làm ỏ trong ngực anh giống như một chú mèo.

Vào đại sảnh.

Cảnh Dịch ôm Lâm Hoan Hi về mặt không thay đổi, máy móc đi đến trước quầy lễ tân đọc ra một dãy số: "Phòng VIP, 3296."

"Xin ngài chờ một chút."

Chỉ chốc lát, nhân viên lễ tân đưa thẻ mở cửa màu vàng bằng hai tay: "Chúc ngài vui vẻ."

Cảnh Dịch mất hơi rũ xuống: "Cầm giúp anh."

Lâm Hoan Hi xấu hổ khi gặp người lạ, mặt chỉ vui trong ngực Cảnh Dịch, nghe được giọng nói, Lâm Hoan Hi run run vươn tay ra.

Nhân viên đại sảnh nhìn cô, im lặng không lên tiếng đặt thẻ mở phòng vào tay cô.

Cảnh Dịch bước nhanh về phía thang máy, cửa thang máy khép lại ngăn cách những ánh mắt xung quanh.

Thang máy dừng lại ở tầng cao nhất, tầng này hầu như không có người qua đây.

Đi một đường thẳng trên hành lang đến chỗ sâu nhất, cuối cùng dừng chân trước cửa phòng.

"Cà thẻ."

Lâm Hoan Hi nghe lời cà thẻ mở cửa.

Sau khi bước vào phòng, Cảnh Dịch lại không ôn nhu mà ném cô lên chính giữa giường lớn.

Giường mềm mại, cô núp ở trên giường không dám ngẩng đầu, một lúc không có động tĩnh gì, Lâm Hoan Hi liếc mắt nhìn cửa sổ, hình ảnh phản chiếu lên cửa sổ sát đất, cô thấy người đàn ông cời từng cúc áo sơ mi.

Động tác ưu nhã, chậm rãi.

Thuận tay đặt áo sơ mi lên ghế sofa, Cảnh Dịch ở trần lại tiếp tục cời thắt lưng.

Lâm Hoan Hi siết chặt ga giường, một cái bóng đổ xuống, khuôn mặt Cảnh Dịch xuất hiện trước mắt.

Tóc mái người đàn ông ướt nhẹp dính trên trán, lông mày rậm, đôi mắt phượng nhìn thẳng cô, khoảng cách của hai người quá gần, đến từng lỗ chân lông của anh cũng nhìn thấy rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29-2

Edit: Cải Xanh

Lâm Hoan Hi sợ đến mức co rúm lại, con ngươi lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Cảnh Dịch kéo dài khoảng cách, giống như trào phúng nói: "Xem ra anh thực sự giống thầy chủ nhiệm của em."

Lâm Hoan Hi: "..."

Cảnh Dịch hỏi: "Đợi cả nửa ngày cũng không đợi được bạn học cũ, có phải hơi mất mát không?"

Cô nghe được một chút sự chế giễu trong giọng nói bình thản không gợn sóng của anh.

Lâm Hoan Hi rũ mắt, vẻ mặt không rõ.

Cảnh Dịch nhìn chằm chằm cô, một lúc sau nói: "Đi tắm đi."

Lâm Hoan Hi há hốc mồm: "Anh đi trước đi..."

Anh không nói nhiều, xoay người đi vào phòng tắm.

Nghe thấy tiếng nước truyền ra từ trong phòng tắm, Lâm Hoan Hi kéo chăn trùm kín đầu, không lâu sau, trong chăn phát ra tiếng khóc.

Cảnh Dịch quần khăn tắm đi ra, nhìn trên giường nhô lên một cục, dường như còn nghe được tiếng khóc rất nhỏ của cô.

Cảnh Dịch mím chặt môi, chân dài bước tới, dừng lại bên cạnh mép giường từ trên cao nhìn xuống Lâm Hoan Hi quần trong chăn: "Người nên khóc là anh mới đúng chứ."

Tiếng khóc nghẹn ngào được cô cố gắng đè lại, nhưng mà cơ thể trong chăn vẫn run như trước.

Cảnh Dịch hít sâu một hơi, bước đến gần vén chăn lên.

Lâm Hoan Hi cuộn mình, quần áo mở rộng, tóc tai rối bù, đôi mắt đỏ bừng lộ rõ sự bất lực, vốn dĩ trong lòng anh còn kiên quyết nhưng trong nháy mắt lại mềm lòng.

Cô chính là có bản lĩnh như vậy, chỉ cần một ánh mắt nhỏ nhỏ cũng có thể lay động cả thế giới của anh.

"Đi tắm." Cảnh Dịch sờ lên trán cô, cảm nhận được nhiệt độ không bình thường khiến anh nhíu chặt mày.

"Phát sốt rồi."

"Tôi không sốt..." Cô gạt cánh tay của Cảnh Dịch ra, Lâm Hoan Hi xoay người chôn đầu trong gối: "Anh không cần quan tâm đến tôi."

"Anh không quan tâm em thì ai chăm sóc em."

Cảnh Dịch không thể không quan tâm được, thậm chí đó là cô.

"Anh đang khiến tôi lo lắng sợ hãi."

"Anh có thể không cần."

"Anh thì không cần..." Ánh mắt Cảnh Dịch trầm xuống, "Nhưng mà đối tượng là em, anh không có cách nào không chế."

Hoặc là không bị khống chế.

Cảnh Dịch cẩn thận nằm nghiêng bên cạnh Lâm Hoan Hi, cánh tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên eo cô: "Em đến quán cà phê không gặp được Vu Tử Khương, thì phải gọi về nhà!"

Bả vai Lâm Hoan Hi run run, không nói chuyện.

Cảnh Dịch bắt đầu đi: "Nhưng mà em không gọi về, là sợ anh biết em và Vu Tử Khương gặp nhau, đúng không?"

Cô vẫn không nói chuyện.

"Em sợ anh mắng em?"

Viên mắt Lâm Hoan Hi lại đỏ rồi.

"Vì sao?" Cảnh Dịch ngồi dậy, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô, "Vì sao em lại không tin tưởng anh?"

"Tôi sợ anh..." Lâm Hoan Hi kéo áo trước ngực, nước mắt một lần nữa chảy ra.

"Sao lại sợ anh?"

"Tôi không biết..."

Lâm Hoan Hi có thể cảm giác được Cảnh Dịch muốn chiếm cô làm của riêng, loại dục vọng này khiến Lâm Hoan Hi quên hết cảm giác bất an, cho dù là như vậy nhưng cô luôn nghĩ chính mình không nên chấp nhận loại tình cảm này, cô luôn cảm thấy chính mình đã cướp đi sự sủng ái vốn có của Cảnh Dịch.

"Vậy sao em lại khóc?"

"Chỉ là...muốn khóc thôi."

Cô mím chặt môi, nhắm hai mắt lại rồi nói: "Tôi đã nghĩ... trước kia chưa từng bị cho leo cây như vậy, sau đó...không chịu được mà cảm thấy khó chịu."

Nói rồi, nước mắt Lâm Hoan Hi càng thêm mãnh liệt.

Trái tim cô như bị bóp chặt.

"Tôi... tôi rất nhớ bà..."

Lâm Hoan Hi đau khổ khóc, đầu ngón tay Cảnh Dịch khẽ nhúc nhích, kéo cô ôm chặt vào lòng, ngửi mùi hương nhẹ nhàng trên người cô, anh vuốt lưng trấn an cô.

Có chỗ dựa vào, tâm trạng Lâm Hoan Hi dần dần ổn định.

"Anh cố ý đi tìm tôi?" Lâm Hoan Hi hỏi, thanh âm vẫn còn nghẹn ngào.

"Ừ, đi mấy con phố mới tìm được."

"Xin lỗi, tôi đã gây phiền phức cho anh rồi."

"Đúng là em rất phiền phức." Cảnh Dịch bóp cằm Lâm Hoan Hi, trong con người phản chiếu rõ ràng khuôn mặt ửng đỏ của cô, "Nhưng mà anh rất hưởng thụ."

Trên mặt cô toát ra sự ngạc nhiên.

Cảnh Dịch cúi đầu muốn hôn lên đôi môi trước mắt, nhưng đến khi khoảng cách chỉ còn một đầu ngón tay, anh lại dừng lại.

"Đi tắm đi."

"Ừ..."

"Không cho phép khóc trong đó." Cảnh Dịch sờ lên trán bé nhỏ của Lâm Hoan Hi, "Em chỉ có thể khóc trong lòng anh."

Lời nói của anh có hơi tùy hứng, nhưng lại dễ dàng gạt đi tất cả lo lắng và sợ hãi trong lòng Lâm Hoan Hi.

Cô gạt đầu, kéo chăn ra đi vào phòng tắm.

Lâm Hoan Hi phải thừa nhận rằng chính mình cảm thấy khó chịu, ngây ngô dại dột, nhanh tay nhanh chân đóng cửa lại, rồi cởi quần áo mở vòi hoa sen trên đỉnh đầu.

Phòng tắm trong khách sạn đặt một cái gương lớn, cô ngơ ngác nhìn người phụ nữ trong gương, ánh mắt bất giác rơi trên hình xăm sau lưng, Lâm Hoan Hi gơ tay lên sờ vào hình xăm đó, lúc chạm tới vết kia, một số hình ảnh không đẹp nhanh chóng lướt qua đầu.

Lâm Hoan Hi nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi để ổn định lại nhịp tim, vội vàng tắm xong rồi mặc áo choàng tắm vào, cẩn thận mở cửa ra ngoài.

Cảnh Dịch ngồi trên ghế sofa, mắt khép hờ, chắc hẳn anh đã rất mệt mỏi, ánh đèn chiếu lên gò má tái nhợt, lộ rõ sự mệt mỏi rã rời.

Nghe thấy động tĩnh, Cảnh Dịch mở hai mắt ra nhìn cô.

"Tắm xong rồi à?"

"Ừ."

"Anh vừa gọi người đưa thuốc đến cho em, qua đây uống đi."

Nói rồi, Cảnh Dịch cầm thuốc và cốc nước đưa đến trước mặt cô.

Lâm Hoan Hi không thể từ chối, cho thuốc vào miệng rồi uống nước vào.

"Ngủ thôi."

Cảnh Dịch ngáp một cái, rồi lên giường trước.

Lâm Hoan Hi hơi mím môi, do dự một lúc mới trèo lên giường nằm xuống cạnh anh.

Hai người dựa lưng vào nhau, ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi tí tách, Lâm Hoan Hi hai mắt thao láo, không buồn ngủ chút nào.

"Cậu ta nói có chuyện muốn nói cho tôi biết, chắc là chuyện lúc đi học, tôi luôn cảm thấy chuyện đó rất quan trọng với tôi, cho nên tôi đã đi."

Nói xong câu này, Lâm Hoan Hi chỉ muốn cắn luôn đầu lưỡi của mình.

Việc giải thích này giống như một cái cớ cho việc làm của cô.

"Anh biết."

Trong bóng tối, thanh âm của anh rất rõ ràng.

Lâm Hoan Hi nghiêng đầu: "Anh không ngủ?"

"Không."

"Anh nói xem có phải tôi rất ngốc không, biết rõ hắn sẽ không tới, mà còn chờ lâu như vậy."

Lâm Hoan Hi hai mắt rũ xuống, cố gắng quên đi khổ sở trong lòng.

Cảnh Dịch xoay người, trong bóng đêm, tròng mắt của anh rất trong trẻo: "Không cho phép mắng bà xã của anh."

Anh dừng lại một lúc, rồi nói: "Tuy em nói là sự thực."

Lâm Hoan Hi cụp khóe miệng, nhẹ giọng nói: "Tôi luôn cảm thấy mình đã quên đi một số thứ quan trọng...."

"Ví dụ như anh."

"...."

"Không phải, là thứ khác."

Cảnh Dịch: "Trừ anh ra em còn cái gì quan trọng sao?"

"...."

Đúng là không thể nào nói chuyện được.

Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng thở dài, rồi nhắm mắt lại: "Thôi quên đi, tôi đi ngủ."

Qua một lúc, lại nghe anh nói: "Lâm Hoan Hi, nếu như chuyện gì khiến em đau khổ, thì không cần nghĩ tới."

Không chờ cô có phản ứng gì, người đàn ông bên cạnh từ phía sau ôm chặt lấy eo cô: "Nếu như lúc đầu anh khiến em đau khổ, cũng không cần nhớ lại."

Môi cô run run, cuối cùng vẫn im lặng không nói.

Đôi môi nóng bỏng của Cảnh Dịch rơi xuống vành tai trắng nõn của cô, rồi di chuyển đến sau tai, dần dần trượt đến hõm vai, Cảnh Dịch vẻ mặt bất động xoay người lên, sau đó mười ngón tay đan chặt.

"Thật ra em không nhớ gì cũng không sao, anh sẽ cố gắng để em một lần nữa thích anh, cho em một ký ức mới."

Nụ hôn của anh vừa nhẹ nhàng vừa cẩn thận, lại còn mang theo sự thương tiếc.

Lâm Hoan Hi hô hấp dồn dập, vốn dĩ thân nhiệt cơ thể cô đang nóng bây giờ lại tăng thêm.

Khi bàn tay thon dài kia chạm đến vùng mẫn cảm trên cơ thể cô, Lâm Hoan Hi từ cổ họng phát ra tiếng ưm nhẹ nhàng.

Tiếng kêu nhẹ như tiếng mèo, tinh tế mềm mại, giọng nữ độc đáo quyến luyến.

Cảnh Dịch một giọt rượu cũng không dính, nhưng lại say.

Đang lúc muốn làm động tác tiếp theo, bỗng nhiên trên mặt anh lại đỏ không bình thường, thở ra hơi thở lộn xộn và nóng bỏng, Cảnh Dịch yêu thương vuốt ve khuôn mặt đẹp đẽ này của Lâm Hoan Hi, cuối cùng chỉ đặt xuống một nụ hôn: "Ngủ đi."

Cơ thể không thể chấp nhận được ngón chân Lâm Hoan Hi cụp lại, không kim nén được kéo góc áo anh, đang muốn mở miệng bảo anh tiếp tục, trên bụng bằng phẳng đột nhiên lại có động tĩnh.

Lâm Hoan Hi giật mình một lúc, lờ ra đến khoe miệng liền thay đổi: "Tôi đói rồi."

Cảnh Dịch cũng ngạc nhiên, một lúc sau, anh cười khẽ: "Ngu ngốc."

Lâm Hoan Hi hơi tủi thân: "Tôi còn chưa ăn cơm."

"Anh đi chọn món ăn cho em."

"Ừ..."

"Em có thể ngủ một lúc."

"Được."

Cảnh Dịch đứng dậy mở đèn bàn, chờ lúc anh quay lại cạnh giường, phát hiện cô đang nhìn anh.

Đôi mắt đào hoa kia vì khóc mà hơi sưng, ánh mắt sạch sẽ sáng sủa, như là hồ nước sau cơn mưa.

"Em nhìn anh như vậy, anh sẽ ăn không tiêu."

"Cảnh Dịch." Lâm Hoan Hi gọi tên anh, giọng nói đặc biệt ôn nhu: "Tôi muốn...tôi sẽ một lần nữa thích anh."

Tôi sẽ một lần nữa thích anh.

Những lời này quanh quẩn bên tai, khiến cho Cảnh Dịch từ trước tới nay luôn luôn kiềm chế mất hết tâm trí.

Anh nhào tới đặt đôi phương dưới thân, hôn lên đôi môi kia.

Lần này là nụ hôn nóng bỏng, mà thô bạo.

Lâm Hoan Hi hơi bị hù dọa, đầu ngón tay run rẩy, nội tâm giãy dụa mấy giây, sau đó hai tay cẩn thận vòng lên thắt lưng của người đàn ông.

Cảnh Dịch hô hấp dồn dập, điên cuồng xâm chiếm trong miệng cô, giây tiếp theo, bàn tay to siết chặt, giữ lấy Lâm Hoan Hi thay đổi tư thế.

Cô lật người ngồi trên người đối phương, thân nhiệt người đàn ông so với cô còn nóng hơn, Lâm Hoan Hi ngượng ngùng không chịu được, há miệng cắn lên xương quai xanh xinh đẹp của anh: "Buông em ra..."

"Không được." Cảnh Dịch ôm Lâm Hoan Hi nhưng không có bất kỳ hành động gì, "Cứ như vậy cũng tốt."

"Nhưng mà..."

"Những lời em vừa nói đều là thật?"

"Chắc là...a!"

"Anh cần một đáp án chính xác."

Hai cánh tay nhỏ bé của cô chống ở đầu giường, ánh mắt bình tĩnh nhìn mặt anh, dừng lại mấy giây xong, Lâm Hoan Hi cúi người hôn lên môi anh: "Như vậy... đủ chính xác không?"

Cảnh Dịch nhướn miệng cười: "Hình như đủ rồi."

Anh gạt sợi tóc buông thả xuống của cô, đang lúc chuẩn bị tiếp tục bước tiếp theo, chuông cửa lại vang lên.

Bầu không khí giữa hai người có hơi xấu hổ.

Cảnh Dịch cố nén cơn tức, cẩn thận đẩy Lâm Hoan Hi ra: "Đồ ăn tới rồi, anh đi mở cửa."

Cô gạt đầu, xấu hổ chui vào chăn.

"Tiên sinh, đây là đồ ăn mà ngài muốn, chúc ngài dùng bữa ngon miệng."

Nhân viên đưa đồ ăn đứng ngoài cửa cười tủm tỉm nhìn Cảnh Dịch, ánh mắt dừng lại dấu đỏ trên xương quai xanh của Cảnh Dịch mấy giây, sau đó về mặt bất động thu lại ánh mắt.

Ký tên xong, rồi cầm đồ ăn.

"Đến đây ăn cơm."

Anh gọi về phía Lâm Hoan Hi, đã thấy người con gái quẩn chân ngủ.

Cảnh Dịch có chút bất đắc dĩ, tốc độ bà xã chìm vào giấc ngủ hình như hơi nhanh, hơn nữa.... để bụng đói đi ngủ cũng không tốt cho cơ thể lắm.

Nghĩ vậy, anh nhẹ nhàng bước đến kéo chăn lên cho cô, sau đó giờ tay tắt đèn.

*

Sau cơn mưa bầu trời lại quang đãng.

Chuyện thứ nhất khi vừa mở mắt là Cảnh Dịch thử nhiệt độ trên cơ thể người bên cạnh, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cô bình thường. Cảnh Dịch từ từ ngồi dậy.

Anh day day huyết thái dương, đang lúc chuẩn bị đi rửa mặt, điện thoại trên bàn lại đổ chuông.

"A lô."

Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm vội vàng của Chu Châu: "Dịch ca, không phải là bây giờ anh đang ở khách sạn Đế Hoa chứ."

"Đứng rồi, làm sao thế?"

"Vậy ai đi cùng anh?"

Cảnh Dịch liếc sang người bên cạnh: "Chị dâu cậu."

Chu Châu đột nhiên im lặng, một lúc sau, bất đắc dĩ nói: "Hôm qua anh ôm một người phụ nữ vào khách sạn đã bị paparazi chụp được, còn chụp được ảnh lúc anh từ trong phòng đi ra." sau đó lại nói thêm một câu, "Trên cổ có dấu đỏ đỏ kia."

Cảnh Dịch: "...."

"Bây giờ trên mạng đều bùng nổ rồi, nói anh vụng trộm với phụ nữ, làm việc không đứng đắn, mặc dù Lâm Hoan Hi, nói chung là..." Cuối cùng Chu Châu tổng kết một câu, "Hình tượng người đàn ông cao ngạo lạnh lùng sụp đổ rồi."

Cảnh Dịch: "..."

Đang lúc hai người không nói gì, Chu Châu nghe được trong loa thanh âm nhõm nhẽo chưa tỉnh ngủ: "Ai đó?"

Cảnh Dịch chặn mic nói, quay đầu nói với Lâm Hoan Hi: "Bữa sáng ở trên bàn, em ăn trước đi, anh xử lý một chút chuyện."

Lâm Hoan Hi người vừa ngủ dậy không biết chuyện thế giới đã đại loạn, xoa xoa bụng đi ra ngoài.

Đội bóng dáng cô đi xa, Cảnh Dịch đi tới trước cửa sổ sát đất: "Chị Trần đâu?"

Trần Lâm là người bên bộ phận xã hội của Cảnh Dịch, chuyên môn xử lý vụ việc này.

"Chị Trần sáng nay 5 giờ phải đi tìm người ép xuống, nhưng mà lần này không giống như lần trước, ngoài trừ chị dâu, tất cả lỗ chân lông trên mặt anh đều bị người ta chụp được, cho dù là giải thích... cũng không ai tin."

Đúng là hơi khó làm, trước kia Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi ra vào khách sạn cũng bị chụp được, hai người tính cảnh giác cao, biện pháp bảo vệ cũng làm tốt, paparazi chỉ có thể chụp được cái bóng mờ mờ, cho dù tung ra ngoài cũng không ai tin đây là Cảnh Dịch cao ngạo lạnh lùng.

Anh cúi đầu mím chặt môi, cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên nghĩ tới nhân viên đưa đồ ăn hôm qua, Cảnh Dịch nhú mày: "Cúp máy trước đã, chờ trưa tôi về nói."

"Chờ một chút." Chu Châu vội vàng gọi Cảnh Dịch, "Bây giờ bên ngoài khách sạn Đế Hoa đều là người đến chờ anh, anh và chị dâu ra ngoài từ cửa sau, em đã cho người tới rồi."

"Được."

Chu Châu không yên lòng dặn dò: "Anh và chị dâu một người ra trước một người ra sau, em cho hai xe đến đó."

Cảnh Dịch nghe xong nhú mày, đáy mắt hiện lên sự bất mãn: "Tôi và bà xã của mình sao phải lên lút?"

Chu Châu càng thấy bất đắc dĩ: "Chị dâu là bà xã của anh không sai, nhưng người bên ngoài lại không biết đó là bà xã của anh."

Ừ, cũng có lý.

"Chuyện lần này không phải không dễ làm, trừ khi nói ra quan hệ của anh và chị dâu với truyền thông "

Cảnh Dịch liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi, cô đang cầm bát, ngoan ngoãn ăn cháo, Cảnh Dịch về mặt bỗng nhiên dụ đi: "Chờ tôi trở về rồi nói "

"Dịch ca..." Chu Châu nói như muốn khóc đến nơi rồi, "Tại sao em cảm thấy không quan tâm chút nào thế."

"Hả?"

"Suy nghĩ một chút, chờ anh trở về, thôi được rồi, tốt nhất anh nên lên weibo Văn Dịch Kỳ xem "

"Văn Dịch Kỳ?"

Chu Châu thở dài: "Psyduck."

"Cô ta làm sao?"

"Anh xem thì biết ngay."

Nói xong, Chu Châu cúp điện thoại.

Giây tiếp theo, Lâm Hoan Hi ở phía sau kêu lên: "Cảnh tiên sinh, Psyduck nói anh là máy đóng cọc?"

Lâm Hoan Hi cắn đũa, từ màn hình máy tính ngẩng đầu lên nhìn anh.

Cảnh Dịch mặt lạnh lùng mở weibo, không cần vào trang cá nhân của Văn Dịch Kỳ, lướt một đoạn là thấy năm mươi nghìn lượt chia sẻ đứng đầu weibo.

[Văn Dịch Kỳ: Một nam thần cao ngạo lạnh lùng là máy đóng cọc thành tinh, đất đai của hắn một ngày thay đổi, bây giờ chân tướng rõ ràng, không biết có cô em nào ngốc nghếch thích hắn nữa không, hy vọng vị tiểu thư kia mau chóng rời khỏi người nào đó, để không mất thời gian.]

Lâm Hoan Hi kéo xuống đọc bình luận, thấy phong cách bình luận dưới bài đăng của Văn Dịch Kỳ hôm nay với mấy hôm trước là hai thái cực, đa số đều nói yêu thương cô ta, chỉ lác đác vài dòng nói cô ta cọ nhiệt, nhưng nhanh chóng bị xóa bỏ.

Đọc mấy cái phía sau, ánh mắt Lâm Hoan Hi nhìn Cảnh Dịch trở nên tế nhị: "Em...biết máy đóng cọc là gì."

Cảnh Dịch liếc qua đó: "Vị tiểu thư này, em có muốn không mất thời gian không?"

Lâm Hoan Hi: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Edit: Cải Xanh

Ánh mắt Lâm Hoan Hi rời khỏi người Cảnh Dịch nhìn sang màn hình, làm mới lại bảng tin, chủ đề #Dấu ô mai là của ai? nhảy lên trang đầu.

[Ai nói Dịch ca ôm phụ nữ chứ? Nhớ đâu là đàn ông thì sao!]

[Đừng đánh tôi, tôi cảm thấy Dịch ca là gay]

[Cũng đừng đánh tôi, tôi cũng cảm thấy Dịch ca với trợ lý Chu có một chân]

[ThầnKỳ CP lại sắp sáng, tôi phải đi tắm, bái bai.]

[@L Hoan Hi, nghệ sĩ của cô làm loạn, không chuẩn bị nói gì sao?]

[Nếu muốn một công việc tốt đẹp, thì luôn luôn có một chút màu xanh trên đầu, @L Hoan Hi, mái tóc màu lông hồng không tước rất thích hợp với cô]

[Chỉ tiếp nhận Cảnh Dịch và Hoan Hi cùng một chỗ, CP khác không chịu.]

[Vấn đề tới rồi, dấu ô mai là của ai đây?]

[Của bác nông dân.]

[Bác nông dân, hahaha ông muốn tôi phải trả trăm vạn vay nặng lãi sao?]

[...]

Lâm Hoan Hi hơi liếc sang nhìn trước ngực Cảnh Dịch, cổ áo người đàn ông mở rộng, lộ ra phần ngực bằng phẳng và dấu vết màu đỏ chói mắt trên xương quai xanh.

Cô khê ho một tiếng: "Cái đó....em làm?"

Cảnh Dịch về mặt bình tĩnh cởi áo ngủ, cầm áo sơ mi lên từ từ thay, rồi nói: "Bác nông dân làm đấy."

Lâm Hoan Hi: "..."

"Anh đúng là không cẩn thận." Lâm Hoan Hi ngồi ngoan ngoãn, đầu hơi cúi xuống ăn cháo ngô đã hơi nguội, "Sao lại bị chụp được?"

Cảnh Dịch hừ một tiếng: "Nếu không phải người nào đó vụng trộm cùng người đàn ông khác, thì sao anh lại bị chụp được?"

Nghe anh nói như vậy, hô hấp Lâm Hoan Hi cứng lại, không thể không nói: "Anh cái người này sao vừa sáng đã là cái đức hạnh này rồi? Rõ ràng tối qua còn rất ôn nhu..."

"Em muốn thì được thôi, bây giờ anh cũng có thể ôn nhu với em, nhưng mà..." Cảnh Dịch bỗng nhiên xuất hiện sau lưng cô, hai tay chống trên tay vịn, vầng vàng vẩy cô trong ngực.

Cảnh Dịch cúi đầu xuống: "Dù sao bên ngoài cũng có paparazi, chúng ta không ra được, nếu không...."

"Đi cả em đến."

Một câu nói, khiến anh á khẩu không nói gì được nữa.

Trong con người Cảnh Dịch xẹt qua tia thất vọng, vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: "Đến lúc nào?"

"Sáng sớm."

Anh thở dài, xoay người tiếp tục mặc quần áo.

Ăn xong miếng cháo cuối cùng, Lâm Hoan Hi hài lòng vỗ bụng một cái, rồi quay ghế đối mặt với anh: "Hình như bọn họ hiểu lầm anh, bây giờ phải làm sao?"

"Chu Châu nói hiện tại chỉ có thể công bố chuyện chúng ta kết hôn, nói như có nghĩa là người thuê phòng cùng anh là em."

"Vậy anh..."

"Anh không muốn."

Ba chữ, dứt khoát.

Lâm Hoan Hi sợ run lên, trong lòng nảy lên cảm giác khó chịu.

Cô nắm chặt tay, nhỏ giọng nói: "Ngày đó không phải anh còn..."

Cảnh Dịch liếc nhìn mặt cô, nhìn ánh mắt thất vọng kia, liền hiểu rõ cô hiểu lầm cái gì..

Anh cảm thấy hơi buồn cười, quay lưng lại để Lâm Hoan Hi không thấy khóe môi anh hơi nhếch lên, cho dù là hài lòng, nhưng giọng của Cảnh Dịch vẫn không thay đổi: "Anh rất muốn công bố, nhưng bây giờ là thời gian sự nghiệp của anh đang lên cao, công việc quan trọng nếu công khai cũng phải muộn một chút."

Muộn một chút...

Vẫn là thời gian sự nghiệp đang lên cao.

Nhưng mà cũng đúng, trong ngôn tình nam chính là minh tinh cũng đều chọn ẩn hôn với nữ chính, lí do giải thích đều là như này.

Cô im lặng đứng lên, cúi đầu cởi áo ngủ, vừa cởi được gần nửa, một đôi tay đột nhiên từ sau vòng qua eo cô.

"Đùa em thôi." Cảnh Dịch nhắm hai mắt lại, ngửi mùi hương nhẹ nhàng trên tóc cô, "Em có cách gì không?"

"Hỏi em à?"

"Hỏi em."

Lâm Hoan Hi im lặng.

Đương nhiên là cô không muốn, trước kia đã nói với Cảnh Dịch là không thể để cho người ngoài biết chuyện bọn họ kết hôn. Thật ra là Lâm Hoan Hi sợ, cô sợ làm trung tâm, sợ đi đến đâu cũng có ánh mắt nhìn mình, càng sợ cuộc sống của mình cứ thế mà trần trụi lộ ra, cô không biết phải làm thế nào.

Cảnh Dịch liếc mắt nhìn gò má cô, cười khê: "Vậy tìm cách khác."

"Cái gì?"

"Thì cứ nói anh gay là được."

"Sao thế được!" Lâm Hoan Hi giầy ra khỏi hai tay Cảnh Dịch, kích động nói, "Đến lúc đó... đến lúc đó nếu như biết quan hệ của chúng ta, bọn họ lại nói anh là tra nam lừa cưới."

Cảnh Dịch: "Anh không sao."

"Không được, không ổn."

Cảnh Dịch nhíu mày: "...Vậy ngầm thừa nhận anh là máy đóng cọc."

"Cái này cũng không được!" Ánh mắt Lâm Hoan Hi chắc chắn, "Cảnh tiên sinh là đàn ông tốt."

"Trước kia em nói anh là lưu manh, kẻ lừa gạt mà." Cảnh Dịch vẫn nhớ được những lời trước kia cô nói.

Về mặt Lâm Hoan Hi hơi mất tự nhiên, tay cầm vạt áo hơi nắm chặt: "Vậy...công bố đi."

Chuyện này là do cô, nếu như chỉ nghĩ đến cảm nhận của mình, thì quá ích kỷ, cũng không công bằng với Cảnh Dịch.

"Em đã nói..." Lâm Hoan Hi ngửa đầu, trong mắt dường như lấp lánh những vì sao, "Em đã nói em sẽ thích anh, cho nên... cho dù công bố cũng không sao."

Câu nói này của cô làm cho anh ngạc nhiên.

Lúc đầu Cảnh Dịch cho rằng Lâm Hoan Hi không hề có cảm tình với anh, nếu biết chuyện sẽ lo lắng bản thân nhiều hơn, hơn nữa cô mất trí nhớ cũng không hiểu được vòng giải trí hỗn loạn này, cũng đã suy đoán cuộc sống sẽ như vậy, nhưng cho dù sợ, cô cũng nguyện ý che chắn trước người anh, vì anh mà trở nên kiên cường dũng cảm.

Trước kia Cảnh Dịch nghĩ rằng Lâm Hoan Hi mạnh mẽ đến mức quá đáng, nhưng khi trí nhớ của cô dừng lại ở năm mười bảy tuổi, anh mới phát hiện rằng đối phương cũng chỉ là một cô gái, cô cũng yếu đuối, đau lòng cũng sẽ rơi lệ.

"Nhưng mà anh không muốn."

Lâm Hoan Hi giật mình một lúc: "Vì sao?"

"Bởi vì..." Ánh mắt Cảnh Dịch sáng rực, "Anh thực sự rất yêu em."

Anh sẽ không để Lâm Hoan Hi không biết gì mà tiếp xúc với công chúng.

Trong hay ngoài giới giải trí người ghét anh nhiều vô kể, người cả ngày tìm nhược điểm của anh để đẩy anh xuống cũng nhiều vô kể, bây giờ Lâm Hoan Hi chỉ là một tờ giấy trắng đơn thuần, nếu như lần này công bố, có thể tương tượng được sẽ có những làn sóng đánh tới cô, Lâm Hoan Hi tuyệt đối không thể tiếp nhận.

"Anh sẽ tìm một thời gian thích hợp, nhưng không phải hiện tại."

Cảnh Dịch cầm áo lên, giúp cô mặc vào: "Chu Châu đã cho hai xe đến đây, em ra ngoài trước bằng cửa sau, anh đi sau em, được không?"

Trong lòng anh đã có dự tính, cho nên cũng không hoảng loạn, Lâm Hoan Hi nhu thuận gật đầu, trong lòng cũng yên ổn hơn.

Đeo kính râm và khẩu trang xong, Lâm Hoan Hi mặc lại bộ quần áo thể thao rồi trùm mũ lên, vẫy tay với Cảnh Dịch xong, cẩn thận rời đi.

Nhìn theo bóng dáng Lâm Hoan Hi rời đi, nụ cười trên mặt Cảnh Dịch vụt tắt, bước đi thong thả ngồi xuống trước máy tính, ngón tay lướt trên bàn phím.

Bình thường anh rất ít khi đăng Weibo, phần lớn đều là tuyên truyền phim mới, lúc này trên Weibo đã sớm bùng nổ rồi, mở đầu là mấy bài giễu cợt Cảnh Dịch, vết tích của thủy quân rõ ràng, không cần nghĩ cũng biết là ai làm.

Cảnh Dịch hơi đau đầu, nhắm mắt xoa xoa huyệt thái dương, sau đó cầm điện thoại lên đăng nhập vào Weibo.

Im lặng suy nghĩ một lúc lâu, Cảnh Dịch soạn một trạng thái trên Weibo, đọc qua một lần không có vấn đề gì, sau đó ấn đăng.

[Cảnh Dịch V: Xin hỏi cùng bà xã thuê phòng thì có vấn đề gì không? [hình ảnh]]

Hình ảnh đính kèm là giấy đăng ký kết hôn, trước kia lĩnh chứng xong, Cảnh Dịch cố ý chụp lại một tấm để khoe với đám bạn thân, tấm ảnh đấy vẫn luôn nằm trong album chưa từng xóa đi.

Nhìn dòng trạng thái kia, Cảnh Dịch cười đắc ý.

Như vậy là đã giải thích chuyện xảy ra ngày hôm qua, lại biến thành chuyện công bố đã kết hôn, bảo vệ Lâm Hoan Hi không bị nói, lại khơi dậy sự tò mò trong lòng người hâm mộ. Quan trọng hơn chính là... Cảnh Dịch rất muốn xem nhóm ThầnKỳ CP kêu trời trách đất đòi hình ảnh, càng muốn nhìn xem vẻ mặt của bọn họ lúc biết đối tượng kết hôn là Lâm Hoan Hi.

Nhất định rất thú vị.

Sau khi trạng thái được đăng lên, điện thoại vang lên liên tục.

Cảnh Dịch nghe máy của chị Trần, thanh âm hơi vội vàng: "Cậu đột nhiên công bố chuyện này, sao không nói cùng chị một tiếng?"

Cảnh Dịch thân nhiên nói: "Em có chừng mực."

"Cậu có cái gì là chừng mực, bây giờ điện thoại cũng bùng nổ cả rồi, đều hỏi chị là xảy ra chuyện gì!"

Chị Trần gấp gấp nói: "Chúng ta đã nhất trí cùng bàn bạc xử lý chuyện này, cậu lại ra một đòn như vậy."

"Dù sao bọn họ sớm muộn gì cũng biết chuyện của em và Hoan Hi, bây giờ ngăn ngừa trước cũng tốt." Cảnh Dịch hơi thờ ơ nói, "Chị cứ đăng thông báo, cứ nói trọng điểm vào chuyện đóng phim của em, em không lộ mặt nói lời nào, hai ngày sau cũng sẽ hạ nhiệt."

"Bây giờ cũng chỉ có thể như vậy, thôi được rồi, Hoan Hi thế nào? Hai ngày nữa em đi thành phố Thiên Sơn quay phim, nếu cô ấy không đi được, chị để người khác đi cùng em."

"Không cần, bà xã em sẽ cùng đi."

Lời nói của anh mười phần chắc chắn, chị Trần bất đắc dĩ cười cười: "Cậu một mực nói muốn ả hôn với Hoan Hi, thật ra lại hy vọng nhanh chóng công bố hơn ai khác!"

Cảnh Dịch nhếch khóe môi, xem như là thừa nhận.

Chị Trần cười vài tiếng: "Được rồi, Chu Châu đã cho xe tới đón cậu, đến lúc đó cứ tới thẳng."

"Ừ, được."

Cúp điện thoại, Cảnh Dịch thu dọn đồ đạc rời khỏi khách sạn.

*

Lúc Lâm Hoan Hi đang ở trên đường, Từ Tinh Tinh ở nhà đã khóc suốt nước mắt.

Cô nàng ngơ ngác nhìn ảnh chụp Cảnh Dịch mặc áo ngủ đứng trước cửa phòng khách sạn, nhìn kỹ có thể thấy, tận cùng bên trong phòng là quần áo lộn xộn trên đất.

Thảo nào hôm qua chị Hoan Hi nhận điện thoại sắc mặt lại khó coi như vậy, cũng không nói với cô là đi đâu, còn cố ý dặn đừng nói cho Dịch ca, thì ra...thì ra chị Hoan Hi đã sớm biết. Chị ấy nhất định là lén theo dõi, sau đó bắt gian tại trận, bây giờ không biết đang ở chỗ nào khổ sở nữa.

Từ Tinh Tinh lau nước mắt, càng nghĩ càng khó chịu.

Cô nàng cầm điện thoại lao ra cửa, lúc vừa ra cửa vừa vịn gập Tô Dục đang đi vút rác.

Dưới ánh mặt trời thiếu niên ăn mặc tùy ý, ánh mắt lười biếng.

Từ Tinh Tinh sùng sốt mấy giây, nhào tới cầm tay Tô Dục.

Đột nhiên có một cô gái lao đến khiến Tô Dục hơi sợ, vừa nghiêng đầu, liền đối mặt với khuôn mặt đầy nước mắt của Từ Tinh Tinh.

Từ Tinh Tinh nức nở khóc: "Dục....Dục thần!"

Tô Dục không thích tiếp xúc với người lạ ngay tức thì da gà nổi lên, hấn dùng sức tránh khỏi tay Từ Tinh Tinh, nhưng lại phát hiện cô gái nhỏ này sức cũng không nhỏ.

Tô Dục khề cau mày, nói thẳng: "Cô là ai? Buông tôi ra trước đi."

"Cậu....cậu dẫn tôi đi tìm chị Hoan Hi, chị Hoan Hi được không?" Từ Tinh Tinh đang đau khổ khóc cho nên phải cách quãng mới nói xong câu này, "Chị Hoan Hi, chị Hoan Hi cả đêm không về, nhớ đâu nghĩ quần trong lòng...."

Chỉ trong nháy mắt, Từ Tinh Tinh liền tưởng đến cảnh Lâm Hoan Hi nhảy xuống hồ tự sát, uống thuốc tự sát, hay treo cổ tự sát trong phòng khách sạn.

Cô nằng kéo chặt tay Tô Dục, tiếng khóc mỗi lúc càng thêm dữ dội.

Tô Dục vẻ mặt lạnh lùng, nhìn mascara bị trôi dưới mắt Từ Tinh Tinh, lại nhìn cô khóc rất buồn cười, khóe miệng hơi nhếch nhếch lên, cuối cùng không nhịn được bật cười thành tiếng.

Tô Dục cười lộ ra cái răng khênh, đẹp trai đến mức hại người.

"Cậu, cậu cười cái gì?" Từ Tinh Tinh tâm tình tạm bình tĩnh, lau nước mắt nhìn hấn, "Cười đủ chưa?"

"Không có gì." Tô Dục thu lại ý cười, giơ tay lên ném túi rác trong tay vào thùng, hai tay hấn dứt túi định đi vào trong nhà, vừa bước được một bước, một bàn tay từ phía sau kéo áo sơ mi của hấn.

Tô Dục hơi mất kiên nhẫn, "Rốt cuộc cô muốn làm gì?"

"Cậu có thể dẫn tôi đi tìm chị Hoan Hi không?" Từ Tinh Tinh cẩn thận hỏi, "Tôi không ngờ Dịch ca lại cặn bã như vậy, đúng là trên thế giới này không có đàn ông tốt."

Tô Dục nhìn chằm chằm cô: "Cô nói ngay trước mặt một người đàn ông là trên thế giới không có đàn ông tốt, cô cảm thấy tôi sẽ dẫn cô đi không?"

Từ Tinh Tinh vẻ mặt kinh ngạc, "Cậu....cậu là đàn ông rồi à?"

Tô Dục: "..."

Không phải, không phải, không phải.

"Tôi phải về tập luyện, mời buông tôi ra."

Nhìn dáng vẻ dửng dưng của hấn, trong lòng Từ Tinh Tinh nảy lên cảm giác khó chịu.

Cô không biết về trò chơi điện tử, sở dĩ quan tâm Tô Dục cũng vì Lâm Hoan Hi, Tô Dục rất ít khi lộ diện, Weibo phần lớn đều là chia sẻ về Lâm Hoan Hi, mỗi động thái của cô, thường ngày Tô Dục cũng chăm bình luận, cho dù không được đáp lại nhưng vẫn luôn chú ý.

Nhưng mà bây giờ...

Từ Tinh Tinh khổ sở cắn môi, giọng nói rất nhẹ, "Dục thần cậu...không lo lắng cho chị Hoan Hi à?"

"Tôi có lo lắng hay không cũng không liên quan tới cô." Tô Dục thoát khỏi tay Từ Tinh Tinh, "Tạm biệt, tiểu thư phải lao tâm khổ trí rồi."

Tiểu thư phải lao tâm khổ trí Từ Tinh Tinh sẽ không dễ mà buông tha Tô Dục như vậy, cô chạy lên phía trước, "Dục thần, thần tượng gặp nạn, bát phương trợ giúp! Cậu không thể máu lạnh vô tình như vậy, cậu... đưa tôi đi xem, ở A thành, A thành tôi cũng không quen thuộc, nếu như chị Hoan Hi xảy ra chuyện gì..."

Nói rồi, Từ Tinh Tinh lại khóc nức nở.

Hôm nay cũng không được coi là nóng, Tô Dục lại bị cô nằng này khóc làm phiền não, chỉ là đi ra đổ rác thôi mà, không biết tại sao lại bị dây dưa như này.

Hấn lùi lại mấy bước, hơi cúi người, nói với cô nằng: "Thứ nhất, công việc tôi bận rộn; Thứ hai, tôi không quen cô; Thứ ba, tôi không làm người hâm mộ nữa, cho nên cô đi mời anh hùng khác đi."

Không làm người hâm mộ nữa?

Từ Tinh Tinh nín khóc, hình như là hấn nói không hâm mộ nữa.

Từ Tinh Tinh chắn trước người Tô Dục: "Sao cậu có thể không hâm mộ nữa? Chị Hoan Hi thông minh xinh đẹp được mọi người yêu thích, tại sao cậu lại muốn từ bỏ."

Tô Dục nhìn Từ Tinh Tinh bằng ánh mắt tế nhị: "Không phải cô là lòi ty* chứ?"

Lôi...lòi ty?!!

(*): Theo ngôn ngữ mạng thì từ này nghĩa là "Lesbian"

Từ Tinh Tinh không nói nên lời, mặt đỏ bừng.

"Vốn dĩ không muốn kích thích cô, nhưng mà..." Tô Dục cười trào phúng, "Chị Hoan Hi của cô bây giờ cũng chưa quay lại, có khi đã nhảy xuống sông tự sát, uống thuốc tự sát hoặc treo cổ trong khách sạn rồi, cho nên không cần phí công."

Từ Tinh Tinh há hốc mồm, cúi gục xuống không có động tĩnh gì.

Thấy cô nàng thật sự đau khổ, Tô Dục nhủ mày, trêu cũng trêu rồi, đang định nói sự thật cho Từ Tinh Tinh, thì phía sau truyền tới thanh âm quen thuộc.

"Cậu nói ai nhảy sông tự sát, uống thuốc tự tử, treo cổ trong khách sạn hả?"

Thanh âm này quanh quẩn bên tai, Tô Dục vừa nãy còn đùa quá lố lập tức trợn to hai mắt, toàn thân cứng ngắc.

Từ Tinh Tinh ngơ ngác ngẩng đầu, không thể tin nhìn Lâm Hoan Hi xuất hiện sau lưng Tô Dục, cô nàng hét một tiếng chói tai, bước từng bước lớn nhảy lên người Lâm Hoan Hi.

"Chị Hoan Hi, chị không có việc gì thật sự quá tốt!!"

Lâm Hoan Hi hơi buồn bực: "Chị có thể có chuyện gì? Hôm qua trời mưa to, chị lại không cầm điện thoại theo, cho nên cùng Dịch ca của em ở khách sạn một đêm, thì làm sao được?"

Nghe cô nói xong, Từ Tinh Tinh vẻ mặt kinh ngạc: "...Không phải Dịch ca vượt quá giới hạn? Cũng không phải máy đóng cọc?"

"...."

Lâm Hoan Hi cuối cùng cũng hiểu tại sao cô nàng khóc.

Cô không nhịn được bật cười, tay nhéo lên mặt cô nàng một cái: "Em cũng tin mấy chuyện này sao?"

Nói xong, Từ Tinh Tinh cùng Lâm Hoan Hi rất ấn ý mà đưa mắt nhìn Tô Dục.

Tô Dục cắn cắn môi, giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì rồi đi vào trong.

"Lúc nãy cậu cố ý lừa tôi đúng không?" Từ Tinh Tinh không thể bỏ qua cho Tô Dục mà chặn trước người hắn, "Cậu đã sớm biết? Nhưng không nói cho tôi?"

Tô Dục vẻ mặt lạnh lùng: "Là do cô không xem Weibo, quản tôi làm gì."

"Vậy cậu...còn bỏ làm người hâm mộ không?"

Vấn đề này khiến Tô Dục im lặng.

Hắn cẩn thận nhìn Lâm Hoan Hi, trong khoảng không ảm áp, cô như đang phát sáng.

Cho dù Tô Dục đã sớm từ bỏ, nhưng vẫn không khống chế được tim mình đập mỗi lúc một nhanh, vành tai Tô Dục sớm đã đỏ ửng, hắn liền quay người đi: "Tôi không biết cô đang nói cái gì, tôi về đây."

"Hả? Cậu..."

"Tạm biệt." Tô Dục búng vào trán cô nàng, sau đó không chớp mắt mà đi vào nhà bên cạnh.

Từ Tinh Tinh xoa trán, tủi thân nói với Lâm Hoan Hi: "Hôm nay em thấy tin tức trên mạng, liền bị giật mình."

"Lúc chị thấy cũng bị giật mình." Lâm Hoan Hi ôm vai Từ Tinh Tinh đi về phía cửa nhà mình, "Nhưng mà không có chuyện gì, Dịch ca sẽ xử lý tốt."

Lâm Hoan Hi có một loại tín nhiệm không rõ với Cảnh Dịch, luôn cảm thấy cho dù xảy ra chuyện gì anh đều có thể xử lý tốt đẹp.

Từ Tinh Tinh đi theo Lâm Hoan Hi vào phòng: "Em đang chuẩn bị nhờ Dục thần dân đi tìm chị, nhưng mà Dục thần lại không quan tâm chị..."

Nói đến chuyện này cô nàng lại tức giận, bất bình nói: "Em quyết định sẽ xút cậu ta ra khỏi nhóm hâm mộ chị Hoan Hi!"

Cô vẫn còn có quyền này trong nhóm người hâm mộ.

Lâm Hoan Hi mỉm cười: "Chị đi tắm, một lúc nữa tới tìm em."

"Được."

Chờ Lâm Hoan Hi đi lên tầng, Từ Tinh Tinh lại tiếp tục ngồi vào bàn làm việc, tay cầm bút nhưng lại không có động lực để làm.

Từ Tinh Tinh thở dài, vừa đăng nhập vào Weibo liền thấy trạng thái của Cảnh Dịch.

[Cảnh Dịch V: Xin hỏi cùng bà xã thuê phòng thì có vấn đề gì không? [hình ảnh]]

???

????

Cho nên đêm qua người ở cùng Cảnh Dịch thật sự là chị Hoan Hi? Cô hiểu lầm người ta rồi?

Từ Tinh Tinh bùm mặt, xấu hổ không chịu nổi.

Cô cứ như vậy mà hiểu nhầm Dịch ca?

Từ Tinh Tinh mở phản bình luận, quả nhiên đã bùng nổ.

[Đột nhiên kết hôn rồi, gương mặt căng thẳng.]

[Xong rồi, Dịch ca bảo vệ như vậy, đối phương chắc chắn không phải người trong ngành. Thần Kỳ CP nguội lạnh rồi.]

Vẫn chưa nguội lạnh đâu, rõ ràng đang rất nóng hổi!!

[Tôi theo Thần Kỳ CP ba năm, bây giờ nghĩ mà muốn khóc...."]

Không phải khóc, Thần Kỳ CP thành sự thật rồi!!

[Đây là thời gian Tây Dục CP vùng lên!!! @Tô Dục, Dục thần, đây là lúc cậu xuất binh!!!]

[@Tô Dục, Dục thần!! Năm nay thịnh hành nam súng* được không?!!]

(*): Nguyên văn là "Tiểu lang cầu"

[@Tô Dục, Thần Kỳ CP đã sụp đổ, thời kỳ Tây Dục lên cao, đẩy thuyền đi!!! Gia nhập vào hội chúng tôi nào!!! Ngự tỷ x Tiểu lang cầu là trào lưu của thế giới này!!]

Không đáng yêu chút nào!!!

Từ Tinh Tinh giận đùng đùng gõ chữ.

[Hoan Hoan Hi Hi tiểu tinh linh: Lầu trên nói lung tung gì đấy, Thần Kỳ CP chưa sụp đổ, Tây Dục CP đi tong rồi!]

[Trời ạ!! Lầu trên không phải Tiểu tinh linh đấy sao? Ta nhớ rõ Tiểu tinh linh thành viên trung thực của Tây Dục CP mà, sao đột nhiên lại lui giới?]

[Hoan Hoan Hi Hi tiểu tinh linh trả lời: Bởi vì tôi đã giác ngộ, Thần Kỳ CP vĩnh viễn không đổ!!!]

Đúng vậy, cô đã giác ngộ.

Trẻ ranh Tô Dục hay tức giận này không xứng với chị Hoan Hi của cô, chỉ có Dịch ca mới thật sự là đàn ông!!

Nghĩ vậy, Từ Tinh Tinh gõ một cái bình luận: Thần Kỳ CP đừng khóc, nhờ đâu đối tượng kết hôn là chị Hoan Hi thì sao?

Kết quả lại nhận được mấy trăm bình luận giễu cợt.

[Kết hôn? Không tồn tại?]

[Tôi là con dân của Thần Kỳ CP cũng muốn hát bài, bỏ đi bỏ đi, sẽ không có lần thứ hai có thể làm tổn thương tôi.]

[Đây mới là hiện thực, huhu, Tinh Tinh đột nhiên chuyển tới Thần Kỳ CP tôi rất vui vẻ, nhưng mà chúng ta đã nguội lạnh.]

[Tinh Tinh tỉnh lại đi, đừng có nằm mơ]

Còn lâu mới nằm mơ!!!

Cặp đôi này không kỳ lạ chút nào cả!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30-2

Edit: Cải Xanh

Từ Tinh Tinh tức giận tất nấy tính, nhìn chăm chăm giấy vẽ nhưng cũng không động bút.

Ngay lúc này, Lâm Hoan Hi vừa tắm xong ngồi xuống bên cạnh cô.

Từ Tinh Tinh ngẩng đầu lên nhìn Lâm Hoan Hi, hỏi: "Chị Hoan Hi, sao Dịch ca lại không công bỏ thân phận của chị?"

"Chị cũng không biết..." Lâm Hoan Hi nói, "Nhưng mà anh ấy có suy nghĩ của anh ấy, chuyện được giải quyết là tốt rồi."

"Nói cũng đúng..." Từ Tinh Tinh cúi đầu, cảm thấy mình không cần buồn rầu vì những chuyện này, nhưng điều khiến cô phải phiền não chính là thứ hai đến Hoa Diệu phỏng vấn."

Đối với đơn xin việc của nhà thiết kế, Hoa Diệu yêu cầu mỗi người đều phải nộp lên một bản thiết kế thời trang, còn phải vẽ tay, Từ Tinh Tinh đang phát sầu vì chuyện này.

Lâm Hoan Hi thấy cô nàng cau mày, quan tâm hỏi: "Em đang nghĩ gì thế?"

"Em đang vẽ, nhưng không có cảm hứng."

Nghe vậy, Lâm Hoan Hi nhìn bản thảo trên bàn.

Bản thảo đặt lộn xộn trên bàn, có mấy cái còn bị đánh dấu X, có thể thấy rằng chủ nhân không hài lòng lắm với tác phẩm này.

Lâm Hoan Hi nhìn tờ giấy mà Từ Tinh Tinh vừa hạ bút, cô nàng thiết kế váy dài là chủ yếu, để làm nổi bật lên đường cong gợi cảm của phái nữ.

Lâm Hoan Hi cảm thấy hơi đau đầu: "Làn váy đừng vẽ dài như thế, có thể vẽ trước ngắn sau dài, phải chú trọng đến phần chân váy, dáng người mà cao mặc vào sẽ đẹp, dáng người thấp cũng có thể dễ dài, hoa văn có thể là bầu trời, vừa mơ mộng lại cao quý."

Từ Tinh Tinh nhìn Lâm Hoan Hi, dựa theo lời cô nói sửa vài chỗ trên bản thảo, nhìn thành quả của mình, Từ Tinh Tinh kinh ngạc mấy giây rồi phản kích ồm ồm Lâm Hoan Hi: "Giỏi thật đó! Chị Hoan Hi chị quá lợi hại."

Cô luôn cảm thấy thiếu một thứ gì đó, được Lâm Hoan Hi chỉ bảo, cuối cùng cũng hoàn thành bản thảo.

Lâm Hoan Hi ngượng ngùng nói: "Bình thường chị....hay may quần áo cho búp bê."

Thỉnh thoảng cũng sẽ học bà nội đan áo len hoặc khăn quàng cổ.

Khi ông bà đã già, tinh thần không được tỉnh táo, bà lúc nào cũng im lặng ngồi trong sân đan áo cho ông nội và cô, Lâm Hoan Hi muốn trò chuyện cùng bà nội, cho nên thử tìm đề tài để nói, với lại cũng không có việc gì nên thỉnh thoảng sẽ vẽ phác vài bộ quần áo, rồi cùng bà nội vừa nhìn vừa đan, có lúc bà sẽ trả lời cô, dạy Lâm Hoan Hi các loại nút thắt khác nhau.

Những hình ảnh đó giống như vừa xảy ra hôm qua, nhưng mà ông bà đã qua đời, chỉ còn lại một mình Lâm Hoan Hi ngồi nhớ những kỉ niệm xưa.

"Không ngờ chị còn có tâm hồn thiếu nữ như vậy." giống như là vừa phát hiện ra kho báu, Từ Tinh Tinh nở nụ cười, "Nếu chị Hoan Hi muốn, có thể cùng em đi Hoa Diệu đấy."

"Đừng đùa, đến căn bản chị cũng không có."

"Tư chất tự nhiên chính là thiên phú." Từ Tinh Tinh nhìn Lâm Hoan Hi, thấy cô im lặng, liền nghĩ rằng cô không vui, vội vàng nói, "Em nói đùa thôi, chị Hoan Hi chắc chắn không muốn tách khỏi Dịch ca mà."

Nói xong, Từ Tinh Tinh tiếp tục đắp nặn bản thảo.

Cô chống cằm, ánh mắt rời rạc.

Hai ngày nữa phim mới của Cảnh Dịch bắt đầu khởi quay, lúc đó cô phải cùng anh đến studios.

Lâm Hoan Hi hơi lo lắng, bởi vì cô không biết mình có thể hoàn thành tốt công việc hay không, cô cũng không biết nhiều về công việc này, cho dù nước đến chân mới nhảy, nhưng đến hiện trường chắc chắn sẽ có tình huống khác xảy ra.

Lâm Hoan Hi thở dài, cảm thấy con đường phía trước rất xa vời.

*

9 giờ tối, Cảnh Dịch từ ngoài trở về.

Từ Tinh Tinh đã về phòng từ sớm, Lâm Hoan Hi ngồi bó gối xem phim.

Thấy anh vào cửa, ánh mắt Lâm Hoan Hi nhìn về phía cửa.

"Anh về rồi."

"Ừ." Cảnh Dịch cởi áo khoác treo lên giá, rồi xắn tay áo lên, bước về phía cô nhìn phim mà cô đang xem trên TV, đây là chương trình gameshow trong nước, anh cũng không cảm thấy hứng thú.

"Chuyện đó xử lý xong rồi à?"

"Đã tạm được xử lý rồi." Cảnh Dịch rót một cốc nước rồi ngồi xuống cạnh cô, "Em đang xem gì thế?"

"Bạo quân tiên sinh của tôi, rất hay đấy."

Tên này khiến Cảnh Dịch thấy buồn cười, anh kéo người vào trong lòng mình, "Sao em lại thích xem mấy cái kỳ quái này chứ."

"Nhân vật nữ chính là người đại diện, em muốn xem rồi học tập."

Con người trong mắt Cảnh Dịch đảo đảo rồi cười: "Vậy em học được gì rồi?"

Lâm Hoan Hi lắc đầu, khước miệng cụp xuống: "Cô ấy còn đàn hơn em, nam chính vậy mà coi trọng cô ấy, chắc là đầu óc bị hỏng rồi."

Điểm quan trọng là, trong này nữ chính và nữ phụ trang điểm giống nhau, nhìn hai người đó thì người xem cũng không rõ ai với ai.

Nụ cười trên môi Cảnh Dịch càng sâu, một ngày rồi anh không gặp cô, trong lòng rất nhớ, ánh mắt tập trung trên người cô.

Lâm Hoan Hi cố chịu đựng ánh mắt ấy.

Da trắng, mày liễu tinh tế, cho dù không phải phẫu thuật thì cũng rất đầy đặn, đôi mắt đào hoa hẹp dài, khước mắt hơi cong lên, lông mi tựa như cánh bướm nhỏ mà dài, đôi mắt đang nhìn về phía TV, thỉnh thoảng chớp chớp, lông mi dài như đang quệt vào trái tim anh, rất ngứa.

Cảnh Dịch không kiềm chế được, ngon trở thon dài nhẹ nhàng chạm vào lông mi của cô.

Lâm Hoan Hi quay đầu tránh đi, nói: "Ngứa."

Rõ ràng có thể thấy thái độ của cô đã thay đổi, không bài xích như trước nữa.

Cảnh Dịch dán người vào, hôn lên tóc cô, lúc này Lâm Hoan Hi đã cảm thấy khó thở, trong lòng ngứa ngáy, bàn tay của anh đang cố gắng chui vào lưng cô.

Lâm Hoan Hi lùi về phía sau, còn nói: "Lạnh."

"Để anh làm ấm cho em." vết chai trên đầu ngón tay như có như không di chuyển tự do trên da cô, Cảnh Dịch rõ ràng cảm giác được người con gái trong lòng đã động tình, tần suất hô hấp cũng nhanh hơn.

"Đừng nghịch." Cô đang trong thời kì đặc biệt, từ bụng truyền tới cảm giác khô nóng khiến cô thấy khó chịu, không thương tiếc kéo tay Cảnh Dịch đang làm loạn ra, tiếp tục ngồi bó gối nhìn về phía TV.

Nội dung phim đang đến đoạn nữ chính đến studios rồi bị nữ phụ gây khó dễ, xem một lúc, Lâm Hoan Hi hơi nôn nóng.

"Trước đây em cũng thế này phải không?"

Cảnh Dịch liếc nhìn màn hình TV: "Diễn viên nữ lại gần anh, sẽ như vậy."

Lâm Hoan Hi: "Em nói nữ chính."

Cảnh Dịch: "Em sẽ không diễn như thế."

Nói xong, Cảnh Dịch thử xò xết cô, rồi nói: "Nhưng bây giờ thì không chắc."

"..."

"Sao anh lại nói khó nghe thế."

Cảnh Dịch cười cười rồi ghé sát vào tai cô, "Anh cũng có thể nói dễ nghe."

Nhìn gò má cô đỏ bừng, Cảnh Dịch cố ý nói chậm lại, "Cho dù em diễn, anh cũng thích."

Hoàn toàn chính xác.... rất êm tai.

Êm tai đến mức khiến cho cô muốn nghe lại giọng nói của anh.

Lâm Hoan Hi xấu hổ đẩy Cảnh Dịch ra, đổi chủ đề: "Tổ phim là như thế nào?"

Sợ bà xã tức giận, Cảnh Dịch cũng không tiếp tục đùa, cũng không tạo khoảng cách giữa hai người: "Giống như lớp học, đạo diễn là thầy chủ nhiệm, phải quản lý một nhóm người, có lúc sẽ nghiêm túc, có lúc sẽ cười cười nói nói, thỉnh thoảng cũng sẽ có xung đột, nhưng mà bầu không khí vẫn hoàn hảo."

Anh nói những lời này hoàn toàn vì làm Lâm Hoan Hi yên lòng.

Từ trước đến nay Cảnh Dịch không thích sống chung, anh từng cùng ăn cùng ở với một đoàn làm phim hơn ba mươi người gần một năm trời, nhưng vẫn không quen thuộc, trừ khi đóng phim ở ngoài, thì thái độ rất lạnh nhạt, từ đó về sau, diễn viên muốn ôm đùi cũng thức thòi mà không dấy dựa nữa.

Nếu studios thật sự là một lớp học, sợ là Cảnh Dịch lại là cái gai khó trị nhất trong lớp học.

Trong lòng Lâm Hoan Hi vẫn lo lắng, không biết là dọa sợ, hay là do chu kỳ sinh ý, cả tay và chân cô đều lạnh lạnh, "Nếu như em làm sai chuyện gì, giám đốc có mắng em không?"

"Có anh ở đây, sẽ không có ai dám mắng em."

Lâm Hoan Hi không tin: "Nhưng anh có thể không nghe lời giám đốc không?"

"Nếu như trường học là nhà anh mờ thì sao?" Cảnh Dịch ôn nhu xoa đầu cô, "Anh cũng là nhà đầu tư, không phải suy nghĩ nhiều, đến lúc đó cứ ở cạnh anh là được rồi."

Cô im lặng, không nói tiếp.

"Nếu không..." Cảnh Dịch kéo tay cô, nắm lấy cả bàn tay, lòng bàn tay người đàn ông ấm áp, chỉ trong chốc lát đã xua tan cái lạnh, "Nếu không thì em ở nhà, để Từ Tinh Tinh ở cùng em vài ngày, đợi anh về...."

"Không cần." Lâm Hoan Hi ngắt lời anh, "Nếu em không ra ngoài, người khác sẽ hoài nghi, đến lúc đó đối với anh hay em cũng không có lợi, nếu em đã từng làm tốt, bây giờ cũng không hẳn là khó, chỉ là phải làm phiền anh giúp em rồi."

Cô rất chân thành, cho dù sợ, nhưng cũng không chịu thua, không lùi bước.

Anh nhớ, anh thích chính là Lâm Hoan Hi tràn đầy sức sống như này, mất trí nhớ thì ra cũng tốt, cô luôn kiên cường như vậy mà dẫn dắt anh.

"Được, anh giúp em."

Lâm Hoan Hi gật đầu, tiếp tục đặt sự chú ý vào TV.

*

Thứ hai, Cảnh Dịch đề trợ lý dẫn Lâm Hoan Hi và Từ Tinh Tinh đến Hoa Diệu.

Hôm nay là ngày Từ Tinh Tinh dự thi, Lâm Hoan Hi thấy cô ấy hồi hộp, không yên tâm, nên đi theo đến đây.

Ngước đầu lên nhìn tòa cao ốc chọc trời, Từ Tinh Tinh khẩn trương nuốt nước bọt, kéo kéo ống tay áo Lâm Hoan Hi, lo lắng nói: "Chị Hoan Hi, chị đi theo em vào được không?"

"Được chứ."

"Chị Hoan Hi." mắt thấy hai người chuẩn bị ra khỏi xe, trợ lý vội gọi cô lại, "Chị cứ đi ra như vậy, nếu bị người khác chụp được thì không hay lắm, nên đeo khẩu trang vào."

Chuyện Cảnh Dịch công bố kết hôn vẫn chưa giảm nhiệt, mặc dù Lâm Hoan Hi không thường xuyên xuất hiện, nhưng cũng không dám đảm bảo rằng nhiều người như vậy mà không ai nhận ra cô, có lòng cảnh giác cũng không sai.

Từ Tinh Tinh rầu rĩ một lúc, rồi nói: "Vậy hay là dừng xuống, chị Hoan Hi về trước đi, chờ tin tốt của em."

"Không được, chị đi cùng em." nói vậy, Lâm Hoan Hi dứt khoát đeo khẩu trang vào rồi xuống xe.

"Tôi ở đây chờ hai người."

"Không cần, lúc nữa phỏng vấn xong, chúng tôi muốn đi dạo phố, có lẽ sẽ muộn, đến lúc đó gọi điện cho anh là được."

Trợ lý cũng không nói gì, lái ô tô rời đi.

"Em đừng lo lắng." Lâm Hoan Hi kéo khẩu trang lên, "Bản thảo em đã vẽ tốt như vậy, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì."

"Theo lý thuyết thì là chị giúp em..."

Đến công Hoa Diệu, Từ Tinh Tinh hít sâu một cái rồi đi vào.

Là một tập đoàn lớn, mặt tiền của công ty cực kỳ đẹp, nói rõ mục đích đến đây, nhân viên dẫn Từ Tinh Tinh và Lâm Hoan Hi đến chờ ở phòng trên tầng 8.

Chờ một lúc thì có lác đác mấy người, nữ có nam có, tất cả đều mặc quần áo trang trọng, trên mặt không cười, vẻ mặt trang nghiêm, hiển nhiên là đến phỏng vấn.

Lâm Hoan Hi và Từ Tinh Tinh ngồi dựa vào hướng cửa, thời gian dần dần trôi, rất nhanh đã đến lượt Từ Tinh Tinh.

"Dừng hồi hộp, cố lên."

Nhỏ giọng cổ vũ xong, cô thu lại ánh mắt rồi tùy ý lật xem tạp chí trên bàn.

Phòng chờ một lần nữa rơi vào yên tĩnh.

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa lại có tiếng bước chân vội vàng, cô quay đầu lại, một người đàn ông mặc âu phục được mọi người bao vây, ánh mắt lạnh lùng.

Dường như nhận ra có người nhìn hẩn, ánh mắt đối phương lạnh lùng liếc qua khuôn mặt Lâm Hoan Hi, sau đó cười nhếch, tiếp tục đi về phía trước.

Đội đám người kia rời đi, phòng chờ lúc này không có tiếng người giờ bắt đầu có tiếng thảo luận.

"Người vừa đến lúc này chính là thái tử gia của Tô gia Tô Diễm đó."

"Nghe nói lần này đặc biệt từ nước ngoài về tiếp nhận công ty này."

"Tôi còn nghe nói... hẩn luôn chống lại bố hẩn, bây giờ trở về tiếp nhận Hoa Diệu, chính là muốn đối đầu cùng bố."

"Bố hẩn ta là ai thế?"

"Tô Hiến Thắng của A thành, cậu không biết sao, nghe nói đứa con trai út của ông ta vì chơi game mà bỏ nhà ra đi, con cả thì lại bởi vì

ông ta mà chạy ra nước ngoài, bây giờ trở về nói không chừng là để chọc tức ba hẩn ta, cậu thử nghĩ xem, hai đứa trẻ không ai nguyện ý nối nghiệp của ông ta, tiền nhiều như vậy, về sau cũng không biết đưa cho người nào."

"Trời, sợ là người lãnh đạo của Hoa Diệu sắp thay đổi rồi..."

Mấy người thảo luận một lúc thì cũng thức thời không tiếp tục thảo luận nữa.

Lâm Hoan Hi nhìn theo hướng đối phương rời đi, lúc đang muốn thu ánh mắt lại, thì thấy Từ Tinh Tinh tinh thần phấn chấn đi đến đây.

Cô vội thả tạp chí xuống, đứng dậy đi tới, hỏi: "Thế nào rồi."

Từ Tinh Tinh thấy nhức đầu, cúi sát vào tai cô nói nhỏ: "Người phỏng vấn nói tác phẩm của em rất có sức hút, em liền nói rằng bên trong có một phần

công lao của chị."

Lâm Hoan Hi hơi bất ngờ, "Em còn nhắc đến chị?"

Từ Tinh Tinh gật đầu, rồi lại xấu hổ hơn: "Nếu như em nhận toàn bộ lợi ích, sẽ cảm thấy áy náy, liền nói có bạn hỗ trợ."

"Sau đó thì sao?"

"Bọn họ rất hài lòng, bảo em cuối tuần tới làm."

Vậy là thành công rồi.

Từ Tinh Tinh cảm thấy rất mãn nguyện, thấy nụ cười rục rờ của cô nàng, Lâm Hoan Hi cũng vui theo, cô khoác tay Từ Tinh Tinh, đi thẳng ra ngoài: "Chị mời em đi ăn cơm rồi làm tóc nhé!"

"Làm tóc?"

"Ừ." Lâm Hoan Hi vuốt vuốt phần tóc rơi xuống vai, "Chị muốn đổi màu tóc, hai ngày nữa sẽ vào đoàn phim, đổi tạo hình khác cũng khá tốt."

"Cũng được, vậy em cũng đổi màu tóc."

Sau khi hạ quyết tâm, hai người đi đến trước thang máy.

Chỉ số màu đỏ từ từ hạ xuống, khi một tiếng ting vang lên, cửa thang máy trước mặt mở ra.

Trong thang máy tổng cộng có hai người, một người vóc dáng cao to, một người thì lại khúm núm bé nhỏ.

Thấy hai người tiến vào, đôi mắt hẹp dài của đối phương nhàn nhạt lướt qua Từ Tinh Tinh, cuối cùng dừng lại trên người Lâm Hoan Hi, hần chằm chúm đánh giá Lâm Hoan Hi, từ khi cô bước vào thang máy, đến khi xuống tầng một ánh mắt cũng chưa rời đi.

Cảm giác người đàn ông tồn tại quá mạnh mẽ, Lâm Hoan Hi bị nhìn như vậy thì khó chịu, ánh mắt hơi liếc qua.

Hắn rất cao, dáng người hình như ngang với Cảnh Dịch tầm 1m88, nhưng lại gầy hơn Cảnh Dịch, người này cường tráng rắn chắc hơn, trên mặt không có nhiều biểu cảm dư thừa, khóe mắt nhỏ rủ xuống khiến cho người nhìn hắn ta một cảm giác bị áp bức, xung quanh hắn ta toát ra sự kiêu căng và lạnh lùng.

Nghĩ đến đối thoại trước kia, Lâm Hoan Hi nghĩ rằng người này có thể là anh trai hoặc người thân của Tô Dục, bây giờ nhìn kỹ, thì chỉ là trùng hợp, dù sao từ đầu đến chân của hắn ta cũng không có một điểm tương tự với Tô Dục.

Đang nghĩ như vậy, người đàn ông trước mặt đột nhiên lên tiếng.

"Lâm Hoan Hi?"

Thanh âm êm dịu, phát âm tiếng Trung không trôi chảy.

Lâm Hoan Hi không đáp lại, nhưng Từ Tinh Tinh lại kinh ngạc, ghé sát vào tai Lâm Hoan Hi rồi nói: "Chị Hoan Hi, người hâm mộ của chị kia."

Không đợi Lâm Hoan Hi đáp lại, đối phương liền bật cười, "Đừng đùa, sao tôi lại có thể là người hâm mộ của cô ấy."

Từ Tinh Tinh bị bề mặt với tốc độ ánh sáng: "..."

Hắn còn nói: "Nhưng mà em trai của tôi rất thích cô, Tô Dục ấy, thôi quên đi, nói cô cũng không biết à ai."

Lâm Hoan Hi bị bề mặt với tốc độ ánh sáng: "..."

Thế giới này...đúng là nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.